

Mọi Người Đều Nói Ta Biến Thái

Contents

Mọi Người Đều Nói Ta Biến Thái	1
1. Chương 1: Lúc Nhỏ Ta Hơi Điên	1
2. Chương 2: Đại Thần Xuất Hiện	5
3. Chương 3: Gặp Nhau Trong Mưa	9
4. Chương 4: Hàm Trư Thủ Địch Thập Bát Mô	12
5. Chương 5: Gian Tình Trên Giường Bệnh	16
6. Chương 6: Mông Co Dẫn	21
7. Chương 7: Sa Mạc Nhiệt Tình	24
8. Chương 8: Không Tìm Thấy Hoàng Vinh	28
9. Chương 9: Va Chạm Kịch Liệt	31
10. Chương 10: Làn Đầu Thân Mật	37
11. Chương 11: Cuộc Chiến Giữa Nữ Anh Hùng Và Nữ Thiên Sứ	43
12. Chương 12: Làn Thứ Hai Thân Mật	48
13. Chương 13: Giai Điệu Dưới Vực Sâu Không Đáy	53
14. Chương 14: Cố Ý Gặp Gỡ Ngẫu Nhiên	58
15. Chương 15: Nơi Nào Cũng Có Đại Thần	62

Mọi Người Đều Nói Ta Biến Thái

Giới thiệu

Ta rất yêu Nghiêm Tử Tụng, yêu đến mức không có cách nào kiềm chế nổi. Ngay từ lần đầu tiên nhìn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-nguoi-deu-noi-ta-bien-thai>

1. Chương 1: Lúc Nhỏ Ta Hơi Điên

Lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng, ta đã thề nhất định ta sẽ trở thành bạn gái của hắn.

Nhưng thật ra lúc đó ta còn nhỏ, thậm chí còn không biết tên của hấn nữa.

Cũng có thể, căn bản là không hiểu tình yêu là gì.

Chỉ là khi đêm về, ta rất hay nằm mơ thấy hấn. Sau khi tỉnh dậy, tim vẫn còn rộn rã không yên.

Nhiều năm trôi qua, trong ngày báo danh vào đại học, ông trời lại an bài cho chúng ta gặp nhau lần nữa. Ta phát hiện, ta vẫn còn nhớ như in khuôn mặt cùng đôi dép lê muôn đời không đổi của hấn. Cho nên, lại giống như trước kia, ta quyết định, hấn phải là người của ta.

Chuyện này đã ăn vào tâm tưởng của ta từ rất lâu rồi. Nhưng mỗi lần bắt gặp nhau lại luôn luôn bỏ qua.

Bởi vậy chưa từng kể cho bất cứ ai nghe, cũng không có ai có thể tâm sự. Cuối cùng, trở thành bí mật chôn sâu dưới tận đáy lòng.

Ngoại trừ lần đó, ta không ngại công khai nội tâm một cách trắng trợn trước mặt công chúng.

Đáng tiếc, vẫn như cũ, không có ai hiểu được.

Dẫn đến khi còn bé, có người đã nói với cha ta: Ông có một đứa con gái thật khác thường.‖

Cha ta cười khỏ, ha ha cười nói: Ông thật khách khí.‖

Có lẽ, ai ai cũng từng phát điên.

Trong khi những đứa con gái khác luôn để bím tóc, ta ăn trộm của mẹ năm đồng, chạy ra tiệm cắt tóc rồi ra về với một cái đầu trọc lóc.

Khi đó, lưu hành nhất chính là bộ phim Trái tim mùa thu'... Phim Hàn, nhân vật chính đều bị ung thư.

Cạo trọc đầu xong, ta vừa ho khan vừa kể lể với đám bạn là ta mắc bệnh nan y, sắp chết rồi.

Trong trường chỉ có một mình ta mặc váy để đầu trọc. Bọn họ đều nhìn ta với ánh mắt khác thường, ta cảm thấy vô cùng đắc ý.

Chẳng qua là không có ai hiểu ta thôi chứ thật ra, ta cảm thấy mình rất thông minh, là thông minh tuyệt đỉnh.

Một ngày nọ, lớp chúng ta có một giáo viên thực tập, là sinh viên đại học.

Ta rất thích cô ấy. Để tỏ lòng hoan nghênh nhiệt liệt, ta ở trước mặt mọi người xốc váy cô lên.

Cô đỏ mặt, mắng ta là đồ biến thái.

Tựa hồ chỉ trong nháy mắt này, ta đã tìm được mục tiêu của đời mình. Cảm thấy cô ấy thật sắc bén, có thể nhìn thấu ta.

Cho nên bắt đầu kể từ hôm đó, cứ mỗi lần cô giảng bài là ta lại hỏi. Học sinh giỏi mà!

Ta hỏi cô: Hôm nay cô mặc quần lót màu gì? Áo lót màu gì?

Nhưng cô chỉ luôn im lặng ghen ngào, chỉ tay vào người ta nói: Tương Hiểu Mạn, em rút ra ngoài cho tôi.‖

Sau lại nghe nói, tính cách của cô trở nên táo bạo hấn.

Kể đến đây, ta xin được tự giới thiệu. Ta tên là Tương Hiểu Mạn.

Điểm trung bình từ thời tiểu học cho đến bây giờ chưa từng thay đổi, không cao không thấp, đúng chuẩn 50.

Trong đó môn ngữ văn, cho đến bây giờ, đều là 0.

Nguyên nhân gây ra hình như là do viết văn. Thầy giáo ngữ văn ngay cả một điểm cũng không thêm bổ thí cho ta, luôn bị ta chọc tức đến nổi lạnh run, xanh cả mặt.

Thậm chí còn xé nát bài thi của ta ra thành từng mảnh. Từ đó không thèm chấm bài ta nữa.

Càng về sau, căn bản là không thèm thu bài thi của ta luôn.

Bản thân ta thấy mình viết văn rất khá. Ví dụ như bài tập làm văn Động vật em thích nhất||, ta đã rất hài lòng.

Ta kể lại tường tận ta đã giết lằm con gà con như thế nào.

Chỉ có điều, phần trọng điểm là miêu tả hình dáng lúc con gà con chết đi. Có thể nói là một hình tượng sinh động.

Còn Việc làm khó quên nhất||, ta tường thuật cụ thể và chi tiết tình hình khi ta rình xem một đôi tình nhân đánh dã chiến trong công viên, còn linh hoạt vận dụng rất nhiều từ ngữ sinh động.

Nhưng bọn họ đọc không hiểu được văn phong của ta, cũng không thể nào hiểu nổi thế giới nội tâm của ta.

Vì để đảm bảo điểm số trung bình, thi số học ta chưa từng lơ lửng. Bởi vậy, thầy số học vô cùng yêu thích ta.

Kỳ thi tiểu học đạt điểm tối đa cũng chẳng là gì, chỉ có điều, mỗi một bài ta đều dùng ba, bốn cách để giải đề. Từ đó, vừa trông thấy ta là hai mắt thầy lại sáng lên.

Trước khi thi vào cấp một trung học, một bạn gái mặc đồng phục của trường Hoa Gia, dáng vẻ thướt tha mềm mại đi qua mặt ta. Bộ đồng phục học sinh kia đá lông nheo với ta một cái, ta lập tức bị mê hoặc.

Làn váy màu xanh đậm rất đẹp, rất thích hợp với khí chất phiêu dật của ta.

Ta liền điền vào nguyện vọng là Hoa Gia, đúng như ý nguyện của mẹ.

Trong khoảng thời gian đó, bà đồ mắt tằm bỏ cho ta, cầu xin tổ tiên phù hộ.

Hôm đó là thi ngữ văn, ta biết điều viết một hai câu đối: Trên trời xanh thắm mây trắng bay; Bên dưới mây trắng con ngựa chạy.||

Bài này đã khiến cho giám khảo vô cùng tâm đắc. Điểm số đột phá, tốc hành song mã.

Thầy ngữ văn của ta, nghe nói đã giận đến mức ngã lằm xuống đất không dậy nổi, nói ta nhất định là cố ý.

Trời inh giám! Mẹ ta nhận được phiếu điểm, mừng rỡ như điên. Dem gói tất cả số thuốc bổ ta uống còn thừa lại, tặng hết ọi người. Khi đó, ta cũng không có lấy một câu dị nghị!

Dù sao cũng đã uống đến ngấy rồi.

Sau khi trở về, mẹ ta lôi từ trong nhà bếp ra một con dao thái, uy hiếp bắt ta phải để tóc dài.

Ta nói với bà: Mẹ thấy chỗ nào thuận mắt thì cứ chém!||

Kết quả, mẹ ta nói: Con nhãi, mày mà không để tóc thì tao tự sát! Cho mày chết đói!||

Bốn chữ cuối khiến ta vô cùng rung động.

Rốt cuộc hiểu ra, tại sao mẹ lại có thể sinh ra ta. Bà chính là cao thủ tuyệt thế, thâm tàng bất lộ trong truyền thuyết.

Vừa liếc mắt đã có thể nhìn thấu nhược điểm của ta.

Nhún vai, ta chịu thua.

Sau đó, tự điều chỉnh cho dáng vẻ bề ngoài trở lại bình thường.

Tiếc hận biết bao. Dù sao đầu trọc như vậy, vốn dĩ có thể khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng, tạo nên một trực quan ấn tượng.

Vì vậy, lần đầu tiên trong đời ta gặp phiền não, lo lắng từ nay sẽ không còn vừa nhìn đã hiểu||.

Dù sao thì ta vẫn là một học sinh giỏi, cũng không làm mấy chuyện sỉ nhục nội quy trường học như xỏ lỗ tai, nhuộm tóc hoặc xăm mình linh tinh. Cùng lắm chỉ là cạo trọc đầu mà thôi – loại hành vi này nội quy nhà trường không có quy định nhưng người bình thường cũng sẽ không làm.

Ta là một loài động vật có giác quan tiêu chuẩn, cũng lười nhìn xuyên qua vẻ ngoài để nhận ra bản chất.

Nói một cách đơn giản, ta chỉ tin tưởng vào đôi mắt của mình.

Bước vào Hoa gia gần như là đương nhiên. Chỉ có điều, bầu không khí sục sôi tinh thần học tập này ít nhiều cũng làm cho hứng thú của ta rã rời.

Nhưng con người sống trên đời, có hàng trăm hàng ngàn điều ngoài ý muốn. Như vậy mới bất ngờ, mới khiến cho cuộc sống tràn đầy hy vọng.

Ta gặp Quách Tiểu Bảo.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, ta đã không thể rời mắt được.

Trong một canh giờ mà ta quan sát hắn, hắn đã soi gương một trăm năm mươi sáu lần, tính cả lúc nhìn vào mắt kính của người nói chuyện đối diện, lúc đi ngang qua cửa kính màu đen của tủ đựng bình cứu hỏa, cửa sổ xe hơi, còn có cả một cái gương tùy thân nữa...

Hắn luôn cẩn cẩn thận thận tránh bị người khác chạm vào. Phàm là biến thái, ai cũng đều sở hữu một thứ gì đó mà bản thân rất mê. Rất rõ ràng, hắn là kẻ tự luyến (bệnh yêu bản thân).

Hắn liên tục vuốt tóc, vô số lần chỉnh trang quần áo, bước đi thành một đường thẳng tắp.

Khuôn mặt, chẳng biết vô tình hay cố ý, luôn nghiêng một góc bốn mươi lăm độ, biểu lộ sự ưu thương sáng ngời.

Lúc này, ta liền xác định được tâm ý của mình: Tự dưng ta muốn kết bạn.

Một canh giờ đã đủ để ta khẳng định, trình độ tự kỷ của hắn đã đạt đến cực hạn, xứng đáng được liệt vào hàng ngũ biến thái.

Mà còn là cực phẩm trong số biến thái.

Ta nhìn hắn, ánh mắt lấp lánh.

Cùng là kẻ biến thái lưu lạc, mới gặp mà như đã quen biết từ lâu.

Không khỏi cảm thán, thế giới này quả thật không thiếu biến thái, thiếu chẳng chỉ là một đôi mắt biết phát hiện biến thái.

May sao, đôi mắt này, ta có.

Ta nghĩ. Nói không chừng, ta có thể cùng hắn thành lập một câu lạc bộ biến thái ở Hoa Gia, tuyển nhận các nhân sĩ trong giới biến thái gia nhập liên minh.

Sau đó, có người bên cạnh hắn nhìn ta, thật sự nhìn không được, nói: Bạn nữ kia nhìn bạn đã một canh giờ rồi kìa.‖

Ai?‖

Ta thầm nghĩ, phải tận dụng thời cơ. Đi tới, bất ngờ cầm tay của Quách Tiểu Bảo, cười nói:

Đồng chí! Gặp được nhau trong biển người mê mông này, chúng ta thật là may mắn!‖

Hắn cau mày giật tay ra, rõ ràng là vô cùng bất mãn với cử chỉ của ta, nói với người bên cạnh:

Mình đâu có quen cô ta.‖ Rồi quay qua ta phun ra một câu: Một canh giờ? Biến thái!‖

Nhất tự thành châm!

Ta ngây người. Chỉ với một cái liếc mắt, hắn đã có thể nhận ra! Quả nhiên là đồng đạo, hân hạnh hân hạnh!

Vì vậy, ta gật đầu, sau đó cười, nói với hắn: Chúng ta nói chuyện riêng đi. ||

Người bên cạnh hắn muốn tiếp lời, ta nghiêm túc ngăn cản: Đồng loại nói chuyện, người bình thường không nên xen vào. ||

Ta quyết định, trước tiên phải dùng một ca khúc để cảm động Quách Tiểu Bảo, kéo gần khoảng cách giữa ta và hắn: ‘Tình ca độc thân.’

Tiếng ca êm tai, vang dội khắp sân trường.

...

Người bình thường nhiều như vậy

Biến thái lại có mấy người

Tìm một người biến thái, biến thái, người biến thái, biến thái

Đến từ biệt độc thân

...||

Chưa hát hết bài, người qua đường đã nhìn ta với ánh mắt quá độ tiến lên trạng thái chân không.

Cảm giác quen thuộc mà khắc sâu không gì so sánh được. Trong khoảng khắc đó, đáy mắt ta ầng ậc nước.

Còn Quách Tiểu Bảo thì chạy trốn chết. Hiển nhiên là hắn còn chưa phát hiện ra tiềm chất của mình.

Sau đó, nhìn theo bóng lưng hắn, ta cười cười nghĩ. Cũng chỉ có người như vậy, cuộc đời này mới không buồn chán.

Sau đó, chương trình học dần dần tăng lên.

Mà bài tập làm văn lại là: ‘Động vật mà em yêu thích nhất.’

Chuyện cũ lại hiện ra trước mắt.

Đột nhiên tâm tình ta dâng trào.

Có biết nòng nọc không? Đó là loài sinh vật nhỏ mà ta sùng bái nhất.

Có thể từ một sinh vật đầu to có đuôi biến thành một động vật lưỡng thê bốn chân, không có đuôi.

Sách giáo khoa đã giấy trắng mực đen, danh chính ngôn thuận tổng kết là – Hoàn toàn biến thái!

Ta nghĩ, không có gì ác liệt hơn thế nữa.

Rõ ràng là biến thái, nhưng lại được sự nhất trí tán thành của các nhà nghiên cứu khoa học.

Có thể nói rằng, đó chính là mục tiêu phấn đấu cuối cùng của ta! Vì vậy rơi lệ, viết một bài:

Nhật ký quan sát biến thái. ||

Giáo viên cho ta điểm tối đa.

Nói ta có sáng kiến, có chí khí.

2. Chương 2: Đại Thần Xuất Hiện

Thật ra, lúc nhỏ Nghiêm Tử Tụng không hề biết ta. Có thể nói, trong trí nhớ của hắn không hề có ta.

Nhưng cũng không trách được, dù sao cũng chỉ là tình cờ gặp gỡ. Đối với hắn, cùng lắm ta chỉ là một vị khách qua đường.

Một vị khách qua đường vội vã, tựa như thủy triều lên xuống, như trời đất lúc mưa lúc nắng, hoa nở hoa tàn.

Thời gian quen biết Quách Tiểu Bảo, ta còn chưa biết đến sự tồn tại của Nghiêm Tử Tụng.

Nhưng mỗi ngày ta đều đi theo, hỏi Quách Tiểu Bảo có đồng ý làm bạn với ta hay không.

Ta nghĩ, nghị lực của ta rất kiên cường, gió táp mưa sa cũng không sợ.

Nói nhảm một câu, Quách Tiểu Bảo rất nhanh chóng trở thành hotboy mới nổi ở Hoa Gia:

Đẹp trai, hơn nữa thành tích lại luôn cầm cờ đi trước.

Lúc đó, tâm tính ta rất thuần khiết, cùng lắm cũng chỉ muốn hấn trở thành thế lực nòng cốt của câu lạc bộ biến thái. Nghĩ thâm, nếu như hấn thành danh, có thể sẽ tạo cho câu lạc bộ của chúng ta một sức ảnh hưởng rất lớn!

Liên nhện không được cười trộm.

Quách Tiểu Bảo trông thấy mặt ta tràn ngập ý cười chân thành thì nổi điên, rốt cuộc hồng bét, ngứa mặt lên trời hú dài: A a a, bạn đừng có quần lấy tôi nữa!||

Ta lơ đãng, hai mắt sáng lên, cười nói: Quách Tiểu Bảo, bạn đồng ý làm bạn với tôi nha!||

No! Tôi nói No|| bạn nghe không hiểu sao?|| Hấn rống.

Ta làm bộ tán thán, nghiên cứu hình dạng hiện tại của hấn một hồi, chớp mắt mấy cái rồi cười:

Nghe không có hiểu.||

Biến thái!|| Hấn rốt cuộc không thể giữ vững hình tượng được nữa, bỏ chạy.

Trước ánh mặt trời to, miệng há hốc của mọi người, ta chậm rì rì đuổi theo, cảm thán:

Tuổi trẻ thật tốt.||

Nhưng vài ngày sau, ta nghe những người khác nói rằng, ta điên cuồng yêu Quách Tiểu Bảo.

Nhưng thật ra, bọn họ không ai hiểu ta. Ta chỉ đang tranh thủ sự hứng thú trong tình cảm của mình mà thôi.

Chỉ có điều, tranh thủ hứng thú trong tình cảm với Quách Tiểu Bảo vẫn không đủ để khiến ta nổi tiếng. Điều chân chính khiến ta nổi danh, ta đoán chừng, bởi vì sự kiện thi trắc nghiệm.

Lần đầu tiên thi tiếng Anh, lần đầu tiên làm bài thi trắc nghiệm.

Nhìn thấy khắp nơi đều là ô vuông, ta tự dưng hưng phấn. Thật sự chăm chú nhận thức, tô đen toàn bộ tất cả ô vuông. Mãi đến khi bốn trăm cái ô vuông đều được tô đen thui, ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả, tất nhiên là giáo viên của chúng ta toàn thân run rẩy. Thầy biểu diễn bài thi trắc nghiệm thân thiết của ta trước mặt mọi người, phát biểu thao thao bất tuyệt.

Bản thân bắt đắ dĩ bị chế diễu như một đứa đần độn, chờ đợi cơ hội trở mình. Mãi đến khi bài thi thứ hai được điểm tối ta, ta biết, thời hãnh diện chân chính, rốt cuộc đã đến rồi.

Lần thi thứ ba, ta không chút do dự, điền bài trắc nghiệm thành một hình trái tim, để biểu đạt lòng kính yêu cùng tôn kính của ta đối với giáo viên.

Từ đó, nhất cử thành danh* (nổi tiếng chỉ nhờ vào một hành động)!

Kết quả là, ba bài thi trắc nghiệm trước sau của ta được lưu truyền quảng bá rộng rãi đến từng học sinh ở Hoa Gia. Chỉ với ba lần, ta rốt cuộc đã được lưu danh muôn đời!

Câu chuyện cuối cùng cũng có một cái kết vui vẻ.

Ta mới phát hiện, khoảng thời gian này vẫn chưa đủ để giữ gìn hứng thú trong tình cảm của ta.

Tự nhiên ảo não không ngớt. Dù sao ảnh hưởng của ta đối với Quách Tiểu Bảo, vẫn còn chưa đủ khắc sâu.

Khắc sâu đến khắc cốt ghi tâm.

Nhưng khi ta đang muốn làm cách mạng lần thứ hai, có một người tên là Vương Đình Hiền đến, nói muốn làm bạn với ta.

Nói là, đã quan sát ta rất lâu.

Nhìn hắn lúc đó cái mặt cười đến là ôn nhuận, ta cười cảm thán: Quả nhiên, cường nhân nơi nào cũng có.

Ta mỉm cười ngọt ngào, liên tục gật đầu, rồi nói: Đi, chúng ta đi tìm Quách Tiểu Bảo!||

Quách Tiểu Bảo!||

Nhìn thấy hắn từ xa, ta liếc mạng vẫy tay, thưởng thức hứng thú trong tình cảm của mình.

Hắn vốn đang đứng ở đó, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống người hắn tựa như tổ ong vò vẽ, làm cho người ta từ xa nhìn lại, cảm thấy không thể không thưởng thức hắn.

Nhưng chỉ sau một khắc, hắn trở nên ưu thương, vừa kinh hô vừa bỏ chạy, vừa quay đầu một góc bốn mươi lăm độ nhìn ta...

Hắn tay chân mau lẹ, toàn thân căng tràn sức thanh xuân, còn nhiệt tình hướng về ta la lên:

Đến bắt tôi đi, đến bắt tôi đi!||

Chỉ có điều, vì sao ta đột nhiên cảm thấy, hình như đã nhìn thấy tình cảnh này ở đâu rồi thì phải?

Bán cao!|| Đột nhiên ý thức được điều gì đó không đúng, ta nghiêm mặt, hô một câu.

Vương Đình Hiền nhìn ta với ánh mắt khác thường, nhưng hắn rõ ràng rất bình tĩnh, còn thoải mái nói với ta: Không sao, chắc là hắn bị sự chủ động của em dọa rồi.||

Sau đó ôn hòa cười cười: Xem ra em không hề bị sự chủ động của tôi làm sợ.||

Ta chăm chú quan sát nam sinh trước mắt, tinh tế găm nhấm ý tứ trong lời nói của hắn, rốt cục lắc đầu quầy quậy, thở dài một hơi, Là lỗi của em.||

...|| Hắn cười. Là sao?||

Bây giờ hắn càng ngày càng giống người bình thường.||

Hắn vốn là người bình thường...|| Hắn bình thần nói toạc ra.

Hắn vốn là người bình thường...

Hắn vốn là người bình thường...

Sai! Không phải như thế!

Biến thái, tuy được chia thành hai loại là bẩm sinh và hậu sinh* (Bẩm sinh: Vừa sinh ra đã biến thái – Hậu sinh: Sinh ra bình thường, sau đó nhờ rèn luyện mới trở thành biến thái).

Nhưng cái gã tự kỷ này, nếu không phải là biến thái chân chính thì sẽ không thể làm ra tình trạng này!

Thế nhưng giờ khắc này, ta đột nhiên chần chờ, tinh tế suy nghĩ ——

Từ ngày ta bám riết lấy hắn, hắn đã lâu rồi không còn soi gương nữa

Hắn thậm chí cũng không tìm kiếm hình ảnh bản thân trong mắt ta, bởi vì hắn một mực trốn tránh tầm nhìn của ta...

Vừa rồi hắn còn kinh khủng vạn phần bỏ chạy. Bước đi hình chữ S chứ không phải một đường thẳng tắp...

Hắn thậm chí, có vài phần chật vật...

Chân chính biến thái, hắn là không quan tâm hơn thua, hắn là bình tĩnh như thường!

...

NO!

Ta kinh ngạc ôm mặt, chán nản ngồi sụp xuống, bóng ma bao phủ, vòng tròn oán niệm xoay quanh...

Có đúng là ta đang cản trở một tên biến thái phát triển?

Vương Đình Hiền trông thấy ta quá lưu luyến, hình như muốn an ủi một phen.

Ta chậm rãi nhìn hắn một cái, lắc đầu cự tuyệt, tự đáy lòng phát sinh cảm khái. Chúng ta làm được biến thái, thực sự không dễ dàng chút nào.

Thái độ quá mức sẽ bị người ta nói là điên, còn quá kín kẽ thì người ta lại không biết người biến thái. Còn phải cẩn thận tránh bị người khác hiểu lầm là ngu ngốc. Hơn nữa còn gây thù khắp nơi, bác sĩ tâm lý sẽ bắt người tiến hành tẩy não bất cứ lúc nào...

Nhất là loại hậu sinh, nếu không cẩn thận sẽ biến thành bệnh tâm thần.

Sau đó Vương Đình Hiền nhìn ta, đột nhiên bật cười thành tiếng.

Ta lườm hắn: Thế nào, thấy em không giống sao?||

Không phải...|| Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, Chỉ là, thấy em rất dễ thương...||

...|| Nhìn dáng vẻ tươi cười của hắn, ta đột nhiên trước mắt sáng ngời, Anh tên là Vương

Đình Hiền?||

Ừm.||

Có hứng thú muốn vào hàng ngũ của chúng em không?||

Được.|| Không ngờ hắn không hề cự tuyệt.

Một chữ Được||, ta bắt đầu chân chính nhận biết hắn.

Trên thực tế, ta sai rồi.

Một thằng con trai mười bốn tuổi đã biết cách che giấu bản thân, sẽ không để người chân chính nhận biết hắn.

Ta hưng phấn nói cho hắn biết, ta đang tìm cách thành lập câu lạc bộ biến thái.

Nhưng cùng lắm cũng chỉ toàn những cách tầm bậy.

Hắn cười cười, nói như vậy quá đường hoàng, trái lại sẽ khiến cho những nhân sĩ biến thái chân chính khinh bỉ. Sau đó lại nói với ta, làm vậy rất mất thân phận.

Một biến thái chân chính, không bao giờ nói mình biến thái.

Cảnh giới biến thái cao nhất chính là: Người khác không dám nói người biến thái, nhưng cứ nghĩ đến người là toàn thân rùng rợn.

Nhìn thấy hắn tuổi còn nhỏ mà nói về chuyện này với dáng vẻ tươi cười thanh nhã chân thành, ta sùng bái tôn hắn là: Đại thần!

Ta quả nhiên còn quá non nớt!

Cũng hiểu được thế nào là trẻ người non dạ. Từ đó trở đi, hắn nói cái gì ta liền làm theo cái đó.

Chúng ta, núp dưới chiêu bài công khai là hội học sinh, bí mật thành lập tổ biến thái hai người, cấp tốc tổ chức hoạt động ngầm.

Ta nghĩ cuộc đời của ta, có lẽ đã có mục tiêu mới rồi.

Nhưng về sau ta lại nghĩ, nếu như ban đầu không phải ta quá mức đường hoàng thì có lẽ, người này cũng không chủ động tìm đến kết bạn với ta.

Và có lẽ, cuộc đời này đã đi theo một hướng khác rồi.

Còn trong cuốn nhật ký rất hiếm khi lôi ra viết kia, ghi chép một số chuyện hết sức lông bông của tuổi trẻ.

OS:

Có phải bạn đang chán ghét làm người bình thường?

Có phải bạn không muốn giống người bình thường?

Muốn gia nhập hội để trở hết tài năng?

Bây giờ, xin được giới thiệu một phương pháp nhanh chóng nhất, hiệu quả nhất: Trở thành

Biến Thái!

Biến Thái, hiện nay là phương pháp nhanh chóng và hiệu quả nhất để trở nên khác hẳn người bình thường. Hơn nữa, chuyện gia đã cho rằng, so với người điên, kẻ ngu si, đứa đần độn thì biến thái có ý nghĩa hơn hẳn. Nếu như bạn là người từ ba tuổi trở lên, tám mươi tuổi trở xuống, hiện tại đang học ở Hoa Gia, chẳng bao giờ trở thành tiêu điểm của mọi người thì

Biến Thái là sự lựa chọn chính xác nhất.

Tôi là Tương Hiểu Mạn, xin mời đến gia nhập hội học sinh của chúng tôi!

Hãy trở thành Biến Thái ngay hôm nay!

3. Chương 3: Gặp Nhau Trong Mưa

Ngày ta gặp gỡ Nghiêm Tử Tụng là một ngày mưa to tầm tã.

Hạt mưa giống như chuỗi hạt trân châu bị đứt, loạch xoạch không ngừng. Toàn bộ thế giới đều chìm trong làn nước.

Mây đen đông nghịt một vùng, âm trầm đáng sợ. Hệ thống thoát nước của thành phố hiển nhiên đã bị táo bón. Nước dâng lên, tràn khắp các con đường. Tất cả đều bị nhấn chìm trong nước, ướt sũng.

Ta ngồi trên xe buýt, anh dừng chọn một vị trí gần cửa sổ, đỡ mặt ra nhìn trời mưa.

Không phải nói chứ cả ngày hôm nay xui xẻo muốn chết.

Đầu tiên là sáng sớm tỉnh dậy đã thấy bạn thân ghé thăm (có kinh).

Sau đó phát hiện quần lót ta phơi trên sân thượng bị gió thổi bay đi đâu mất.

Nhắc đến phương hướng mới nói, chúng ta phát minh ra kim chỉ nam, nhưng mỗi khi bị thất lạc cái gì, dù có tìm đồ mất vẫn không biết đâu là hướng bắc. Kỳ thực rất mâu thuẫn.

Mở ngăn tủ, băng vệ sinh chẳng còn lấy một cái. Hôm trước rõ ràng là ta còn gom về một đồng lớn... Mồ hôi chảy ròng ròng. Hóa ra, mẹ ta còn chưa đình kinh, cũng chưa tới thời kỳ mãn kinh.

Vậy sao tâm tình bà lại bất ổn như thế nhỉ?

Ngẩng đầu đi tìm cha ta. Ông chẳng chờ ta mở miệng đã trực tiếp phun ra một câu: Chuyện ai nấy lo. ||

Mẹ ta đi mua dưa muối về, lại phải chạy đi mua đồ dùng chuyên dụng cho ta. Chờ đến khi xong xuôi, ta đến trường thì đã muộn.

Nhưng chỉ cần đóng phạt là được cho vào học. Hôm nay đặc biệt có giáo viên tới dự giờ.

Giáo viên ngữ văn chúng ta đã nhắc đi nhắc lại mấy lần, ngay cả đáp án của các câu hỏi cũng đã chuẩn bị xong cả rồi.

Giờ học vừa mới bắt đầu. Cả lớp sống lưng đều thẳng tắp, hệt như những pho tượng. Cuối lớp là một ... hai ... ba bốn năm sáu bảy, bảy giáo viên ngồi rất chỉnh tề, trong tay cầm một cuốn sổ ghi chép nhỏ.

Cô giáo âm thầm lừ mắt như muốn nói Hãy đợi đấy!||, rồi cho ta vào lớp.

Thật ra, ngày hôm nay tâm tình của ta không tốt, cũng chẳng có tâm trạng đầu mà làm xằng làm bậy. Những lúc tất yếu, ta còn rất thích phối hợp với hoạt động tập thể nữa. Dù sao ta vẫn luôn được quảng cáo rùm beng là một học sinh ngoan.

Nhưng là cái cặp của ta lại muốn tạo phản...

Quai cặp vướng vào góc bàn đầu tiên. Ta đi cũng hơi vội vàng một chút, bàn học của bạn A cách ‘một tiếng, văng ra khỏi vị trí cũ. Sau đó theo quán tính, toàn bộ sách vở trên bàn đều đồng loạt rơi xuống đất.

Bạn B ngồi cùng bàn định giúp bạn A nhặt sách vở, nhấc một bên chân ghế lên định cúi xuống. Kết quả bị mất thăng bằng, sau đó thịch|| một tiếng ngã xuống.

Sách vở của bạn C ngồi đằng sau bạn B cứ như vậy, cũng bị rơi xuống đất rất nhiều. Nhưng mọi việc vẫn chưa kết thúc ở đó, bạn B hiển nhiên có vấn đề về thể trọng, trong lúc té ngã đã quét hết tất cả những chướng ngại vật rút theo.

Bàn học của bạn C cũng tham gia vào chuỗi sự kiện, trở thành vô tội hại người, đổ xuống.

Bạn D muốn kéo ghế tránh ra, nhưng lại không cẩn thận dùng sức quá độ, đụng phải bàn của bạn E.

Lực tác động quá dữ dội, sách vở của bạn E cũng rơi cả xuống đất. Nhưng vấn đề then chốt chính là, trên bàn của bạn E có một chai nước. Trong chai, vừa hay lại chứa đầy nước sôi, vì muốn để nước nguội nên chỉ đậy nắp hờ...

Chai nước đổ, đổ vào sách vở của bạn F ngồi cùng bàn.

Bạn F lập tức phản ứng, đứng lên giật mạnh bàn lại, hy vọng có thể may mắn tránh khỏi kiếp nạn.

Không ngờ phía sau bạn F là bạn G thân hình rất cao, chân rất dài, vốn đang duỗi chân ra tận gầm ghế của bạn F. Kết quả, bị ghế của bạn F nghiêng chân.

Bạn G, nam tử hán đại trượng phu, không ngờ lại Á|| một tiếng ——

Lúc này, một tiếng sấm sét trống rỗng, âm âm!

Thời tiết thay đổi.

Hiện trường có thể nói là, hoàn toàn hỗn loạn.

Ta nghĩ, ngoại trừ ta.

Quay đầu lại nhìn giáo viên. Vì mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, cảm cô vẫn chưa khép lại được.

Lại nhìn về phía nhóm giáo viên phía sau, sắc mặt ai nấy đều rất khác thường.

Ta phân tích toàn bộ tình thế đã xảy ra....

Rất rõ ràng, trong toàn bộ sự kiện, ta là người vô tội nhất.

Vì vậy, vô tội chớp mắt mấy cái.

Phi thường bình tĩnh nhặt sách vở lên, đi qua giữa đám bạn xung quanh đang trợn mắt há hốc mồm, rồi ngồi vào vị trí của mình.

Cuối cùng, ta bỏ cặp xuống, xoay người tựa lưng vào ghế. Lại hơi quay đầu về phía nhóm giáo viên, mỉm cười: Chào mừng đã đến Hoa gia nghe giảng bài.

Sau đó khoanh tay lên bàn, ngồi rất ngay ngắn chỉnh tề.

Rõ ràng là thất lưng ta đang rất đau, nhưng trong khắp cả lớp, chỉ có ta là ngồi thẳng lưng nhất.

Không khỏi cười cười.

Xe buýt đi rất chậm. Hai bên ngẫu nhiên có mấy chiếc xe hơi phóng qua rất nhanh, nước bắn tung tóe, vô cùng hoành tráng.

Ta nghĩ, nguyên nhân duy nhất khiến ọi người đều đổ xô ra đường nhất định là để ngắm cơn mưa xối xả này.

Những hạt mưa to nặng trĩu, hung hăng rơi trên mặt đất, tạo thành một bức màn.

Bầu trời vẫn sầm chớp ì dềnh. Thỉnh thoảng còn nhìn thấy ở phía xa xa, những tia sét đang dương nanh múa vuốt, dàn trận trên bầu trời.

Người đi đường, căn bản là không dám đi ở trên đường.

Nói thật ra, con người khó tránh được cái chết. Ta hy vọng mình có thể sống đến một trăm tuổi rồi bị sét đánh chết. Như vậy, con cháu đời sau có thể sẽ vĩnh viễn tưởng nhớ đến ta.

Ngắm lại đều thấy chết như vậy rất có phong cách!

Xe buýt ngừng lại chờ đèn đỏ. Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, chán muốn chết.

Vốn dĩ bầu trời đã đen như vậy, trong làn mưa lại càng mông lung mù mịt.

Trong màn mưa, thoáng nhìn thấy một nam sinh đang đi trên đường, chiều cao sắp xỉ cỡ ta, đúng là tự tại, bước đi dưới cơn mưa xối xả nhàn nhã như đi chơi.

Nói đúng ra thì đi dạo dưới cơn mưa xối xả như vậy cũng không đẹp. Nhưng dáng người của hắn lại tản mạn như vậy, bất giác tạo nên một cảm giác cô cút.

Sau đó hắn đột nhiên ngoái đầu nhìn lại...

Chỉ một thoáng nhìn nhau, ta giật nảy mình như gặp phải thần tiên. Dáng dấp của hắn phá vỡ tưởng tượng của ta, nhưng ánh mắt kia thì...

Ta cảm thấy trống rỗng như bị điện giật.

Toàn thân tê dại.

Không thể rời mắt đi được.

Trong khoảnh khắc đó, ta thực sự nghĩ, suốt đời này sẽ không bao giờ quên được khuôn mặt kia, còn có tình cảnh đó, cơn mưa, bầu trời đen kịt, gió thổi mạnh, khí trời oi bức... Tất cả mọi thứ đều được ghi sâu vào ký ức của ta.

Ta còn muốn nhìn kỹ hơn một chút. Lúc này... một chiếc xe buýt khác vừa vặn dừng ngay bên cạnh, ngăn trở tầm nhìn của ta.

Ta thoáng chốc sững sờ. Đến khi hoàn hồn, lập tức đòi xuống xe. Người bán vé liếc mắt nhìn ta một cái, nói: Dừng hòng.

Nếu khoa trương một chút, ta còn muốn nói, lòng ta đang nóng như lửa đốt.

Từ nhỏ da mặt ta đã rất dày, lá gan lại lớn. Rất hiếm có ai có khả năng thật sự ảnh hưởng đến tâm trạng của ta. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên ta cảm thấy việc kết bạn lại trở thành một nhu cầu bức thiết đến như vậy. Vì vậy, tất nhiên là tâm tư vô cùng chần chừ rồi. Nói không chừng, đây là tình yêu sét đánh trong truyền thuyết.

Trong xe buýt có bật điều hòa nên đóng cửa kín mít. Trong nháy mắt, ta thậm chí đã muốn đập cửa kính để nhảy ra khỏi xe.

Nhưng bỗng nhiên, một tia chớp xé toạc bầu trời, ngăn ta lại.

Bất thành linh...

Bỏ vào thân cây đối diện.

Kết ~||

Không xạo đâu nha, thật sự có thể nghe thấy âm thanh thân cây bị thiêu đốt lạch tạch lạch tạch hòa cùng tiếng mưa.

Tiếp theo, một cành cây kêu lên rằng rắc, gãy nhào xuống đất.

Sự việc rõ ràng đã xảy ra trước mắt ta, cái cây kia cũng đặc biệt gần, chỉ cách một làn xe chạy.

Nhìn ra, giống như là vị trí của nam sinh kia.

Toàn bộ mọi người trong xe đều kinh hoàng.

Ta cảm thấy vô cùng căng thẳng, nghĩ thầm. Nam sinh kia sẽ không bị biến thành đồng than đấy chứ!

Vừa vặn đèn xanh.

Những chiếc xe buýt xung quanh đường như sợ bị sét đánh trúng, cấp tốc nhấn ga phóng vọt đi.

Dòng xe đã thông, thoáng nhìn thấy nam sinh kia hai tay đút túi, không thèm để ý đến thân cây đang bị thiêu cháy. Trong làn mưa xối xả, miễn cưỡng ngáp một cái, sau đó bình thần bước qua khúc cây chắn ngang trước mặt hắn.

Dáng dấp chẳng hề hoảng sợ chút nào.

Hơn nữa, tướng mạo nam sinh đó tinh tế kinh người. Từ trên xuống dưới đều toát ra một loại yêu khí.

Đặc biệt là trong làn mưa xối xả đó, khiến cho trái tim ta đập rộn rã một cách khó hiểu, vô cùng mất tự nhiên.

Ta lại bị sét đánh trúng nữa rồi. Nhưng phải rất nhiều năm sau, ta mới biết được tên của hắn, Nghiêm Tử Tụng.

Đương nhiên không thể bỏ qua. Xe buýt vừa dừng ở trạm kế tiếp, ta liền vội vã xuống xe.

Rất hiển nhiên, vận xui của ta vẫn còn chưa hết. Một chiếc xe máy không có mắt, đụng trúng ta.

Cú va chạm đó đã khắc cốt ghi tâm

~Ta còn nhớ rất rõ ta đã thề: Ta nhất định phải trở thành bạn gái của nam sinh kia!

Sau đó ta nghĩ: Ai ui, đau quá!!

Nhưng vì sao ta vẫn không bị hôn mê...

4. Chương 4: Hàm Trư Thủ Đích Thập Bát Mô

(Mười tám điệu sờ của hàm trư thủ)

*Hàm trư thủ: tay heo muối, từ dùng để chỉ bàn tay xấu xa của những kẻ chuyên sàm sỡ.

* Thập bát mô (Mười tám điệu sờ): là bài hát ruột của Vi Tiểu Bảo trong truyện Lộc Đỉnh Ký của Kim Dung. Kiểu như bài Mười Thương của Việt Nam vậy.

Có đôi khi, trí nhớ của ta đặc biệt tốt.

Sau đó ta nằm trên giường bệnh, đầu óc tràn ngập —— À, lúc đó ta quyết định gọi hắn là tiểu yêu quái —— khuôn mặt của tiểu yêu quái.

Nhớ lại, body kia thật đúng là đỉnh cao của chất lượng.

Theo lời của những người chứng kiến, một khắc trước khi tiếp đất, ta đã lấy tay che mặt.

Đó là, dù sao ta vẫn luôn tự hào vì có da mặt dày, không thể dễ bị cà mỏng đi được, không đáng.

Nhưng cú va chạm đó đã khiến chân ta bị gãy, đau nhức đến tận xương tủy.

Ngẫm lại, chỉ hận mình quá cứng cỏi. Bị đau nhức như vậy rồi mà vẫn không chịu hôn mê.

Khi bác sĩ tiêm cho ta một mũi thuốc gây mê, ta còn tỉnh táo hơn cả khi vừa uống xong một tách cafe.

Rốt cuộc, phải chứng kiến toàn bộ quá trình chân trái của ta từ trạng thái tốt nhất rơi vào trạng thái lẩn quay đơ cho đến khi được bó bột xong xuôi.

Ôi, đời người có mấy khi bị gãy chân đâu, ta cũng phải biết anh dũng hy sinh như thế một lần chứ.

Nhà ta không có nhiều tiền. Cho nên, khi ta đề nghị được nằm trong phòng bệnh có hoa có cỏ, còn có chuyên gia hộ lý thì mẹ ta đã xúc động đến mức muốn xông vào bóp cổ ta cho rồi.

Đành chịu thôi! Bầu không khí bị thương vì thế mà tan biến. Ta lại bị chính mình cảm động.

Chỉ có điều, người lái xe máy kia, hẳn luôn luôn đến rất đúng lúc.

Nói rằng, nội tình câu chuyện lúc đó vô cùng rắc rối. Chủ xe máy rõ ràng cũng bị ngã xuống, xe máy cũng bị hư hại nghiêm trọng. Nhưng chủ xe đích thực là một tay nam tử hán, xe máy còn chưa kịp khoá lại, để mặc cái trán đang chảy máu đầm đìa, ôm ta chạy thẳng vào bệnh viện.

Người ta thiếu chút nữa đã quỳ lạy mẹ ta luôn.

Được rồi, kỳ thật là ta không chịu nhìn, bằng loạn qua đường.

Đầu óc của chị có cấu tạo đặc biệt, các em nhỏ chó nên bắt chước.

Những ngày kế tiếp, ta thản nhiên nằm trong một phòng bệnh bốn người, nghĩ thầm. Ông bác sĩ đó rất có trình độ nghệ thuật, bó thạch cao rất tiêu chuẩn.

Buồn chán quá nên ta nằm nghĩ cách làm sao mới khiến cho các bạn học của ta náo loạn, dù thế nào cũng phải hốt hoảng một phen.

Mà mùa hè năm ta bị gãy chân, bộ phim Vườn Sao Băng đang gây cơn sốt. Khu vực Châu Á

Thái Bình Dương dấy lên cơn sóng F4. Mọi người bắt đầu dùng hoa để hình dung mỹ nam.

Vậy mới nói, sự vật luôn luôn biến hoá phát triển. Hình tượng mỹ nam, từ thiên sứ, thần đế, yêu tinh, bây giờ lại biến hoá một cách hoa lệ trở thành một loài thực vật.

Trước đây, con gái là hoa, con trai là phân trâu.

Bây giờ thì sao? Con trai là hoa, con gái là cây cỏ.

Trên tivi xuất hiện một đồng cỏ đại, hoa thơm, cây oải hương.

Chỉ có điều, hiện tại trong lòng ta, đã không ai có thể sánh bằng tiểu yêu quái. Mới ở giai đoạn răng sữa mà cũng đủ làm cho lòng người ngứa ngáy khó chịu rồi, trưởng thành khẳng định là khó lường.

Cái cô bé cùng phòng kia, cũng bị tai nạn giao thông. Không biết có phải đầu óc bị đụng hư rồi không mà ngày nào cũng ra rả bên tai ta về Đào Minh Tự và Hoa Trạch Loại (thành viên của nhóm F4). Sau đó, nó còn thường hay thanh tình tịnh mẫu* (âm thanh tươi đẹp, tình cảm dạt dào) rống lên: Dong dài, em có hỏi ý kiến của chị đâu?||

Nếu như xin lỗi có thể giải quyết vấn đề thì còn cần đến cảnh sát làm gì!||

Em là một người có SIZE nam nhân.||

Sau đó nhìn ta nói. Tương Hiểu Mạn, chị nói xem. Nếu như em có thể gặp được một người giống như F4 thì tốt biết mấy ha.||

...

Trông thấy nó mắc bệnh mê trai, ta thầm nghĩ, ta nên làm tốt công tác biến thái của mình đi thì hơn.

Buổi sáng hôm đó buồn chán quá, cô bé giường bên mượn quyển Lăn đầu thân mật|| cho ta đọc.

Sách này là ông tổ của tiểu thuyết trên mạng, gây sốt trong một thời gian dài. Chỉ có điều, vẫn chưa có cơ hội để đọc. Câu nói kinh điển nhất trong quyển truyện là cái gì mà một nghìn vạn, cái gì hoà với nước Thái

Bình Dương... ta không nhớ rõ lắm. Nhưng khoảng thời gian đó, mỗi ngày ta đều hát cùng một câu: A a... Cho ta một ly nước tráng dương... Để một đêm ta không bị liệt dương...||

Đang hát hăng say, đại thần sắc mặt khác thường nhưng vẫn bất động như núi, xuất hiện trước cửa phòng. Sau đó nhìn ta, nói: Còn sống à?||

Sau đó thừa dịp ta hành động bất tiện mà sờ soạn cái chân thạch cao của ta.

Hàm trư thủ! Ăn đậu hũ của ta!

Rồi ta nhìn hấn, nghĩ thầm. Được rồi, cho dù là người bị hại, ta cũng không thiệt thòi gì.

Được rồi, ta phải thừa nhận, hấn cũng rất đẹp trai, mắt thanh mày tú, thần thái sáng láng.

Nhưng mà đáng tiếc, thật là đáng tiếc! Như trước, đều không phải là cái thìa trong lòng ta.

Người này được ta tôn là đại thần, tên thật Vương Đình Hiên, ngụ thân phận là chủ tịch Hội Học Sinh, học trên ta một lớp.

Trong trường học, nữ sinh lớp dưới sùng bái hấn cũng không chỉ có một mình ta. Ánh mắt huyền ảo sáng lạn này, nụ cười lấp lánh như ánh mặt trời này...

Thanh xuân dào dạt ——

Vĩnh viễn là chủ đề bất biến trong sân trường.

Chỉ có điều, đại thần vốn thâm tàng bất lộ* (có tình dấu diếm, không để lộ ra bản chất, tài nghệ thật của mình). Làm một biến thái, phải hiểu được thế nào là bình tĩnh, dù núi có lở ngay trước mắt thì sắc mặt vẫn không hề thay đổi.

Nụ cười của hấn như nước khoáng thiên nhiên, bao hàm khoáng chất phong phú.

Đôi mắt hấn như hột xoàn 24K, tỏa ra ánh sáng ngọc vĩnh hằng.

Mà mấu chốt của vấn đề chính là, trước đây ta hoàn toàn không chú ý đến hấn...

Cái này gọi là bất biến tất dùng, biến đổi kinh người!

Cho nên trong khoảng thời gian này, ta vẫn theo đại thần học tập, học tập làm sao có thể tạo nên phong thái thật sự của mình.

Mà ở giai đoạn học tập này, ta đến hội học sinh thường xuyên như đi chợ. Vì vậy, những tin vĩa hè, lời đồn nhảm nhí về ta cũng nhiều lên.

Về phần thế nào là lời đồn nhảm nhí, khái quát một câu thì là: Con gà trống nhà bên cạnh đẻ ra một quả trứng khổng long.

Chuyện là thế này: Bởi vì Quách Tiểu Bảo có dấu hiệu là người bình thường, cho nên có một khoảng thời gian cho dù ta vô tình gặp hấn, cũng chỉ coi như hấn không hề tồn tại. Quyết định cho hấn thêm thời gian để suy nghĩ, hy vọng hấn có thể nhận ra giá trị bản thân cũng như tìm được mục tiêu của mình.

Nhưng căn cứ vào lẽ phép, ta vẫn sẽ mỉm cười ngọt ngào với mấy bạn nam bên cạnh Quách Tiểu Bảo.

Thái độ trước và sau quá mức tương phản, khiến trong trường bắt đầu loan tin rằng ta cùng

Quách Tiểu Bảo trước kia từng có một hồi phong hoa tuyết nguyệt.

Rõ ràng chẳng bao giờ bắt đầu, vậy mà vẫn có kết thúc.

Kết quả là, thiếu nam thiếu nữ hiếu kỳ ở Hoa Gia đều tìm đến ta để buôn chuyện.

Bọn họ hỏi: Cuộc cách mạng của bạn thất bại rồi à?||

Ta gật đầu. Rất thất bại.|| Dù sao vẫn không thể kéo hấn nhập hội.

Sau đó người của Hội Học Sinh cũng tò mò, hỏi: Nghe nói bạn đã thất bại?||

Ta vốn định gật đầu, nhưng lại nghĩ, cần phải giữ thể diện cho đại thần, cho nên đã trả lời thế này: Cũng không có gì, thất bại là mẹ của thành công.||

Sau đó, ta vẫy tay về phía đại thần, dùng ánh mắt khen tặng mà nhìn hắn, nói cho hắn biết: Có ngài gia nhập, đã là thành công lớn nhất của ta rồi!

Hắn đang đứng bên cạnh cửa sổ, quay lại cười với ta tựa như một làn gió xuân. Ánh nắng sáng lạn phía sau bao trùm lên thân hình hắn.

Mọi cử chỉ hành động đều tỏa sáng mê người.

Kế tiếp, ta muốn dùng câu nói thứ hai để khái quát lời đồn nhảm nhí: Trong viện bảo tàng, đêm qua, trứng khủng long đã nở ra con gà trống.

Ta một lần nữa lại trở thành nữ diễn viên trong câu chuyện tình yêu của sân trường. Rõ ràng là ta cùng đại thần không có khả năng, nhưng lại bắt đầu một cuộc tình say đắm trong ảo mộng.

Nhớ lại ngày đó, chúng ta đang đi trong sân trường. Đột nhiên phía trước có một vật thể không xác định, vừa vô cùng kinh ngạc vừa ảo não, rống to: Cái gì? Đình Hiền sư huynh cùng quái nữ Tương Hiểu Mạn đang yêu nhau?||

Chắc chắn, nói bậy!

Đại thần là đề sùng bái, không phải để nói chuyện yêu thương!

Nói chuyện yêu đương quả thật sẽ hạ thấp phong cách của đại thần!

Ta đang muốn tiến lên giải thích, không ngờ đại thần lại bình thản ngăn cản ta, khẽ cười rồi nói: Lời đồn chỉ làm mờ mắt kẻ thông minh||

Trong nháy mắt, hào quang bắn ra bốn phía, rất chói mắt!

Nhớ năm đó, ta cũng thông minh tuyệt đỉnh, nhưng trước mặt đại thần ta mặc cảm, kiên định ném nòng nọc ra sau đầu, cả đời nay quyết lấy đại thần làm mục tiêu cuối cùng!

Chỉ có điều, ngay cả ta hắn cũng không buông tha, ặc ặc

~Vừa cười vừa ném cả đồng văn chương rồi mù bắt ta chỉnh sửa. Mỗi lần họp hành đều kêu taghi chép. Hội Học Sinh tổ chức hoạt động, cũng đều do ta sắp xếp chuẩn bị. Hắn chỉ việc đứng trước mặt mọi người, duy trì hình tượng đại thần của hắn.

Không những thế mà ngay cả số thư tình trước giờ luôn làm cho hắn nhức đầu, cũng nhờ có ta mà giảm đi không ít. Có nữ sinh cho hay, đại thần đã nói, Tương Hiểu Mạn sẽ không vui.||

Nhưng ta cam tâm tình nguyện làm nô dịch. Trong một trăm biến thái thì có đến chín mươi tám người là phúc hắc, chỉ có hai người là gốc tự nhiên mà thôi.

Ta nghĩ, biến thái thì phải giống như hắn mới được, dùng cả hai tay để lung lạc, chèn ép.

Ta đã nói rồi, thế giới biến thái cạnh tranh rất kịch liệt.

Về phần thời gian công tác, thông thường sẽ là ta bận rộn, còn hắn sẽ nhàn hạ tựa vào bệ cửa sổ, nhìn ta ngồi ở vị trí của hắn, giúp hắn xử lý văn kiện, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười.

Ta biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Hắn đang nghĩ: Tương Hiểu Mạn, ta quả nhiên không tìm lầm người.

Chính xác!

Đối với năng lực quan sát của đại thần, ta cũng vô cùng sùng bái!

Ngay cả ta còn không phát hiện ra mình có năng lực đến vậy kia mà!

Ồ... Ta lại nhìn hấn, chớp mắt hoàn hồn. Ta quyết định, từ hôm nay trở đi, ta muốn phân tinh lực ra một nửa để nghĩ về tiểu yêu quái của ta.

Tưởng tượng ra bề ngoài của hấn sẽ mỗi ngày một biến hóa, nhất định là chuyện vô cùng vui sướng.

Có lẽ do ta không tập trung, đại thần nhẹ nhàng cười, sau đó không nói chuyện mà chậm rãi ngồi xuống bên giường, cũng không nhìn ta, vẫn như cũ tiếp tục đưa tay sờ soạn phần chân thạch cao của ta.

Thiếu điều muốn hát bài Thập bát mô|| luôn.

Trông thấy cô bé cùng phòng cứ nhìn đăm đăm, ta cảm thán điệu sớ của hấn sao mà vừa rụt rè lại quá ám muội như thế chứ.

Ta trông thấy khuôn mặt đẹp trai đang cúi đầu của đại thần, cảm thấy không khí hơi có vẻ kỳ lạ. Vừa lúc đó lại nghe đại thần dịu dàng hỏi: Còn đau không?||

...|| Ta dừng một giây, lập tức phản ứng mạnh mẽ: Ai ui, đau chết mất!||

Tuy rằng động tác có điểm cật lực, nhưng vẫn thành công rút chân ra khỏi ma chướng của đại thần, sau đó ôm chân kêu đau.

Sau đó liếc mắt nhìn trộm hấn.

Chỉ thấy hấn khẽ ngẩng đầu lên nhìn ta, nhẹ nhàng thu tay về, đôi mắt cong lên, khóe miệng nhếch lên, như cười như không.

Nhu tình, phẳng lặng như nước.

Tóm lại là lộ ra vài phần lưu luyến, vài phần hứng thú, còn có vài phần tình tự mà ta không tài nào hiểu nổi.

5. Chương 5: Gian Tình Trên Giường Bệnh

Nhìn thấy ánh mắt của đại thần, ta nghĩ. Có phải hấn không vui rồi không. Nhưng hấn chưa bao giờ để cho người khác nhận ra hấn đang không vui, cho nên ta cũng không thể xác định được.

Nói lại chuyện hôm bị đụng xe, chính là sáng hôm có tiết dự giảng. Liên tục mấy ngày liền, bầu trời âm u, sầm sét không ngừng, thỉnh thoảng còn bí mật xẹt ra chớp lửa.

Đi học gặp phải mầm tai vạ, giáo viên tất nhiên sẽ không bỏ qua cho ta. Rơi vào đường cùng, ta đành phải thấy chết không sờn, đi theo cô về văn phòng.

Vừa đến văn phòng ta đã đúc kết được một quyết định. Cô vừa mở miệng ta sẽ nhào đến ôm chân cô, gào lên rằng ta xin lỗi. Nhưng lúc đó, giáo viên gần như chỉ nhìn ta chứ không nói tiếng nào, một mực điều chỉnh hô hấp.

Ta nhìn chằm chằm vào môi cô. Hai mắt cô nhìn ta. Cả hai đều vận sức chờ phát động, mũi tên đã căng mình trên dây.

Nhưng cô còn chưa kịp rống lên một câu Tương Hiểu Mạn thì phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của đại thần, vừa mềm nhẹ vừa mang theo sự cung kính, “Cô Trương.” Chính là giáo viên ngữ văn của ta.

Ta tin tưởng, ở trong trường học của chúng ta, nói về đại thần chỉ có năm chữ: Không ai lại không biết.

Cô giáo thoáng nhìn hấn, một hơi thở tắc nghẽn ở cửa miệng đành phải bị ép tiêu tan. Sau đó điều chỉnh lại tâm tình, thoáng mở cánh môi coi như ôn nhu, nói: “Đình Hiền đó hả, bây giờ cô đang bận. Nếu không có gì gấp thì lát nữa hãy tìm cô.”

“Ồ, vậy cũng được ạ.” Chỉ thấy đại thần nhẹ nhàng mỉm cười ——

“Ầm ầm!” Lúc này, bỗng nhiên một tiếng sấm sét vang lên, trường học đột nhiên mất điện. Trong văn phòng lập tức trở lên âm u.

Ngay sau đó, ngoài cửa sổ phút chốc nhoáng lên một tia chớp, kèm theo tiếng sấm ầm ầm!

Ánh mắt cô Trương rõ ràng cũng lóe lên. Nhưng đại thần vẫn bất động như núi, trong tiếng sấm ánh chớp vẫn cười yếu ớt rồi chậm rãi nói: “Hôm nay có tiết dự giảng của tất cả các lớp. Em muốn thu thập những ý kiến nhận xét của giáo viên dự giảng để làm chủ đề cho hội lần này.”

Nhắc đến tiết dự giảng này, sắc mặt cô Trương lập tức âm u như văn phòng bị mất điện, cực kỳ uất hận mà liếc mắt nhìn ta.

Sau một khắc, đại thần cũng nhìn về phía ta, hơi vẻ bất đắc dĩ, diễn kịch rất tài tình, “Tương Hiểu Mạn?”

Sở dĩ ta biết hắn đang diễn kịch, là bởi vì ta luôn nghĩ cái chủ đề của hội mà đại thần đưa ra là rất nhằm nhí.

Có thể căn bản là hắn đến để tìm ta thôi...

Trực giác của ta có lúc chuẩn xác vô cùng... Chỉ thấy đại thần quay qua cười với ta, hơi vẻ trêu chọc, “Hôm nay em đi học trễ phải không?”

Ta đang đoán xem hắn làm sao biết được thì đại thần đã quay qua cô giáo – cũng đang rất nghi hoặc, giải thích: “Thật ra em cũng đoán được bạn Tương Hiểu Mạn hẳn sẽ bị trễ học. Sáng nay lúc em đến trường, đi ngang qua đường Đông Phong, vừa vặn trông thấy bạn ấy công một em bé qua đường.”

Sau đó đại thần nhìn ta. “Em bé đó hình như đang khóc. Có phải đã té ngã bị thương rồi hay không? Lúc đó em đang ở trên xe buýt, nên cũng không nhìn rõ lắm.”

Mãi đến lúc này, ta mới hiểu được nguyên nhân đích thực tại sao mình lại đi học muộn.

Vì thế cùng với cô Trương, cả hai đồng thời đều bình tĩnh đại ngộ.

Kì thực cũng có chút sợ ——

“Tất cả đều nhờ vào sự giáo dục tha thiết của cô. Cô luôn dạy chúng em phải lấy việc giúp người làm vui, làm việc thiện không để lại tên tuổi, ơn nghĩa sâu nặng không lời nào cảm tạ hết được!”

Cho nên! Lúc em bé kia muốn tặng bữa sáng của nó cho ta, ta đã kiên quyết cự tuyệt!

Cho nên bây giờ ta vẫn còn đói bụng, ha

~Đại thần mặt không đổi sắc, tiếp tục tăng bốc ta: “Bạn Tương Hiểu Mạn vẫn luôn là thành viên nòng cốt của Hội Học Sinh chúng em. Hơn nữa tính tình lại tốt, cũng rất thích giúp đỡ mọi người.”

Mãi đến khi cô giáo gần như đã định buông tha cho ta, hắn còn nói tiếp: “Vây không làm phiền cô nữa, đợi khi nào tan học em sẽ trở lại tìm cô.” Sau đó mỉm cười một cách nho nhã lễ độ, rồi xoay người bỏ đi.

Hắn vừa rời đi thì một tiếng nổ lại vang lên “Ầm ầm!”

Đại thần!

Nội dung kế tiếp của vở kịch, đương nhiên không thể thoát khỏi dự tính của đại thần. Cô giáo quả nhiên chỉ đơn giản giáo huấn ta hai câu, rồi bỏ qua.

Ra khỏi văn phòng liền trông thấy đại thần đang đứng tựa nửa người vào tường. Vừa nhìn đã biết là đang đợi ta.

Hắn cười khê: “Thời tiết thay đổi, em có mang ô không?”

Đương nhiên lắc đầu.

“Anh có.” Hắn thản nhiên mở miệng, “Chiều tan học chờ anh, cùng nhau về.”

Ta liền suy đoán: Có phải là hắc vì muốn chạy đến hỏi ta vấn đề này, vừa vặn thấy ta đi theo cô Trương về văn phòng, sau đó nghiêm hình tra tấn bạn cùng lớp của ta, biết được ta đích thực đã bị bắt, cho nên chạy tới cứu ta?

Đến chiều lúc tan học về, trời lại mưa thêm một trận nữa. Nhưng dù sao, thời tiết giông tố thay đổi thất thường, hơn nữa, hiện giờ đang là đầu tháng ba, đại thần còn phải học bù.

Ta cảm thấy không có thiên thời, vì vậy kiên định, cho đại thần leo cây...

Nghĩ đến đây, được rồi...

Nếu như là bởi vì điều này, ta thừa nhận là ta bậy bạ! Nhưng nếu phân tích tình huống cụ thể, cũng không phải người ta cố tình vong ân phụ nghĩa đâu...

Chỉ có điều, nhìn vào đôi mắt hắc, không hiểu sao, đột nhiên lại có ý thức nguy hiểm.

Liên hệ câu hỏi vừa rồi với ánh mắt kia, bây giờ ngẫm lại, nếu như giẫm thêm vài phần cấp thiết, chẳng phải giống hệt với triệu chứng của bệnh yêu hay sao...

A ha! Yêu?

Ta xua tay. Theo như mẹ ta vẫn nói: Người nào xui lắm mới nhìn trúng mày. Đại thần nhìn thế nào thì vẫn là một người rất có vận may.

Đương nhiên, tiểu yêu quái không tính, sét cũng không đánh trúng hắc, chứng tỏ mạng hắc rất lớn.

Ta không chịu nổi sự trầm mặc, rốt cuộc nghiêng đầu qua hỏi đại thần: “Sư huynh, nếu anh bị sét đánh thì sẽ làm sao?”

Bình thường ta vẫn thường gọi hắc là sư huynh.

Đại thần cười, ném ngay vấn đề trở về, không để lại chút vết tích, “Còn em?”

“Sao lại thế được!” Ta kinh ngạc, ông trời nhất định không nỡ! “Em chính là trợ thủ đắc lực của ông trời mà!”

“Ừm.” Đại thần cười. “Nếu em là cánh tay trái,” Lại cười tiếp, “Thì anh chính là cánh tay phải.” Sau đó còn nói ra câu nói trong lòng ta, “Cho nên giống nhau, đều không nỡ!”

Lời này làm mấy cô bé giường bên kích động. Vốn đang nhẹ nhàng lời quyến “Lần đầu thân mật” ra giả vờ đọc, kết quả “Rẹt~” một tiếng, sách bị phanh thây.

Bà cụ đang dựa vào cửa kia đã từng trải qua mưa gió – mấy ngày nay nghe cô bé cùng phòng ta ra rả ra rả mà vẫn bình tĩnh uống trà, đột nhiên “Phốc~” một tiếng, phun nguyên ngụm trà trong miệng, văng đầy vào mặt ông con trai có vẻ như... đang lo lắng cho tương lai tổ quốc.

Tay cô y tá đang tiêm thuốc bỗng nhiên run lên. “Ai ui~” thím nằm ở góc trong cùng kêu lên thảm thiết.

Khụ khụ, ta lắc đầu, bình tĩnh, bình tĩnh!

Các đồng chí, hãy nghe ta nói. Mọi người cần phải bình tĩnh, có từng nghe chuyện tay trái cùng tay phải yêu nhau hay chưa?

Không hề!

Ta nhún nhún vai, quyết định làm bộ như không nghe thấy gì. Lúc này, trái tim ta không thể chứa thêm ai khác nữa.

Đại thần hơi hơi xích lại gần ta, đột nhiên vươn ma trảo về phía ta...

Này! Ta nhất thời cuống quýt —— đối với hành vi vô lễ này, nên ngăn lại hay là... chờ đợi kịch tính hấp dẫn tiếp theo?

Không ngờ, hắc vươn tay ra là vì muốn...nhặt sợi chỉ bám trên bộ đồng phục bệnh nhân của ta mà thôi.

Nhưng mà, giữa lúc ta đang thả lỏng cảnh giác, ngón tay hần đột nhiên lướt qua gương mặt ta, làm như muốn lên án, da mặt ta thật mịn. Sau đó nhẹ nhàng cười, dùng giọng điệu dịu dàng nói một câu: “Mau bình phục nha, tiểu biến thái.”

Nghe được ba chữ “tiểu biến thái”, ta hơi run lên.

Run kiểu này, không phải là run kiểu kia.

Con bà nó, ta không xong rồi!

Ta phấn khởi!

Chờ đến khi ta tháo bó bột, ta sẽ khoét một lỗ trên trần phòng học của bọn họ, sau đó nhai đầu của hần!

Còn nữa, vì sao...

Vì sao...

Vì sao lần này ta nghe thấy hần gọi ta là biến thái mà ta lại không sướng như trước...

Đại thần nói rất đúng. Quả nhiên biến thái không phải cứ nói ra miệng là được...

“Thạch cao có vẻ cứng nhỉ?” Hần đột nhiên hỏi.

Nhất định là muốn đánh lạc hướng, ta lắc mạnh đầu: “Không cứng! Khẳng định là không cứng! Anh không nên bị bề ngoài của nó đánh lừa!”

“Ồ, em không nói, anh thật sự còn tưởng nó cứng đấy.” Hần khẽ nhướn mi.

“Nhìn người không nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài!” Ta nghiêm khắc giáo huấn, “Anh đúng là trông mặt mà bắt hình dong!”

“Ủm?” Đại thần nheo nheo mắt, mỉm cười, ý bảo hần không nghe thấy.

“...”

Ta liền hạ thấp người xuống, “Em đổ mồ hôi trộm, chảy vào trong thạch cao, xảy ra phản ứng hóa học. Hơn nữa, chẳng phải mấy bữa nay trời nổi giông, khí hậu ẩm ướt đó sao!”

“Em đổ mồ hôi trộm?” Hần tỏ vẻ quan tâm.

Cả một câu dài ngoằng như vậy, lại chọn ra đúng ba chữ như vậy...

Hơn nữa đại thần, ngài biết rõ ta đang nói dối, cứ nhất định lật bài của ta hay sao?

Ta nhớ hồi ta còn bé hay chạy lung tung. Mẹ ta luôn túm lấy vạt áo ta, luồn tay vào sau áo kiểm tra xem lưng ta có bị đổ mồ hôi hay không...

Nhanh chóng cười tủm tỉm, “Em nói là, ‘Em đổ! Mồ hôi!’ chứ không phải ‘Em đổ mồ hôi trộm’...”

“Cũng đâu có sao, anh sẽ viết lên đó vài chữ.”

“Em không có bút!”

“Anh có.” Rốt cuộc hần cũng chịu động đây cái mông.

“Tiểu thư thạch cao không muốn!”

“Anh có hỏi ý kiến nó đâu.”

“Anh làm vậy là hủy dung của nàng.”

“Anh không quan tâm.”

“Nàng không có khả năng không để ý!” Ôi chao? Chủ ngữ lệch lạc?

Đã thấy đại thần viết xuống rồi.

Không ngờ lại còn là bút lông dầu màu đen. Căn bản là hần có mưu tính trước!

Đại thần viết bên trái thạch ột câu: “Waiting for you...”

Ở bên phải ký tên, rồng bay phượng múa, “Vương Đình Hiền.”

Chữ rất to, rất to

Ồ ô...

Đại thần, ta hận ngươi! Không chừa lại cho ta một khoảng trống nào!

Lúc ra về, đại thần đột nhiên gấp thắt lưng cúi sát vào ta nói: “Lúc này em hát bài gì mà ‘la la la la’ cái kia...” Hấn hát theo điệu bài “Vong tình thủy*”, giọng hát mềm nhẹ êm tai, sau đó cười, “Thứ nước đó, anh không cần.”

“...”

Oa, sau này ai dám nói đại thần không phải biến thái, ta đánh!!!!!!

Mỗi ngày ta nằm trên giường bệnh, vừa mở mắt ra, nhất định sẽ nhìn thấy dòng chữ trên thạch cao.

Có lúc hai đứa cháu của bà cụ đến thăm bệnh, liền đồng loạt vây quanh chân ta, dùng Hán ngữ ghép vần để đọc waiting for you.

“w – ai – wai ‘Ngoại’!”

“t – ing – ting ‘Thính’!”

“Ph – o – pho ‘Phật’!”

“Rư (Nhật)...”

“Rư (Nhật)...”

“Rư (Nhật)...”

Ta nghe mà mắt cả tự nhiên.

Sau đó, dưới sự giảng dạy của cô bé cùng phòng, đồng loạt đọc.

“Vương —— ”

“Đình ——”

“Hiền ——”

...

Ngoại trừ lần đó ra, cả đời ta cũng chưa từng phải vào bệnh viện. Vốn đang hăng hái bừng bừng, lại bị đại thần khiến cho húng thú rã rời ...

Chờ đến khi chân ta hơi hơi lạnh, ta dùng cây gậy mà cha chế tạo bằng những thanh gỗ chặt ra từ đồ gia dụng lên trộm trong nhà, bò lên tầng cao nhất của bệnh viện, bí tráng hát lên:

“Nhà của ta ở trên sườn núi hoàng thổ ồ ồ ô

Nhà của ngươi ở trong nhà vệ sinh công cộng...

...”

Ghi chú:

*Vong tình thủy: (Lưu Đức Hòa)

Thời niên thiếu đã từng theo đuổi mơ mộng

Con tim chỉ mong được cất cánh bay xa

Đi đến nơi thiên sơn vạn thủy

Cất bước ra đi không thể quay trở lại
Bỗng dưng quay đầu thấy tình cảm đã trôi xa
Nơi chân trời góc bể không thể tự mình quyết định
Lúc đó mới hiểu được thế nào là yêu hận tình thù
Hối hận chính là sự đau đớn tột cùng
Nếu người chưa từng tan nát cõi lòng
Sẽ mãi mãi không bao giờ hiểu được nỗi đau trong lòng tôi
Những giọt lệ trong đôi mắt tôi
Xin người đừng hỏi nước mắt tôi rơi vì ai
Hãy để tôi quên đi tất cả
Hãy cho tôi một ly nước quên tình
Để đổi lấy một đêm không rơi lệ**
Tất cả tấm chân tình này
Hãy cứ để ưa dập gió vùi
Tình yêu dành trao người không thể lại được
Hãy cho tôi một ly nước quên tình
Để đổi lấy một đời không đau thương
Dù cho tôi có uống say
Dù cho con tim tôi tan vỡ
Cũng sẽ không để người thấy tôi rơi lệ nữa

** Hai câu này đã bị Tương Hiểu Mạn chế lại trong chương 4: “A a... Cho ta một ly nước tráng dương... Để một đêm ta không bị liệt dương...”. Đang hát thì Vương Đình Hiên đến.

6. Chương 6: Mông Co Dẫn

Mấy ngày nay, cái chân bị gãy đã khôi phục được bảy tám phần.

Nhìn bề ngoài thì có lẽ sẽ không để lại vết sẹo nào.

Cả đời này, ta chỉ có thể cam tâm tình nguyện chịu đựng một vết sẹo duy nhất. Lúc làm phẫu thuật sinh con, nhờ bác sĩ mổ xong khâu cho ta một bông hoa, để đứa con của ta danh xứng với thực: trở thành đứa trẻ được sinh ra từ một bông hoa, ây da!

Vốn đang dự định cầm thạch cao quay về trường khoe khoang một chút. Nhưng dòng chữ của đại thần đã làm cho ta đành phải từ bỏ ý niệm mà có lẽ, sẽ tạo thành một cơn chấn động lan khắp cả lớp, thậm chí là toàn trường.

Nhưng ta lại lo lắng đại thần thỉnh thoảng hứng trí, muốn thưởng thức tác phẩm nghệ thuật của hần, cho nên không dám quên đi.

Thật ra, nguyên nhân lúc đó chính là, ta phải tiếp tục bảo trì sự tôn sùng đối với đại thần, nên phải duy trì khoảng cách an toàn.

Cuộc đời mà, dù sao ta cũng phải tìm chuyện biến thái để làm chứ.

Cũng là nhất thời cao hứng, ngày quay trở lại trường học, ta dùng vải quần từ đỉnh đầu đến cằm, giả làm xác ướp, còn nhỏ vài giọt thuốc đỏ lên mặt. Vốn còn muốn vẽ thêm mấy vết chém nữa, nhưng vẽ vết chém

ta lại sợ mình sẽ muốn về độc nhân long, về độc nhân long xong rồi lại muốn gắn thêm móc sắt vào tay nữa, cho nên đành nhịn xuống.

Mẹ ta, trên cơ bản là đá thẳng ta ra khỏi cửa, nói ta là con nhãi ranh, sao mày không bị xe đâm chết luôn cho rồi.

Đánh là thương, mắng là yêu. Mẹ ta yêu ta, yêu muốn chết đi được.

Trở lại phòng học, cả lớp lặng ngắt như tờ.

Ta hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, thông dong ngồi vào vị trí.

Bạn cùng bàn nói. “Lớp trưởng đi thăm bệnh về, nói cậu chỉ bị thương ở chân thôi mà...”

Ta vỗ vỗ nó, cười nói: “Chúng ta phải học cách dùng ánh mắt phát triển để nhìn sự vật.”

“Vậy mặt cậu bị sao vậy?”

“Chẳng sao cả.”

Bạn cùng bàn không tin. Cả lớp, cũng chẳng ai tin.

Xã hội đang phát triển, vậy mà năng lực quan sát của con người lại thụt lùi. Nói thật hay nói dối mà cũng không phân biệt được.

Sau khi tan học, Quách Tiểu Bảo tới tìm ta, đoán chừng là tới thăm, an ủi ta.

Nhưng ta vừa đi ra, hần liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói: “Vẫn chưa chết nhỉ!”

Ta cười.

Về phần nguyên nhân tại sao hần đến thăm ta, ta nghĩ, hần là sau khi trầm tư suy nghĩ cặn kẽ, hần đã quyết định, chấp nhận làm bạn với ta.

Nói rằng, thời gian qua ta hờ hững với hần, thái độ hoàn toàn trái ngược, cho nên rốt cuộc hần chịu đựng không nổi, chủ động tới cửa giáp mặt nói chuyện.

Nhưng thật ra, hôm đó khi nhìn thấy Quách Tiểu Bảo, ta tuyệt nhiên không hề bất ngờ.

Hôm đó, ta đang vội vàng giúp đại thần xử lý văn kiện, trông thấy Quách Tiểu Bảo ta liền nghĩ. Đây chính là lúc chứng minh thực lực của ta với đại thần. Vì vậy ta đứng lên, mỉm cười với đại thần rồi gọi Quách Tiểu Bảo cùng đi ra.

Đại thần nho nhã cười, không ngờ lại còn nhẹ nhàng nói một câu: “Mã đáo thành công.”

Ngày đó ta mãi miết đi theo Quách Tiểu Bảo, nhưng hần lại không hề mở miệng.

Xuất phát từ dãy phòng học, đi qua sân bóng rổ, vòng hết sân bóng lại tiếp tục đi đến cột cờ. Nhưng cũng có chút vui mừng, hần miễn cưỡng khôi phục lại bản sắc. Dáng đi thông dong quen thuộc, một đường thẳng tắp.

Bề ngoài của hần tự do tự tại, nhưng mơ hồ có thể nhận thấy được hần hơi căng thẳng.

Nếu nói là căng thẳng, còn không bằng nói là không tự tại.

Một số người đi đường quen biết hần, tầm mắt đều không hẹn mà đều rơi cả trên người ta. Ta liền nhiệt tình quay đầu lại, dùng ánh mắt như gặp được bạn thân cũ, vẫy tay chào hỏi.

Khuôn mặt tươi cười dịu dàng.

Nhưng chúng ta tiếp tục đi từ ký túc xá về lại cột cờ. Mãi đến khi mặt trời dần xế bóng, hần mới không nhin nổi nữa, hơi nhú mày quay qua liếc mắt nhìn ta một cái: “Cậu không có gì để nói với tôi sao?”

“Có chứ.” Lúc đó ta trả lời liền, không hề do dự, cười cười nói: “Tôi rất thất vọng về cậu.”

“...” Hần chịu không nổi, xoay người đứng đối diện với ta, “Cậu không thể bình thường một chút được sao?”

Đương nhiên không thể. Ta híp mắt cười, nghiêng lại gần nhìn hắn, “Tôi nói xong rồi, cậu có muốn nói gì không?”

Quách Tiểu Bảo trầm mặc một hồi, rồi hỏi ra nỗi nghi hoặc trong lòng hắn: “Trước kia, vì sao cậu lại tìm đến tôi?”

Đại thần từng nói, biến thái phải hiểu được cách thu mình.

Vì thế ta cười đến là chân thành, “Bởi vì ngoại hình của cậu đẹp trai hào hiệp phi phạm. Thành tích của cậu ưu tú cầm cờ đi trước. Dáng người uyển chuyển hàm xúc tựa như hồ nước chiều thu. Nhất là những lúc suy tư, tự nhiên bộc lộ thần sắc cao ngạo chói lọi, không thể không làm cho tôi điên đảo...”

Hắn nhíu mày, lộ vẻ không kiên nhẫn ngắt lời ta, “Mấy điều này... tôi đều biết, nói điểm đặc biệt nhất của tôi xem.”

Nghe xong lời này, ta thoáng dừng lại. Trong lòng bỗng bốc cháy lên hừng hực một ngọn lửa có tên là chờ mong. Khoé miệng không kiềm chế được cong lên. Gấp gáp mở miệng, gần như là khản cập: “Quách Tiểu Bảo, cậu làm bạn với tôi nha!”

“Ừm.” Vẻ mặt hắn có vài phần tự phụ. “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Rất rõ ràng, hiện tại suy nghĩ của hắn đã có đáp án.

Ta nhớ là ngày đó, tầm mắt của hắn luôn luôn lơ đãng miết về hướng cột cờ inox trên đài, dựa theo hình bóng của mình được phản chiếu trên đó mà vô ý thức điều chỉnh lại tư thế.

Sau đó, ta cười đến là sáng lạn, rèn sắt phải rèn khi còn nóng, mời hắn gia nhập Hội Học Sinh.

Dù sao Quách Tiểu Bảo, ở trong mắt các giáo viên, cũng là động vật quốc bảo. Thành tích xuất sắc không nói, âm nhạc mỹ thuật cũng toàn năng. Chỉ có điều, hắn không thích đụng chạm với người khác, cho nên cũng không tham gia bất kỳ một hoạt động đoàn thể xã hội nào.

Đợi ta nói hết, hắn dứt hai tay vào túi, tăng hắng mấy tiếng, chậm rãi xoay người, chậm rãi đi trước, tiếp tục đi loang quanh đến sân bóng.

Ánh chiều tà chiếu xuống thân hình không mấy cao to của hắn tạo thành một cái bóng thật dài, có thể nói là hoàn mỹ. Bóng người dưới ánh tà dương, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp. Tiếp theo, hắn phô bày tư thế sở trường với vẻ cực kỳ lơ đãng, mở miệng: “Gia nhập cũng được, nhưng tôi muốn làm chủ tịch.”

Tất nhiên là không chút do dự gật đầu đồng ý, nói với hắn, “Tôi giúp cậu đập Vương Đình Hiền xuống!”

Đương nhiên, đại thần, ta tin chắc ngài ấy sẽ không dễ dàng bị lật đổ như vậy!

Tiếp theo hắn nhẹ nhàng, cũng không quay đầu, liếc mắt nhìn ta một cái, “Xem ra cậu và hắn vẫn chưa thành đôi.”

“Ai?” Ta giả ngu.

Hắn cho ta một ánh mắt “Trong lòng tự biết”, sau đó trầm tĩnh lại, thoải mái tự nhiên cất bước lại mang theo một chút, cực kỳ nhỏ, hoảng động. Bước đi giữa không trung tạo thành một độ cong hoàn mỹ.

Toàn thân tràn ngập khí tức mê người.

Tốt tốt, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Ta càng cảm nhận được, mình đang dâng trào.

Tiếp theo ta tiến lên, vỗ vai hắn, “Quyết định vậy đi nha!”

Hắn nhíu nhíu đầu mày, chụp lấy cánh tay ta. “Hắn cậu phải biết là tôi không thích bị người khác chạm vào mà...”

Ta cười cười, sau đó liền ra tay bất ngờ, nhéo vào mông hắn một cái, híp mắt cười, “Rất có cảm giác, ha ha ~”

Hắn kinh ngạc nhìn ta, bất chấp hình tượng. “Cậu! Biến thái!”

“Hừ...” Lúc đó, ta đặt ngón trỏ lên môi, ra vẻ đứng đắn đá lông nheo một cái.

Nhìn thấy hần hít mạnh, ta mỉm cười dưới ánh tà dương, “Đây là tình yêu bí mật!”

Ồi... Nhớ lại cảm giác cực kỳ co dãn ngày ấy, tầm mắt ta bắt giắc hạ xuống ——

Quách Tiểu Bảo nhất thời toàn thân cảnh giác, đột nhiên che miệng bỏ chạy. Không ngờ lại dám mặc kệ người bạn là ta đây với cái chân bị thương chưa khỏi hẳn...

Chắc chắc, cái đồ ngụy quân tử vô tình vô nghĩa!

Sau đó, ta bị giáo viên chủ nhiệm mời lên văn phòng, bắt phải tháo băng.

Thanh âm cực lớn, toàn bộ mọi người trong văn phòng đều đang nhìn cô.

Sự việc bất đắc dĩ xảy ra trước mắt, cô cũng không làm gì ta nữa.

Trở lại lớp học, bạn cùng bàn trừng to mắt nhìn ta. “Mặt cậu thật sự không sao!” Vẻ mặt thất vọng.

Ta cười cho qua.

Tiếp theo lấy một cái túi rác mới chồng chất bụi bặm ở cuối lớp, nhét đồng vải băng vào, đóng gói đem tặng cho Quách Tiểu Bảo.

Giữ lại cho hần dùng khi tự sát.

Trực giác nói cho ta biết, ta sẽ mau chóng gặp lại tiểu yêu quái. E rằng lúc đó, Quách Tiểu Bảo mắc bệnh tự kỷ sẽ mặc cảm, xấu hổ, quần đến mức không thể chịu, không còn thiết sống nữa...

Quả nhiên, trực giác của ta mạnh mẽ đến mức đáng sợ. Đi học lại không bao lâu, ta bắt gặp gặp lại hần – Nghiêm Tử Tụng.

7. Chương 7: Sa Mạc Nhiệt Tình

Thật ra không chỉ có lúc này mà cả sau này, cứ mỗi lần nhìn thấy hần, ta lại không nhịn được cười.

Cười từ nội tâm cười ra nét mặt, không cần nguyên nhân, chỉ cảm thấy rất thư thái.

Chỉ vì ta nghĩ, vì sao lại có người phản ứng chậm chạp như vậy, tính cách đặc biệt dễ nổi nóng như vậy?

Nếu có một người có thể dễ dàng hấp dẫn tầm nhìn của người, vậy thì đừng do dự nữa, cứ bước lên làm quen với hần trước đã.

Thật sự ta rất muốn làm quen với hần.

Rốt cuộc đây mới chỉ là lần thứ hai ta nhìn thấy hần. Nhưng ta lại nghĩ, ở trong lòng Nghiêm Tử Tụng, lần này chỉ như bình thủy tương phù, nhất định là mặt nước không gợn chút sóng, sẽ không để lại một chút ấn tượng nào.

Ngày đó, vừa đi học đột nhiên nghe bên dưới dãy phòng học truyền đến một giọng nói hơi khàn khàn, mang theo âm lượng dày: “Hoàng Vinh, chìa khóa cửa.”

Gần như một tiếng gọi to. Rõ ràng âm thanh không phải là rất lớn, nhưng lại đánh thức toàn bộ cảm quan của ta.

Có lẽ do phòng học của chúng ta ở lầu hai, cho nên nghe đặc biệt rõ ràng. m thanh khàn khàn hỗn tạp kia, bỗng biến thành âm thanh có tiêu chí đặc thù, bắt ngờ hấp dẫn ta.

Ta bắt ngờ giật mình một cái.

Mấy bạn ngồi cạnh cửa sổ, thừa lúc giáo viên không chú ý, bắt đầu nhìn dáo dác xuống dưới.

Rất nhanh, ánh mắt kinh ngạc.

Nhưng ta lại không ngồi gần cửa sổ, chỉ có thể tò mò khó chịu.

Vào thời gian đó, thật ra ta chưa bao giờ nghe Nghiêm Tử Tụng mở miệng nói chuyện, nhưng rốt cuộc ta lại không tự chủ được, liên hệ âm thanh này với hình ảnh chàng thiếu niên tỏa ra yêu khí, tản bộ trong mưa ngày nào.

“Hoàng Vinh...”

Nghe được âm thanh kia một lần nữa, ta rốt cuộc kìm nén không được, phút chốc nhảy đến bên cửa sổ, nhìn xuống.

Khoảng cách một tầng lầu đủ để ta nhìn thấy rất rõ ràng, cũng rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập mạnh.

Thật ra, ta luôn biết nhất định ngày này sẽ đến, chúng ta sẽ gặp lại, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy.

A ——

Quả nhiên là hắn!!

Hắn mang một đôi dép lê, chiếc quần màu cát rộng thùng thình phối hợp với chiếc áo sơ mi trắng nhẵn nhúm. Hai cúc áo phía trước ngực không cài, để lộ xương quai xanh.

Người cũng không cao, áo sơ mi lại có vẻ hơi dài, thùng thình, lụp xụp.

Đôi mắt hoa đào lưu chuyển câu hồn.

Thì ra, dù trời không điên cuồng trút mưa xối xả thì hắn vẫn như trước, vẫn có thể mê hoặc lòng người.

Bác bảo vệ đuổi theo phía sau, nói hắn không được làm như vậy. Nhưng hắn không thèm để ý, vừa tiến lên phía trước vừa tiếp tục gọi Hoàng Vinh.

Bây giờ đang là giờ học...

Phụ trợ với tiếng gọi của hắn là một mảnh an tĩnh đến quỷ dị.

Gào khóc, ta dâng trào!

Ta không hề do dự, vươn tay ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy hắn, “Bên này nè!”

Sau đó hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn lên.

Nhìn qua rồi!

Ta cười rộ rỡ.

Hắn hơi nhíu mày, không nói gì. Dáng dấp trưởng thành, nhưng lại mồm mĩm đến mức người ta vừa nhìn thấy lập tức muốn cắn một miếng.

Bảo vệ đuổi đến.

Hắn ngáp một cái, quay đầu lại, dừng một chút, ra tay bắt ngờ – đá vào chân bác bảo vệ một cái.

Bảo vệ đau nhức ôm chỗ đau.

Sau đó hắn chậm rãi ngửa đầu lên nhìn ta lần nữa, thanh âm không lớn nhưng vẫn rõ ràng như trước, “Hoàng Vinh?”

Tiếp theo, dường như đã phân rõ thanh âm của ta, đưa ra kết luận. “Người không phải Hoàng Vinh.”

Hắn là đang nói chuyện với ta nha!

Dù chỉ là vài chữ nhưng tự dừng lại khiến ta cảm thấy vô cùng sung sướng, rất muốn hét to lên!

Nhưng chẳng bao lâu, phía sau bị một bóng đen bao phủ.

Quay đầu lại, giáo viên vật lý của chúng ta lừ mắt, hắng giọng.

Ôi, ta thảm nhũ, lần này người nhất định phải chờ ta!

Ta gấp gáp ôm bụng, nhăn nhó mặt mày, biểu tình đặc biệt mãnh liệt, kêu la: “Ai ~ dza” m thanh tươi đẹp, cảm xúc dạt dào, “Sao đột nhiên lại... đau quá chừng?”

Khuôn mặt thầy vật lý co quắp.

Ta không đợi thầy mở miệng, “Thầy Giang, em muốn đi WC!”

“Tương Hiểu Mạn...” Học vật lý cho nên não trái tương đối phát triển, đàn ông chắc hẳn rất lý tính, nên không trực tiếp quát rống mà chỉ chậm rãi nhìn ta, điều chỉnh hô hấp, giả cười: “Tôi làm giáo viên bao nhiêu năm nay, học sinh giả vờ thế nào chẳng lẽ tôi không nhận ra...”

Ta quyết định thật nhanh! Vận khí đan điền, phát công ——

Tất sát kỹ: mười giây khóc đại pháp!

Nhưng tình thế lúc này rất nghiêm trọng, may mà công lực của ta thâm hậu, chỉ cần ba giây đã nặn ra được một giọt nước mắt. Sau đó ngẩng đầu lên, vận phần ủy khuất mà nhìn thầy vật lý, phát ra một tiếng nức nở, “Ồ...”

Ta cứ vậy mà ngồi xồm xuống, ôm bụng, tiếp tục ô ô

Ô ô, em muốn đi WC!

WC!

WC!

Trong lòng thầm nghĩ. Cái bóng cô độc của ta, dáng ngồi chồm hổm thế này, bầu không khí ủy khuất bị thấm thê lương này, còn không quần chết người sao!

Ta lại muốn so tài diễn kịch với một số người, nhưng phỏng chừng, những người đó không đi chung một con đường với ta.

Ta ấy à, ta muốn thầy giáo dù biết rõ ta giả vờ nhưng vẫn phải thả ta đi!

Wow! Ta nhớ lại đại thần từng nói về cảnh giới cao nhất của biến thái. Hiện giờ ta đã sắp đạt đến rồi ~ ặc ặc

~Bởi vì bây giờ, ta vừa nghĩ đến bản thân là lập tức giật cả mình...

Che mặt ~ ta quá kích động!

Nhưng thời gian lại lười nhác trôi qua từng giây từng giây một...

Ủa, sao không có phản ứng gì hết vậy?

“...” Ta vừa giả vờ nấc một tiếng vừa lặng lẽ ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt thầy. Nghĩ thầm, nhanh lên đi chứ, tiểu yêu quái sắp bỏ đi rồi kìa.

Kết quả, thầy vật lý của chúng ta tiếp tục giảng bài...

Mấy bạn ngồi phía trước nhìn ta với ánh mắt dị dạng, da mặt một mực co giật, mí mắt rũ xuống, duy trì trạng thái Thành Cát Tư Hãn.

...

Thật lãng phí cảm xúc.

Vì vậy ta thôi khóc, kéo lưng quần, len lén rón ra rón rén dịch chuyển ra cửa.

Các người không nhìn thấy ta...

Các người không nhìn thấy ta...

“Tương Hiểu Mạn...” Thầy vật lý giả cười gọi ta lại, từ trên cao liếc mắt nhạo báng ta, “Bao tử không còn đau nữa hả?”

“...” Ta đảo tròn mắt, chỉ ra ngoài cửa sổ, “A! UFO!”

Có lẽ vì quá đột ngột, hoặc là do học vật lý nên phản xạ có điều kiện quá cao.

Ta trông thấy thầy vật lý chúng ta rõ ràng không tình nguyện nhưng đầu vẫn trực tiếp phản xạ, ngó qua ngoài cửa sổ.

Nhún vai, thầy quá ngốc.

Sau đó ta vọt thẳng ra khỏi phòng học: Ta tới đây!

Ta sẽ giúp hần tìm chìa khóa cửa.

Phải cầm một lúc mới trả lại cho hần!

Đột nhiên muốn hát lên một bài bày tỏ tình cảm ——

...

Nhiệt tình của ta, hô!

Hết như ngọn lửa, ha!

Thieu đốt toàn bộ sa mạc ác liệt ồ ồ ô...

Mặt trời thấy ta, hắc!

Cũng sẽ lẩn trốn ta, rống!

Nó cũng sẽ sợ – - ngọn lửa tình yêu của ta...

...

“Chào thầy hiệu trưởng!” Trên đường nhìn thấy hiệu trưởng, tâm tình sung sướng chưa nguôi, ta cười chào hỏi.

Hiệu trưởng cười vui vẻ. Đang là giờ học mà con bé này sao lại ở đây, nhiệt tình chạy ... Chạy!?

Thế nhưng, khi ta chạy vội tới tầng trệt của dãy phòng học thì không thấy tiểu yêu quái đâu nữa.

Ta lại bỏ lỡ hần một lần nữa.

Ông trời quả nhiên biến thái, người một nhà mà cũng đùa giỡn!

Khó tránh khỏi tiếc nuối.

Uể oải trở lại phòng học, đã tan học rồi.

Bạn ngồi cùng bàn nói. “Thầy Giang tìm cậu đó.”

Ta cúi đầu đi về phía văn phòng, nghe thấy các bạn phía sau hưng phấn cá cược: “Tiếng Anh, Ngữ văn, Số học, lần này là Vật lý... Tiếp theo sẽ là ai?”

Còn có nữa sao? Ta hữu khí vô lực nghĩ, lê đi từng bước từng bước...

“Ai...” Trong văn phòng, ta thở dài một tiếng, ai oán nhìn thầy vật lý, toàn thân tỏa ra oán niệm...

Thầy ho khan một tiếng, “Rốt cuộc hôm nay em ra ngoài làm gì?”

“Ai...” Ta cúi đầu, thật sự là uể oải.

Nếu không tại thầy, có lẽ ta đã không bỏ lỡ rồi.

“Em thật sự khó chịu?” Thầy Giang nhú mày.

Nhưng ta lại không có nghe thấy, đột nhiên nhớ ra chuyện gì...

Ta không phải Hoàng Vinh, nhưng Hoàng Vinh chính là Hoàng Vinh!

Không sai! Ta tức giận làm gì, ta có thể đi tìm Hoàng Vinh mà!

Phải ha! Ta cười!

“...” Thầy giáo thấy ta chỉ trong nháy mắt mà nét mặt vạn biến, thật lâu cũng không nói nên lời. Cuối cùng thầy chỉ nói với ta rằng, vừa nãy thầy không nhìn thấy UFO.

“Bình thường.” Ta cười tủm tỉm, “Thầy à, em cũng có thấy đâu!”

Trên thực tế, tiệc nuôi là khó tránh khỏi, chỉ có điều, chờ mong lại càng sâu.

Cũng chỉ có đời người khó đoán mới có thể tạo ra hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, hết niềm vui này đến niềm vui khác.

8. Chương 8: Không Tìm Thấy Hoàng Vinh

Họ Hoàng, họ Vương, thậm chí là nickname, tất cả đều bị ta điều tra qua, nhưng vẫn không tìm ra người nào phù hợp.

Thật uống phí quyết tâm của ta: bất luận là lên núi đao xuống biển lửa, cho dù có bị ném vào chảo nổ thành bánh dù tạc cũng phải dốc toàn lực làm tốt chuyện này.

Thế cho nên quyết định lần đầu tiên cúp học, thừa dịp mọi người đang tập trung học tập mà chạy đi hỏi thăm.

Chỉ có điều, dãy phòng học của chúng ta tổng cộng có sáu tầng. Mỗi tầng có tới ba, bốn dãy phòng. Lại thêm phòng giáo vụ, phòng hiệu trưởng, phòng lưu trữ, còn có phòng vệ sinh nam nữ, thật sự là nhiều vô số kể.

Gõ cửa phòng thứ nhất, nho nhã lễ độ hỏi thăm giáo viên, giết bọn hắc trở tay không kịp.

Cũng không biết thế nào, cái tên đang ngồi cạnh cửa sổ như con mèo kia, khéo miệng bỗng nhiên lại cong lên, trưng ra vẻ tươi cười...

Đại thần.

Hắn bắt động thanh sắc mà nhìn ta, vừa trêu tức vừa hứng thú.

Bán cao! Ta lùi mạnh về sau, “Ba!”, cánh cửa nặng nề bị đóng chặt lại...

Sau khi đóng cửa lại, ta nhạy cảm nhận thấy, loại cử chỉ này của mình rõ ràng rất khiêu khích.

Vội vàng đẩy cửa ra lần nữa, vừa vỗ ngực vừa cười cười, cứu vãn: “Ai nha! Vừa rồi gió lớn quá! Làm mình sợ muốn chết ~”

Ngay cả trời cao cũng rất phối hợp, ban tặng cho ta một trận gió to. Cuốn giáo án trên bục giảng vốn không chút sút mẻ, cũng rất biết điều mà tung bay phát phối...

Nhưng đại thần lại không chịu buông tha cho ta. Hắn chậm rãi đứng lên, chẳng cần phải gian nan như lúc ta muốn ra khỏi lớp, tựa như biết chắc giáo viên bọn họ sẽ gật đầu. Bắt chuyện một hồi, trong lúc giáo viên đang tươi cười, không ngờ hắn lại chậm rãi đi thẳng ra cửa.

Ta liều mạng trốn chết.

Trái lại, đại thần vừa nhìn thấy ta liền lộ vẻ tươi cười đặc biệt có tính sát thương. Ta vừa trốn chết, vừa tưởng nhớ, vừa nỗ lực học tập, kết quả khéo miệng co quắp.

Nghe thấy đại thần ở phía sau, ho nhẹ một tiếng.

Ta đang đi xuống cầu thang, đành phải dừng lại, cười đến là siêu cấp hàm súc. Sau đó ngẩng đầu nhìn đại thần, chờ hắn tới gần. Đợi khi hắn đến gần, ta nói: “Ai nha, sư huynh, thật khéo quá, ngài đang muốn đi tiêu hay đi tiểu vậy?”

Đại thần liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó chậm rãi đút hai tay vào túi, đứng trước mặt ta, lại nhếch môi cười khê: “Thế nào, muốn đi cùng anh sao?”

“...” Ta chớp mắt mấy cái.

Ta khinh! Đại thần a, nhìn không ra ngài lại có loại tâm nhân này nha!

Ta không đi!

Thấy ta cứ cười không nói lời nào, hần hơi hơi quē độ, sau đó lướt qua ta, chậm rãi xuống lầu. Đi chưa được hai bước lại dừng lại, nghiêng người chờ ta. Ta đành phải đuổi theo.

Nghe thấy hần nói, “Tìm người à?”

“Ồ, không cần phiền đến sư huynh đâu...” Phiền ngài ha!

“Không phiền.” Hần nhẹ nhàng nói tiếp, “Anh giúp em là được.”

“...”

Ồ ô, đại thần, ta hận người. Hận người, hận chết người!

Muốn đạt được toàn bộ không uổng công phi, ta mới có được cảm giác thành tựu!

Cho nên ta quyết định thuyết phục đại thần thay đổi chủ ý, “Việc đó...”

“Việc đó...” Hần lại quay đầu nhìn ta, “Là ban ân... không cần báo đáp.” Hần cười khē.

Ta quýnh lên, đại thần muốn nói: Hần ban ơn, ta chớ quên báo đáp...

“Sư huynh, anh không cần đi học sao?” Tuy rằng quýnh nhưng ta như cũ, tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời. “Lớp chín rất bận rộn mà.” Mau trở về, mau về đi thôi!

“Nhìn đồng bài đó...” Đại thần quay đầu lại nhìn ta, ánh mắt cười ám muội, “Không bằng ra đây nhìn em...”

Ồ... Ta làm bộ như không biết gì hết, nhất định là đại thần lấy ta làm cái cớ để trốn tránh áp lực, liền thay bằng vẽ mặt lo lắng. “Bài quá khó nên không làm được sao?”

Hần híp mắt nhìn ta. “Em nghĩ sao?”

Hào quang chói lọi...

Cắt! Trong ánh hào quang, ta đứng cảm ngẩng đầu. Người đứng đầu khóa có phải là người đâu!

Nhưng đại thần dường như biết được suy nghĩ trong đầu ta, “Đứng hạng nhất không có tính khiêu chiến. Có tính khiêu chiến chính là, bất luận là ai hạng nhất, đạt bao nhiêu điểm, người đều đứng hạng nhì.”

“...” Ta quang vinh, trầm luân trong ánh hào quang...

“À, đứng rồi, em biết không?” Đại thần chậm rãi xoay người lại đối mặt với ta.

“Ừm?” Hần đang đứng thấp hơn ta hai bậc thang, cho nên, là ta nhìn hần.

Thấy hần nói, “Anh vẫn chỉ là phó chủ tịch...”

Đồng thời cười đến là ôn hoà mà vô hại.

...

...

Ai?! Ta phút chốc phản ứng!

Gạt người!!

Nhất định là gạt người!!

Làm từ trước đến nay ta vẫn cho rằng bản thân là cánh tay thứ hai, kết quả ta chỉ là cánh tay thứ ba!!

Gào khóc, ta dĩ nhiên dám hoài nghi hần có khả năng biến thái hay không, ta sai rồi!

Về sau đại thần thật sự giúp ta.

Nhưng mà, sự việc thường thường là như thế này: Lúc đặc biệt muốn tìm, dù làm thế nào người cũng sẽ không tìm được hần.

Cuối cùng ta không tìm được Hoàng Vinh, cho dù có đại thần ra mặt giúp đỡ.

Điều này làm cho thời điểm ta được kết giao cùng Nghiêm Tử Tụng, kéo dài đến mấy năm sau.

Ta chỉ có thể tin tưởng trên đời có một loại lực, gọi là bất khả kháng.

**

Thời gian giống như đánh rắm, “Phốc ~” một tiếng đã trôi qua.

Con người là một loài động vật rất kỳ diệu. Làm không xong những chuyện muốn làm, sẽ khiến trong lòng ngứa ngáy khó chịu. Dần dần sẽ quên mất nguyên nhân gây ra chuyện này.

Bởi vậy, rốt cuộc ta muốn gặp lại Nghiêm Tử Tụng một lần nữa.

Tỉ mỉ nhớ lại đôi mắt hoa đào của hắn, thật đúng là tặng phẩm trời ban.

Có người nói, con trai mà có đôi mắt hoa đào, sống mắt mê ly là có số đào hoa.

Tục ngữ có câu, “Đào hoa động, đào hoa động, du phong lãng điệp long quyền phong.” (động đào hoa, động đào hoa, cánh bướm bay lượn chơi đùa cùng gió, gió hóa thành bão táp)

Đặc biệt là hình ảnh của tiểu yêu quái trong màn mưa, làn mắt thoáng nhìn trước khi bỏ đi, mông lung tựa trong cơn say, nếu sống trong thời cổ nhất định là một kẻ hại nước hại dân.

Lại nghĩ, trời sinh ra ta mệnh khổ, mỗi ngày đều phải ngăn vận đào hoa của hắn, nấu cơm nấu nước cho hắn. Nói không chừng còn phải kiếm tiền nuôi hắn nữa.

Ừm, nếu một ngày nào đó, hắn đưa một người đàn bà lắm tiền nhiều của không gì sánh được về nhà, ném vào mặt ta mấy nghìn vạn rồi nói: Tương Hiểu Mạn, cô cút đi...

u cũng đành! Đến lúc đó, ta lại quyết định diễn thành phim kinh dị, phim tâm lý tình cảm tình yêu ngang trái xứt mướt là được rồi!

Về phần đại thần...

Lớn lên quá chính diện, khuôn mặt tươi cười dịu dàng ôn nhuận như ngọc, phong độ phải nói là nho nhã lễ độ.

Đàn ông như vậy tạo nên cảm giác rất xa cách, rất áp lực.

Hơn nữa trực giác nói cho ta biết. Cho dù hắn ở bên ngoài nuôi hơn mười mấy hai mươi cô vợ bé, thì mỗi cô vợ bé đều sẽ giúp hắn giấu diếm đến già, sau đó còn mỉm cười nói cho ta biết: Tương Hiểu Mạn, cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới.

Ôi, như vậy đâu có được.

_____ *** _____

Chẳng bao lâu sau, cha ta làm ăn xuống dốc, sau đó tìm một sư phụ học tay nghề rồi lại tiếp tục mở tiệm. Tối nào cũng dùng đôi tay chuyên làm mộc để nhồi bánh bao.

Về phần ta, hàng ngày đều dùng dao băm thịt thành từng mảnh vụn

~Băm thịt mà đặc biệt dụng tâm thì đặc biệt có cảm tình.

Cho nên bánh bao nhà ta làm đặc biệt mềm, có mùi hương đặc biệt, mùi vị cũng đặc biệt ngon

~Buôn bán cũng không tệ.

Kì thi kế tiếp, đại thần thi đậu vào trường trung học tốt nhất thành phố.

Lớp bọn họ sau lại tổ chức tiệc chia tay, có mời cả ta.

Không biết vì sao, rất nhiều người nhận ra ta. Có người còn nói: “Tương Hiểu Mạn, yên tâm đi, anh sẽ giúp em canh chừng Đình Hiên, không cho hắn trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Lời đồn đãi chỉ vu trí giả (Lời đồn đãi làm mờ mắt kẻ thông minh.)

Nhưng rất rõ ràng, tất cả mọi người đều rất ngốc, chưa từng nhận ra: kỳ thật, ta cùng đại thần không phải là một đôi.

Không được, ta quyết định cần phải giải thích một chút! Lúc này, đại thần đột nhiên cầm chai nước ngọt có ga ướp lạnh áp vào gáy ta. Xúc cảm lạnh lẽo nhất thời kích thích cảm quan của ta, lại thấy hắc nhàn nhật cười nói: “Đại trí giả ngu* (người thông minh giả ngu)...”

“ ... ”

Ồ ô, ta hận ngươi, ta hận ngươi!

Tối hôm đó, chúng ta tạm biệt nhau.

Đại thần cũng rời đi.

Hai bên đều không để lại phương thức liên lạc.

Nhưng một ngày trước khi nghỉ hè, có một sư huynh quay về trường lấy đồ, đụng phải, bèn bắt chuyện với ta.

Chẳng biết thế nào đột nhiên lại nói tới Hoàng Vinh, hỏi ta đã tìm được người đó chưa.

Sau đó hắc nhàn nói, Hoàng Vinh học ngay lớp bên cạnh.

“...” Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Rõ ràng là đại thần đã lấy toàn bộ danh sách học sinh trong hồ sơ đưa hết cho ta rồi mà...

...

Gào khóc! Ta chán ghét kẻ nào dám biến thái hơn ta!

Sau mùa hè đó, xảy ra sự kiện 9 – 11

Tháng 10 cùng năm, Mỹ tấn công Afghanistan.

Ta gói ghém quần áo, dự định vượt trùng dương xa xôi đi trải nghiệm cuộc đời.

Nhưng cha ta, từ khi bán bánh bao thì tầm nhìn trở nên hạn hẹp, con người cũng học theo tính xấu. Ông cản đường ta, hừ một tiếng, “Tao sẽ không ày lộ phí.”

...

Ghi chú:

*Đại trí giả ngu: Lão Tử viết: Đại trí giả ngu, đại xảo giả vụng, đại âm hi thanh, đại tượng vô hình.

Người đại trí, có thể thành đại ngu. Người đại ngu, có thể phản thành đại trí. Ngoài trí mà trong ngu, mới thật ngu; ngoài ngu mà trong trí, mới thật trí. Người trí ở bên ngoài, giỏi về kế xảo, quen mượn cố che...

9. Chương 9: Va Chạm Kịch Liệt

Đương nhiên là ta không thành công. Không có lộ phí, ta cũng không thể đi được. Nhưng Tiểu Bảo còn đáng thương hơn ta.

Quách Tiểu Bảo có thành tích xuất sắc, đủ tư cách được cử đến học ở Thành Cao. Đến lúc đó, cũng có thể học cùng trường với Đại thần.

Một người biến thái tự kỷ, thông thường sẽ không coi ai ra gì. Nhưng đại thần không phải là người, cho nên Quách Tiểu Bảo luôn tránh xa đại thần. Cũng hết cách, đây là một trường hợp bất khả kháng.

Cho nên ta nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy đại thần là một đối thủ cạnh tranh quá mạnh. Để bảo trì lòng tự tin cao độ cùng cảm giác về vang của mình, ta quyết định rời xa đại thần, quý trọng sinh mệnh!

Nhưng một ngày trước khi đi vào nguyện vọng, đại thần tới tìm ta. Hắn nói: “Chân thạch cao của em đâu?”

Hừ hừ, ta đã biết trước người sẽ trở lại tìm nó mà. Có chút đắc ý nói: “Giữ lại chứ sao, còn cấm hoa nữa!”

Mẹ ta nói, dù thế nào cũng phải dùng tiền mới có được, không nên lãng phí. Bởi vậy mới lấy nó để làm bình hoa, tuy chỉ dùng để cắm hoa giả.

“Ừm, trên đó viết cái gì?”

Thử ta hả? Hừm, trí nhớ của ta, dù thế nào cũng là sản phẩm miễn kiểm của quốc gia đó nha!

Tự hào ngẩng cao đầu: “Waiting for you!”

Đại thần hí mắt, đột nhiên vén tóc ta ra sau tai, mỉm cười dịu dàng: “Vây, thi cho tốt nha.”

“...” Ta cứng đờ.

Híc, ta hận vì mình quá thông minh, vì sao lại hiểu rõ ý tứ của đại thần chứ, hắn muốn nói: Ta chờ người ở Thành Cao.

Đại thần, người không phải người, không phải là người mà. Người là giai cấp bóc lột, đồ địa chủ ác bá, đồ bạo quân.

Kháng nghị! Kiên quyết kháng nghị!

Nhưng ngoài mặt, ta lại cười đến ngây thơ xán lạn, nhìn hắn nói, “Được.”

Hừ hừ, núi cao hoàng đế xa, gần đây ta đã thành lập được một đội du kích tiểu biến thái. Tuy rằng đội viên chỉ có... một mình ta!

Công tích nho nhỏ đều không dễ dàng gì có được, nhưng dù thế nào cũng phải chiến đấu với hắn tới cùng!

Đại thần cười: “Nhà em bán bánh bao à.”

Ta dừng một chút, cảnh giác gật đầu. Thời gian trước đã thuê được một cửa hàng, chính thức đổi sang nghề bán bánh bao.

Khụ, này đại thần, không phải là ngài muốn ăn bánh bao không trả tiền đấy chứ, thật khấn trương.

“Ừm, vậy sau này, bữa sáng sẽ do em phụ trách nha.” Sau đó hắn lại cười ôn hòa, nói như thể đang vui đùa: “Mẹ anh cứ nói, nếu như anh không chịu ăn sáng sẽ bị tuột huyết áp, tính tình không tốt.”

Ta hóa đá trong chớp mắt.

Sau đó hắn lại vỗ vỗ vào vai ta, “Nhà em bán một cái bánh bao giá bao nhiêu?”

“... Năm đồng...”

Hắn nhẹ nhàng cười, “Đặt hàng số lượng lớn mà, giảm giá chút đi.”

Tro cốt ta hóa đá...

“Chuyện đó...”

Ta ủy khuất nhìn hắn.

“Ừm?” Đại thần vốn là như vậy, bộ dáng nhàn nhã như đi chơi.

Ta thấp giọng, nói nho nhỏ, “Giám đốc của công ty trách nhiệm hữu hạn bánh bao Tương Thị, là mẹ em...”

Đại thần hơi hơi hí mắt. “Khụ, vậy hay là, anh sẽ thu tiền công bằm thịt viên của em nhỉ.”

Ô ô, hận người hận người, lại muốn ta làm không công ư!

Sau đó, ta cũng không thể tránh được, thi đậu vào Thành Cao.

Mẹ ta mừng rỡ kéo cha ta đến một mảnh đất trống, nhảy múa suốt một đêm.

Mẹ ta còn nói, sẽ lăng xê ta lên làm người phát ngôn cho Công ty bánh bao Tương Thị. Lúc đó, ta sẽ đứng trước mặt tiền cửa hàng nhà chúng ta, ca hát...

...

Bánh bao nhân xá xíu đây!

Mời đến ăn bánh bao nhân xá xíu mới ra lò đây.

Mời đến ăn bánh bao nhân xá xíu mới ra lò đây.

Còn có cả bánh bao nhân thịt heo.

Bánh bao đậu, bánh bao khoai, muốn loại nào có loại đó đây!

...

Ôi... Từ nhỏ vẫn cho rằng, thi vào đại học mới là cuộc thi quan trọng nhất mà đời người phải đối mặt, là bước ngoặt quan trọng nhất của đời người. Nhưng những lời này, hiển nhiên là không thích hợp cho tất cả mọi người.

Ví dụ như ta đây.

Bởi vì trong lòng ta hiểu rõ. Khi ta lựa chọn vào học ở Hoa Gia thì đồng thời, trường trung học và đại học cũng đã được quyết định. Mặc dù, thật ra là đại thần giúp ta quyết định...

Nhưng cũng không sao, học ở trường nào đối với ta mà nói, cho đến bây giờ cũng không phải là điều quan trọng nhất.

Đại thần, chẳng phải có tên là Vương Đình Hiền sao. Lên trung học rồi ta mới phát hiện, các bạn học xung quanh ta bắt đầu có thói quen gọi đại thần là Vương đại tiên.

Ta nhìn ra được đại thần rất không thích, nhưng mọi người vẫn len lén gọi như vậy.

Sau ta lại biết được, ở Hương Cảng (Hong Kong) có một Hoàng đại tiên* cầu được ước thấy, khiến cho vô số thiện nam tín nữ đổ xô đến quỳ bái ông.

Bởi vì có lúc đại thần làm cho ta mất hứng, nên ta cũng muốn khiến hắn phải mất hứng ——

Vương đại tiên! Vương đại tiên! Này, anh còn nợ em hai năm tiền bánh bao đó nha!

Nhưng từ khi lên trung học, cuộc sống của chúng ta thuận buồm xuôi gió.

Sau đó lại có thêm một năm vui sướng. Ta và đại thần, lần thứ hai xa cách một năm trời.

Tiếp sau đó, vào học ở ngôi trường đại học mà đại thần đã chọn.

Ngày đầu tiên nhập học, ta đã gặp được tiểu yêu quái.

Đây đúng là duyên tiền định, chúng ta phải gặp nhau.

Ta không có cách nào hình dung được nỗi kích động trong lòng mình. Sự lo lắng rất khó hiểu kia, sau vài năm niên thiếu, đến hôm nay cũng đã trưởng thành.

Vẫn là đôi mắt hoa đào câu hồn như trước, mà điệu bộ cử chỉ lưu loát triền miên kia, vẫn tương tự như trong trí nhớ của ta, lại có một chút khác biệt.

Còn chưa hết kích động, không ngờ đại thần đã bất thành linh, thần không biết quỷ không hay, xuất hiện trước mặt ta. Hắn đón lấy hành lý trong tay ta, nhẹ nhàng nói: “Tiểu biến thái, trưởng thành rồi nhỉ...”

Lại đảo mắt qua vòng ngực của ta, có chút tiếc hận lắc nhẹ đầu, “Ban đầu nếu lời nói của anh có chút hữu ích thì em cũng không nên phản bội như vậy chứ.”

Gào khóc! Đúng là khơi dậy nỗi đau nhức, khổ sở nhất trong lòng ta mà!

Hắn từng nói, bộ ngực của ta có dây thì được hay không, còn phải chờ quan sát. Nhưng thế cục phát triển không mấy lạc quan.

Ta cũng không cần thận đá cho hắn một cước. Hắn nói: “Ôi, để anh nói lại.”

Nhưng tiếp theo lại cười cười, bổ sung một câu, “Thật ra, viễn cảnh phát triển sau này cần phải kham ưu (lo lắng, chăm lo).”

Sau đó, bộ ngực của ta vẫn ưu (lo) cho đến giờ...

Ồ ô, vì sao lại không phải là ưu của ưu tú cơ chứ!

Ta trộm liếc mắt nhìn đại thần, hắn làm sao biết được ta đang ở đây? Đừng nói với ta là hắn ở đây chờ ta nha. Ta không tin, đánh chết cũng không tin.

Hại ta trong lòng quần quýt không yên. Thật ra bây giờ, chuyện mà ta muốn làm nhất, chính là phải đi làm quen với tiểu yêu quái.

Được rồi, hắn không còn nhỏ nữa, vậy phải đổi tên thành yêu quái đại nhân!

Ta không yên lòng đi theo phía sau đại thần, nhưng vẫn luôn quay đầu ra sau nhìn dáo dác. Xung quanh hắn liên tục vang lên tiếng than sợ hãi, ánh mắt kinh diễm không dứt.

Má ơi, đây chính là người chồng mà con đã thiết tha mơ ước bấy lâu! Trêu hoa ghẹo nguyệt, bất an vu thất! (chỉ đàn bà có chồng còn lằng lở, tìm đến người đàn ông khác)

Ta tin tưởng, ánh mắt ta bây giờ đích thị là ai oán, thân ái triền miên. Trên thế giới này, khoảng cách xa nhất là ta nhìn người mà người lại không biết là ta đang nhìn người...

Sau đó, ta lại rơi vào trầm mặc.

Cách biệt bao nhiêu năm nay, vậy mà tâm tình ta vẫn trước sau như một – dâng trào...

Nói cách khác, có lẽ đây chính là một loại si tình không thể thay đổi cũng không chừng.

Ta cười cười.

Ta cuối cùng vẫn làm theo thói quen giả ngu. Kể trước người sau, vẫn cứ sống khoa trương: Lời nói khoa trương, động tác khoa trương, biểu tình khoa trương.

Nhưng thật ra, đối với tất cả các loại khoa trương thì tuổi tác của ta là... khoa trương nhất.

Ta trưởng thành rồi, đến khi trên bánh kem phải cắm nhiều hơn chục cây nến thì mẹ ta bắt đầu có thói quen chỉ thấp một ngọn nến duy nhất. Bởi vậy, cũng làm cho ta quên mất tiêu tuổi tác của mình.

Mấy năm nay, cũng không bị người nào hỏi han đến.

Nhưng vào thời gian bị đại thần lợi dụng, ta cũng đồng thời mượn danh nghĩa của hắn, quét dọn một ít đào hoa của mình.

Ba chữ Vương Đình Hiên kia, quả là rất có cao độ, có lúc, thậm chí còn phải ngưỡng mộ nữa.

Vì vậy, ta độc thân cho đến nay.

Nói trở lại, thật đúng là lúc nhìn thấy yêu quái đại nhân, ta có cảm giác tim đập rất nhanh.

Loại xúc động này, ta không muốn bỏ qua.

u cũng là!

Lập tức phấn chấn tinh thần, hôm nào phải lập một đền thờ trình tiết ình mới được!

Bỗng nghe thấy một âm thanh, “Hắn đẹp trai không?”

“Ừm, đẹp.” Ta gật đầu, tủm tỉm cười.

“Hơn cả anh?”

“Hừ.” Khóe miệng khinh thường vung lên, hừ một tiếng. Ta nhướn hàng lông mi gầy, khóe mắt nhẹ xếch lên. Sau đó rung đùi đắc ý, tiện thể quay đầu lại liếc mắt nhìn xem kẻ nào lại không biết tự lượng sức mình như vậy ——

Mắt thấy đại thần vân đạm phong khinh xoa môi, dáng tươi cười ầm áp mà ôn hòa.

...

Ồi chào! Đại thần, ngài đã thành thần thăng tiên rồi mà còn muốn so đo tướng mạo với yêu quái sao? Tục! Quá tục!

Nhưng lúc này, ta vẫn đang phe phẩy đầu, cái cổ lệch sang một bên, ánh mắt khinh bỉ...

...

Ánh mắt ta dường như cương cứng, duy trì góc độ khinh bỉ lớn nhất...

Á, đại thần, ngài hiểu lầm rồi.

Không phải ta đang khinh bỉ ngài. Có cho ta lá gan to bằng trời ta cũng không dám!

Ngài phải tin tưởng ta, đây tuyệt đối chỉ là một loại cách điệu của ánh mắt sùng bái...

“y dza!” Vì vậy, ta liền thuận thế kêu lên một tiếng, một tay đâm vào sau gáy, tròng to mắt, “Không xong rồi!”

Đại thần bất động thanh sắc, nhìn ta bằng nửa con mắt.

“Chuột rút!” Ta ra sức tỏ ra mệt nhọc, “Cổ bị chuột rút!”

“...” Đại thần nhếch môi, “Chuột rút lợi hại thế sao.” Như cười như không. “Làm tổn thương luôn thần kinh thị giác của em rồi à.”

“...” Ánh mắt ta rất chân thành, im lặng là vàng, đồng thời cười nịnh nọt.

Thật ra cứ như vậy mà đối với hần thôi, tuyệt không cần cố sức, cũng không cần phải hao tổn tâm tư.

Nhưng không biết đại thần có đúng là đã giả ngu với ta hay không, chỉ thấy hần cười cười, “Được rồi, em vừa mới ‘hừ’ là có ý gì?”

“Say nắng!”

“Bị chuột rút thì cứ xoa bóp là được rồi...” Hần lại hí mắt.

“Chuyện đó...” Đầu tiên ta cười cười, quyết định thật nhanh, nghiêm túc điều chỉnh khuôn mặt “Hết rồi”. Sau đó nhẹ nhàng bẻ xoay cổ. Mười ngón tay giao nhau bẻ đốt tay lên xuống, hít thở sâu ——

“Hừ hừ.” Ta hoàn toàn trở về động tác cùng thần tình lúc nãy, sau đó dựng thẳng ngón tay cái, chỉ ra phía sau, nheo một mắt lại, khinh thường nói, “Với dáng dấp của hần, làm sao so nổi với sư huynh ngài? Em ghét nhất là nhìn thấy mấy người như hần, ánh mắt quá câu hồn, sống mũi quá thẳng, cái miệng quá căng...”

“Vậy sao?” Một giọng nói hơi khàn khàn, mang theo âm nam trung đầy từ tính tiêu hồn, đột nhiên cắt ngang lời ta.

Con bà nó, không thấy ta đang bận lừa đại thần sao!

Nhưng vừa quay đầu lại ——

Ta lại quỳnh.

Là yêu quái đại nhân...

Khụ, hần nghe được bao nhiêu rồi?

Nhưng mà đường nhìn của hần vẫn chưa rơi trên người ta, mà cực kỳ tùy ý, nhìn đại thần bằng nửa con mắt.

Trong khoảng khắc, tia lửa canxi cacbua bắn ra, keng keng rung động.

Hai người, một lãnh đạm tự nhiên, một lười nhác tùy ý, nhưng khí áp giữa hai người đều tự động hình thành, vừa vụn vặt ta vào giữa.

Bầu không khí rất ngưng trọng, rất khẩn trương. Còn ta...

Tự dương hưng phấn!

Có cãi nhau không? Có đánh nhau không?

Chỉ thấy đại thần nhẹ nhàng cười, hơi gật đầu, chân mày khẽ nhướng, tỏ vẻ muốn bắt chuyện.

Mà tiểu yêu quái cảm thấy không thú vị bĩu môi, sau đó nhẹ nhàng nhíu mi, thản nhiên liếc một cái, ra vẻ hiểu biết.

Trong lúc hai người có qua có lại, ta nhìn mà nhiệt huyết dâng trào.

Chỉ là trước đây vóc dáng tiểu yêu quái chẳng cao hơn ta bao nhiêu, nhưng bây giờ lại chênh lệch quá sức tưởng tượng.

Cự ly này cùng cấp với độ à ta thường phải ngược lên để nhìn đại thần.

Rất tốt, thói quen từ nay về sau sẽ không lo bị sái cổ.

Nhìn ánh mắt hẩn nhìn đại thần, xem ra là chỗ quen biết. Hơn nữa hiện tại bộ dáng nhẹ nhàng thanh thoi này, chẳng giống đám sinh viên mới lặn lội đường xa, mệt đến không chịu nổi như chúng ta chút nào.

Cho nên ta to gan đưa ra phán định, tùm tùm cười chào hỏi một câu: “Chào sư huynh!”

Hắn khẽ liếc mắt nhìn ta một cái, cũng không phản đối cách xưng hô của ta.

Cũng chẳng có mấy hứng thú với ta, sau đó nhẹ nhàng nhăn nhó vùng xung quanh lông mày, chậm rãi ngáp một cái.

Một tầng hơi nước mờ mờ bao phủ hai tròng mắt hẩn, rực rỡ phát sáng...

Lấp lánh lấp lánh...

Đây chính là sinh vật lấp lánh trong truyền thuyết à!

Hàng nút áo trên của hẩn vẫn để hở như trước. Ta có thể thấy rõ hàng xương quai xanh trơn bóng, cùng với trái cảm nhẹ nhàng trượt lên trượt xuống của hẩn... (ực ực, chảy máu cam mất!)

Ta cười tùm tùm hỏi: “Xin hỏi tôn tính đại danh (tên họ) của sư huynh?”

“Tiểu biến thái.” Đại thần gọi một tiếng, kêu đến là nhu tình, mềm mại đến nỗi lòng tở của ta dựng đứng cả lên.

Ta quay đầu lại cười hùa: “Dạ?”

Hẩn nhìn ta với ánh mắt đặc biệt thân thiết. “Anh đã nhờ bạn học giúp em xếp hàng đăng ký, mau qua đó đi.”

“...” Thế nhưng... Ta tủi thân, còn chưa hỏi được họ tên của hẩn mà..

“Nhanh lên.” Đại thần vẫn duy trì nụ cười ấm áp như làn gió mùa xuân.

Lòng ta không cam, tình ta không nguyện hoạt động chân, quay đầu lại trộm liếc nhìn tiểu yêu quái.

Cánh tay đại thần duỗi ra, đột nhiên ôm lấy vai ta, rất có ham muốn chiếm hữu. Sau đó hẩn nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười với tiểu yêu quái: “Bọn tớ đi trước nha, Nghiêm Tử Tụng.”

Nghiêm Tử Tụng!

Rốt cuộc ta cũng đã biết được tên hẩn!

Chỉ thấy hẩn gỡ dây, vẻ mặt không thèm để ý.

Cũng không có đáp lời, chỉ là đột nhiên liếc mắt ngắm nhìn ta, vừa vặn nhìn thấy nụ cười tươi sáng để lộ cả hai hàm răng ngọc của ta.

Hắn liền thoáng quan sát ta một phen, không ngờ chỉ một khắc sau, nghe thấy hắn khinh thường, hừ một tiếng đầy mỉa mai, “Tiểu biến thái?”

Tiếp đó, lắc lư lắc lư, lướt qua ta cùng đại thần.

Dưới chân, vẫn là đôi dép lê cũ kỹ tàn tạ.

Ghi chú:

Hoàng đại tiên – Wong Tai Sin là một vị thần của Trung Quốc, phổ biến ở Kim Hoa và Hồng Kông với sức mạnh chữa bệnh. Tên thật là Wong Cho Ping, sinh ở tỉnh Chiết Giang. Wong Cho Ping xuất thân nghèo khổ, năm tám tuổi đã phải đi chăn cừu. Năm ông mười lăm tuổi, sau khi gặp được một vị thần tiên trên ngọn núi Hoàng Thông ở quê nhà, ông đã đi theo đạo giáo. Truyền thuyết kể rằng, bốn mươi năm sau ông đã thành tiên. Về sau, Wong Tai Sin được gọi là Hoàng Thông đại tiên, hay Hoàng đại tiên theo tên ngọn núi mà ông ẩn cư.

Đền Wong Tai Sin còn được đặt ột trong 18 quận của Hồng Kông

Hàng ngày, người dân Hồng Kông đổ xô đến ngôi đền Wong Tai Sin để cầu cho sức khỏe và thịnh vượng

10. Chương 10: Lăn Đâu Thân Mật

Mãi đến khi tiểu yêu quái đi xa, ta mới lưu luyến thu hồi tầm mắt. Ngay lập tức cảm giác được có một nguồn nhiệt từ bờ vai truyền đến.

Á, tay của đại thần vẫn còn khoát trên vai ta...

Nhưng đúng vào lúc ta muốn phản kháng thì hắn đột nhiên nâng tay lên, hơi hơi thấp đầu nghiêng qua. Dĩ nhiên là dùng một loại tư thế cực kỳ ám muội kẹp vai ta vào giữa hai cánh tay hắn.

Hô hấp của hắn rất gần, còn nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai ta, quyết tâm ám muội đến cùng.

Ánh mắt của hắn lúc này, tựa như một con mèo vừa bắt được một con chuột nhưng lại không thấy đói, thả ra thì tiếc, ăn lại sợ no chết.

Đơn giản mà nói, hắn chỉ lấy vai ta ra làm trò giải khuây lúc buồn chán mà thôi.

Không sai, đại thần không cho phép người khác khi dễ ta, nhưng chỉ bởi vì, khi dễ ta là đặc quyền của hắn.

Hắn đích xác cũng ngầm đồng ý cho ta quang minh chính đại dùng danh nghĩa của hắn để ra ngoài giả danh lừa bịp. Ta lại rất giỏi, rất biết cách phát phơ lá cờ “Vương đại tiên”. Nhưng vừa đến lượt hắn có việc, lại trực tiếp lấy ta ra làm lá chắn.

Nhưng nếu tỉ mỉ ngẫm lại, đại thần thật ra cũng rất tinh mắt. Tương Tiểu Mạn – bức tường phòng cháy này, vừa an toàn chu đáo lại vừa có lợi ích thực tế!

Đương nhiên rồi đại thần, ngài cứ việc dùng miễn phí đi!

...

Điểm thú vị nhất ở đại thần, chính là nói dối y như thật.

Lừa gạt người – đó chỉ là làm theo nề nếp mà thôi.

Ta tin tưởng, chỉ cần đại thần nói hắn là nữ thì cho dù đại thần có để lộ “Tiểu tiểu thần” mà chạy ra đường, người ta cũng chỉ làm như không thấy, sau đó nói: Đó là cái đuôi hồ ly tinh suy thoái mà thành, phỏng chừng cũng sắp đắc đạo thành tiên rồi.

Còn nhớ năm đó ta mới vừa thi đậu vào Thành Cao, bên cạnh đại thần đột nhiên xuất hiện một tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc.

Nào là môi đỏ mọng, ánh mắt quyến rũ, nào là thân thể thon thả, mềm mại dịu dàng... mà còn có cả một mái tóc dài suôn mượt. Nhìn thế nào cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Ta vừa nhìn thấy hai người bọn họ quả là trời sinh một đôi, thật sự cũng mừng thay cho đại thần.

Nhưng cũng tại bản thân ta ngốc, bệnh biến thái ngày trước lại tái phát không kiềm chế được, chạy đi kể khổ với mấy vị sư huynh trước đây học chung lớp với đại thần.

Sau đó còn quay mặt về phía bóng lưng đại thần đang chìm trong ánh hoàng hôn, móc khăn tay ra chấm nước mắt.

Còn làm ra vẻ tiêu tụy khôn khéo.

Nghĩ thâm, thế nào cũng khiến cho kết cục của lời đồn đãi có một dấu chấm than hoàn mỹ!

Kết quả, không cẩn thận biến nó thành dấu phẩy. Mọi người thấy ta không đẹp bằng tiểu mỹ nhân, liền nhận định ta là kẻ yếu. Hơn nữa, các sư huynh còn đòi ủng hộ, nói sẽ giúp ta lấy lại công đạo.

Đòi công đạo...

Toát mồ hôi – Ta vừa lau nước mắt vừa hát lên bài hát “Thành toàn” của Lưu Nhược Anh, đồng thời cân nhắc xem nên đắp nặn một hình tượng bị chồng ruồng bỏ kinh điển như thế nào.

Kết quả, đại thần đường đường chính chính đứng ở phía sau, cười khế hỏi: “Tương Hiểu Mạn, đi ăn không?”

Liền nhìn thấy tiểu mỹ nhân đang dịu dàng mỉm cười với ta.

Bà mẹ nó, lễ phép thật!

Luồng chính khí này, hình như đã khiến cho cảm phần ngập lòng bị thiếu đi vài phần chính nghĩa.

Sau đó, nhờ có cơ duyên xảo hợp, ta được chứng kiến bản lĩnh lừa gạt của đại thần –

Kha Kha, sau đây là câu chuyện tình yêu do bạn Tương Hiểu Mạn xem lén kể lại, mọi người hãy vỗ tay hoan nghênh!

Khuôn mặt mồm mỉm của tiểu mỹ nhân e thẹn ửng hồng, “Hiên, anh... có yêu em không?”

Đại thần hấp háy mí mắt, nhàn nhạt cười khế, “Yêu.”

Tiểu mỹ nhân cảm động rơi lệ, thấu tận trời xanh, “Yêu nhiều không?”

Đại thần khẽ cong khóe miệng, nhẹ nhếch hàng mi, “Sơn vô lăng, thiên địa hợp, nãi cảm cùng quân tuyệt*.”

Tiểu mỹ nhân hờn dỗi: “Anh chẳng có thành ý chút nào!”

Đại thần nhẹ nhàng ‘Ủm’ một tiếng...

...

À, trước hết chỉ kể lại đến đây thôi. Bởi vì lúc đại thần khẽ gật đầu đột nhiên lại đánh mắt về phía ta, hình như đã phát hiện ra ta rồi. Ta sợ đại thần trách ta quấy rầy nhả hứng của hần nên đành nhanh chóng phủi mông, chuồn mất.

Kể từ sau lần đó ta kết luận, đại thần mồm mép rất lợi hại, chuyên đi lừa bỡn người khác trong lòng bàn tay.

Nhưng tình yêu của đại thần, được chia đều cho chúng sinh.

Hần đã từng nói với ta, thiên trường địa cửu cũng có lúc tận, chỉ có tưởng niệm là vô tận.

Bởi vậy, hần để lại phần tưởng niệm cho tiểu mỹ nhân, còn mình thì thư thái cất bước ra đi.

Hiện tại, gã con trai có thể ứng phó như thường, chu toàn mọi việc trong khi các cô gái chết đi sống lại đã cất bước ra đi lúc hần đang khoát tay lên vai ta.

Mà vấn đề then chốt chính là, kể cả trọng lượng hành lý của ta.

Ta nghĩ thầm, thôi bỏ đi, biết đâu bị ngoại lực đè áp như vậy, bộ ngực xinh xắn lanh lợi của ta sẽ bởi vậy mà quật khởi, sau đó phát triển một cách hài hòa!

Haiz, lúc ta lý giải được cách định nghĩa hai chữ ‘Hài hòa’ thì nhà ta sớm đã không còn bán bánh bao nữa rồi!

Kỳ thật đại thần không hù ta, thật đúng là có sư huynh giúp ta xếp hàng. Từ việc đăng ký đến đóng học phí, rồi nhận chìa khóa quay về ký túc xá, ta chỉ một đường chen ngang. Có thể nói là thuận gió lại xuôi dòng.

Nhìn ánh mắt của mấy cô bé đang nhìn ta kìa... Thật sự là nhiệt tình như lửa a.

Ta quắc mắt coi khinh nghìn lực sĩ, hiên ngang lẫm liệt thư thái bước lên đầu hàng, sau đó cười tủm tỉm chào hỏi với các sư huynh đã giúp ta xếp hàng.

Thành thật mà nói, có thể quen biết Vương Đình Hiền, quả là may mắn của ta.

Ta cũng không phải là hạng người không biết cảm ơn, nhưng có đôi khi ta cũng không biết mình có thể giúp gì được cho hắn nữa.

Một lúc sau đại thần có điện thoại, âm thanh đầu dây bên kia quá lớn, nghe ra là một giọng nữ.

Đại thần nhẹ nhàng trả lời. Trong lời nói, nghe không thấy một chút xã giao lấy lệ nào. Sau đó cười cười nói: “Em chờ một chút.” Quay đầu lại nhìn ta nói, hẹn ta tối nay ăn cơm, muốn dẫn ta đi gặp một người.

Ta nghĩ thầm, có thể là bạn gái mới của hắn. Nói thật, đại thần đối với ta, cũng chưa từng chân thành như thế.

Chỉ là, ta lại không ghen tị chút nào. Quả nhiên a, ta cười cười, ta cùng hắn, không phải quan hệ yêu đương.

Tự nhiên gật đầu nói phải.

Ký túc xá của chúng ta ở lầu sáu, cũng không có thang máy!!!

Ta học lịch sử.

Lúc điền nguyện vọng, mẹ ta nói học y tốt, cha ta lại nói không tốt, chẳng may ta lấy ruột người về làm nhân bánh bao, vậy thì bánh bao nhà ta làm sao bán được nữa.

Cha ta nói, vậy thì học luật đi. Mẹ ta lại nói không được, nếu ta làm luật sư, phỏng chừng mỗi ngày đều phải ra tòa, mỗi ngày đều phải làm bị cáo.

Sau đó mẹ ta lại nói, làm phóng viên học truyền thông đi. Cha ta nói thôi đừng, khẳng định ta sẽ luôn xuất hiện trên bản tin.

Cha ta còn nói, hay là làm giáo viên vậy?

Hai người cùng lúc trầm mặc, nhìn ta nói: “Sau này mày có sinh con thì cứ đưa đến đây, chúng tao nuôi miễn phí giúp cho!”

...

Cứ như vậy, các hạng mục đều bị loại trừ, chỉ còn lại mỗi lịch sử.

Nói thẳng học lịch sử rất tốt. Lịch sử đứng ở đằng kia, cho dù ta có muốn làm xằng làm bậy thì cũng sẽ không cải biến được gì.

Nhún vai, cha mẹ ta có lẽ không hề nghĩ tới, đầu năm nay còn có một danh từ, gọi là xuyên qua!

Học tốt lịch sử, có xuyên qua cũng không sợ!

Đại thần giúp ta mang hành lý lên ký túc xá, rồi nói có việc phải đi trước.

Rất cục cựa thoát khỏi hần, liền bắt đầu thu dọn đồ đạc. Ta vừa thu dọn vừa hưng phấn. Đây là lần đầu tiên ta được ở riêng, trong lòng có một loại cảm giác chờ mong khó hiểu. Cứ nghĩ mãi, không biết ta sẽ gặp được những ai, xảy ra chuyện gì...

Đồ đạc của ta không nhiều lắm, dọn xong rồi mà bạn cùng phòng vẫn chưa đến. Có lẽ còn đang xếp hàng đăng ký!!!

Buồn chán muốn chết, liền cầm lấy bóp tiền đi xuống lầu, quyết định ra sân trường shopping.

Cách ký túc xá không xa có một cửa hiệu cắt tóc.

Ta vừa nhìn thấy nó đã quyết định, phải tạo dựng ình một hình tượng hoàn toàn mới mẻ.

Ta cầm tờ hai trăm ném lên bàn trang điểm rồi thả mình xuống chiếc ghế dựa: “Chủ tiệm! Cho tôi một kiểu tóc giật gân! Càng bạo càng tốt!”

Nhân viên cửa hàng nho nhã lễ độ, khom người chào hỏi: “Chào bạn, chỉ có điều, kiểu tóc giật gân phải tốn ba trăm. Khách mới nên được giảm tám mươi lăm, bỏ số lẻ, vừa vặn hai trăm.”

Ăn cướp a, nhà ta bán được bao nhiêu cái bánh bao!

Vì vậy, một lúc lâu sau...

Nhìn lên tấm gương ——

Ặc!

Ta vô cùng kích động, tiền công rất đáng!

Ta hiện tại, nhìn thế nào cũng ra tờ hai trăm!

...

Ta ở trước gương kiểm chân làm dáng, rồi lại thỏa mãn đá lông nheo với người trong gương một cái. Hứng chí bưng bưng, đi ra ngoài.

Không đi không biết, vừa đi liền gào khóc.

Đúng tuyệt đối hai trăm phần trăm! So với lúc sánh vai đi cùng đại thần, còn phong cách hơn nhiều.

Hiệu quả, còn chấn động hơn cả trong tưởng tượng của ta nữa!

A, đây chính là biến thái đang “Bạo phát”!

Ta từ nhỏ đã thích chọc người ta phát điên

Không luống cuống, không sợ hãi.

Sau lại nghe người ta nói, người nào càng sợ cô đơn, càng thích đi đến chỗ đông người.

Nhưng ta vẫn luôn nghĩ, mình tuyệt đối không hề cô đơn.

Thế sự thường sẽ là như thế này, người muốn gặp, luôn sẽ xuất hiện vào những lúc lơ đãng.

Sau khi ngồi hai tiếng đồng hồ trong cửa hiệu cắt tóc, ta đi ra, không ngờ lại có thể gặp được Nghiêm Tử Tụng. Bóng lưng anh tuần kia, không ngờ hôm nay lại quen thuộc đến nỗi không gì quen thuộc hơn.

Có phải chúng ta luôn có một loại cảm giác, rõ ràng là hai người xa lạ, nhưng cứ như đã gặp gỡ ở đâu rồi.

Hôm nay, hần bước đi thong thả chậm rãi, rõ ràng là một kẻ nhàn tản tự đắc.

Con người mà, luôn muốn sống một cách kiêu ngạo!

Vì vậy ta cười cười, quyết định sẽ làm một cử chỉ kinh hãi thế tục với yêu quái đại nhân. Buổi sáng có mặt đại thần, chưa kịp biểu hiện gì hết trơn!

Tiếp theo, cắn nhẹ môi dưới, khoe miệng mỉm cười, làm động tác chuẩn bị xuất phát.

Đang định chạy đến phía trước — Đột nhiên mái tóc xoã tung của ta bị nắm lại, tiếp theo nghe được thanh âm của Quách Tiểu Bảo, tùy thời tùy chỗ đều mang theo một ít tự phụ, xen lẫn một ít hưng phấn.

Hắn nói: “Tóc giả của cậu nhìn giống thật ghê! Mua ở đâu vậy?”

Đau đầu đau...

Đầu ta hơi ngửa ra sau. Nghiêm Tử Tụng đâu, anh hùng mau tới cứu mỹ nhân đi!

Ặc, ta quên mất Quách Tiểu Bảo cũng thi đậu trường này. Mà cũng phải thôi, trường đại học trọng điểm của quốc gia mà, kẻ nào có chút bản lĩnh mà lại không muốn nhảy vào?

Tròng mắt ta – xoay tròn, cười cười, quay về với con người chính nghĩa không bằng vui vẻ chút đi! Vì vậy, hô vang: “Cứu mạng a! Ăn cướp a!”

Lúc đó đã khiến cho Quách Tiểu Bảo... mê muội.

Cảm giác hần hơi gấp gáp, tay chân quỳnh lên. Không những không buông tóc ta ra, mà còn giơ tay kia lên bịt miệng ta lại: “Cậu đừng ồn ào, tôi là Quách Tiểu Bảo đây!”

Ta kéo tay Quách Tiểu Bảo xuống, sau đó tiếp tục ồn ào: “Ăn cướp a, sàm sỡ a!”

Tiện thể ra sức đi lên phía trước, lôi cả Quách Tiểu Bảo đi theo.

Ừm, không sai, cách Nghiêm Tử Tụng chỉ có hơn mười thước!

Nghiêm Tử Tụng hiển nhiên cũng chú ý tới ta rồi, nhưng lại chỉ là cái liếc mắt lướt qua, không hề để tâm. Không biết có nhận ra ta hay không mà xoay cả người lại, chậm rãi đứng xem.

Nhưng chẳng có một cử chỉ anh dũng nào cả.

Nhưng thật ra, trong sân trường lại có rất nhiều hán tử huyết khí phương cương (sức lực dồi dào), đã có sư huynh tốt bụng, nhiệt tình vọt lên hỏi chuyện.

Còn có người bắt đầu muốn tách chúng ta ra.

Quách Tiểu Bảo vốn không thích ai đụng vào người mình. Hôm nay lại là một ngày oi bức. Có vài sư huynh giúp tân sinh viên mang hành lý, người đầm đìa mồ hôi. Hiện giờ bị họ vây chung quanh, sắc mặt của hắn đã khó coi đến cực điểm.

Hơn nữa, ta vẫn giữ ý chí kiên định, tiến lên phía trước.

Hắn cau mày né tránh những bàn tay đầy mồ hôi của các sư huynh, cũng thả ta ra. Đầu tiên là mím chặt môi, sau đó rống to hơn: “Tương Hiếu Mạn, có chuyện gì xảy ra với cậu vậy!”

Lần này, ta bất ngờ giành được tự do.

Ta lao ra khỏi đám đông rậm rạp, sau đó gặp một người thì hất một người, gặp một đôi thì đánh văng một đôi, một đường cuộn cuộn.

Mọi người mở mắt trừng trừng nhìn ta.

Ta chạy thẳng một mạch đến chỗ Nghiêm Tử Tụng. Hắn hiển nhiên cũng không dự liệu trước, cho nên không hề nhúc nhích.

Mắt thấy chỉ còn cách hắn chưa đầy hai thước, ta đặc biệt dùng tình cảm mãnh liệt rống lên một câu: “Cứu — mạng!”

Sau đó gắt gao, gắt gao ôm trâm lấy hắn!

Có bao nhiêu phần cảm xúc đều dồn hết vào lần này. Coi như cũng đã ôm được đối tượng mà ta đã tương tư đơn phương bấy lâu rồi

~Càng nghĩ, tâm tình càng dâng trào — không gì sánh nổi!

Trên người hắn không có mùi khó chịu, rõ ràng là sinh viên năm hai lại giống hệt đại thần, đều là những kẻ lười biếng một cách quang minh chính đại.

Con gái như ta, cũng quả là mặt dày a!

Chẳng biết xấu hổ, nhưng lực đạo ta dùng để ôm hắn lại không hề giảm xuống. Ta nghĩ, chỉ có ca khúc đó mới có thể biểu đạt được cảm xúc của ta lúc này ——

...

Hoa tình nở

Nở rạng rỡ

Tình ý này vĩnh viễn vô hạn

...

Không ngờ từ lồng ngực hắn hừ ra một tiếng, đặt lòng bàn tay lên trán ta, trực tiếp đẩy đầu ta ra sau.

Tay ta vẫn vòng quanh hông hắn, chậm rãi thể hiện tư thế – nắm chặt thắt lưng.

Ta cười cười, cùng hắn giằng co.

Không buông, đánh chết cũng không buông!

Ai ngờ, hắn lại thò tay kia ra sau lưng, nắm chặt lấy cổ tay ta, cực kỳ mạnh mẽ giật ta ra.

Vì muốn cân bằng, ta đành phải lui hai bước. Rốt cục cũng phải tách khỏi thân hình ấm áp của hắn.

Nghe được giọng nói cực kỳ mất kiên nhẫn của hắn: “Cút qua một bên!” Tiếp theo, xoay người một cách cực kỳ cá tính, hiển nhiên không muốn tiếp tục dây dưa với ta nữa.

À, cũng không thích được người khác yêu thương nhưng nhớ sao!

Có cá tính, ta thích.

Đành vậy! Chuyện đã phát triển đến bước này, ta chỉ đành nắm chặt hai tay, ngọt ngào thân mật hô một câu: “Nghiêm ca ca ~”

Mọi người cười ngất.

Nghiêm Tử Tụng vẫn tùy tính như trước, thông thả bước đi, có tai như điếc.

Ta cũng không thêm để ý, vẫy tay thật mạnh, “Anh đi thông thả nha ~”

Ôi, ít nhất cũng sẽ có ấn tượng trực quan đối với ta chứ nhỉ!

Ta cười ngọt ngào.

Sau đó ta mới nhớ tới Quách Tiểu Bảo. Ta nhìn về mặt cứng ngắc của mọi người phía sau, cười ngọt. Sau đó gỡ gỡ mái tóc rậm rạp rồi bù đặc biệt phong tình của mình, đột nhiên giả ra vẻ mặt kinh ngạc, “y dza, chẳng phải là Quách Tiểu Bảo đây sao?”

Khẳng định là người nào người nấy mặt đầy hắc tuyến.

Chỉ nghe thấy giọng nói đặc biệt trấn định của Quách Tiểu Bảo: “Ngài nhận làm người rồi, tôi chỉ là kẻ cướp.”

Ghi chú:

(*) Trích trong bài thơ: Thượng da (khuyết danh)

Thượng da,

Ngã dục dữ quân tương tri,

Trường mệnh vô tuyệt suy.
Sơn vô lãng,
Giang thủy vi kiệt,
Đông lôi chấn chấn
Hạ vũ tuyết,
Thiên địa hợp,
Nãi cảm dữ quân tuyết.
Dịch:
Hỡi trời,
Thiếp nguyện cùng chàng gặp gỡ,
Mãi mãi chẳng phân ly.
Bao giờ sông cạn núi mòn
Mùa đông sấm dậy, Mùa hè tuyết rơi
Bao giờ trời đất hợp rồi
Thì thiếp mới chịu cùng chàng phân ly.

11. Chương 11: Cuộc Chiến Giữa Nữ Anh Hùng Và Nữ Thiên Sứ

Tuy rằng Nghiêm Tử Tụng đã đi xa nhưng cũng không thể phủ nhận, sự xuất hiện của hắn đã khiến cho ta sung sướng hơn rất nhiều. Ta xoay người, tiến lên ôm lấy vai Quách Tiểu Bảo, nói. “Ha ha, Tiểu Bảo, cậu thật là hài hước!”

Tiểu Bảo quả là một con người rất đơn thuần, bởi vì hắn luôn sống trong thế giới của mình.

Rất nhiều người không hiểu hắn cũng biết hắn rất khó đoán. Chỉ là, trên đời thật sự có hoa thủy tiên, nở rộ trong nước, tỏa ra hương thơm ngan ngát, tự tiêu khiển tự vui!

Quách Tiểu Bảo tất nhiên là muốn đẩy ta ra.

Ta liền nắm chặt lấy cánh tay hắn, cười hì hì nói: “Tiểu Bảo, đi dạo sân trường với tôi đi.”

Tiểu Bảo cũng rất tốt, hắn rất ít khi cự tuyệt ta. Hắn cũng đã ít nhiều quen thuộc với hành vi của ta, thở ra một hơi, lườm ta thiếu chút mắt trắng dã. Sau đó rút tay ra, vượt qua mặt ta đi về phía trước. Vẫn là một đường thẳng tắp như cũ.

Hiển nhiên muốn dùng hành động thực tế cho thấy, hắn bằng lòng cùng ta dạo quanh sân trường.

Nhưng mà Tiểu Bảo à, người ở lại có phải vì muốn tìm hiểu xem cái tên ‘Nghiêm ca ca’ kia là ai hay không đây.

Nhớ hồi đó hắn bị ta chủ động “theo đuổi” mà thành, cho nên khó tránh nảy sinh tâm lý so sánh.

Này, đồng chí Tiểu Bảo, ta thật sự rất hiểu người.

Suốt đường đi, ta cứ vui sướng mãi, cười hí hí không ngừng.

Mái tóc rậm rạp rồi bù cũng theo đó mà rung lên, rung lên.

Quả nhiên, Quách Tiểu Bảo có thể chịu đựng thử thách bị mọi người liên tiếp xăm xoi nhưng lại không thể chịu nổi tò mò dày vò, rốt cục nhứ mày, quay đầu lại nhìn ta hỏi: “Người đó là ai vậy?”

Ta hé miệng cười trộm, nghĩ thầm: Ta sẽ không nói cho người biết đâu, cho người tò mò chết luôn. Vì vậy xấu hổ lắc đầu, không nói lời nào.

“...” Quách Tiểu Bảo nhìn ta chăm chăm thật lâu, đột nhiên búng tay vào ót ta một cái. “Con gái con đứa lại tùy tiện ôm ấp một người xa lạ, cậu không sợ mất mặt à.”

Ồi, quả nhiên, đúng là cái đồ lạc hậu!

Ta mờ ám nhún vai, cũng hờn dỗi. “Tiểu Bảo, người ta là Nghiêm ca ca, không phải người xa lạ ~ “

“Cậu bệnh à?” Ta nhìn thấy mặt Quách Tiểu Bảo đen lại. “Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Còn giả bộ ngây thơ.”

Ta mỉm cười hạnh phúc. “Người ta nói, người đang yêu là người không có lý trí.” Có lẽ bây giờ, ta thật sự đang yêu.

“Lý trí?!” Quách Tiểu Bảo xì một tiếng. “Cậu xác định cậu nhận thức được trò chơi này?”

“Điều đó đương nhiên!” Như sấm bên tai! Chỉ là thiếu mất cơ hội được đối mặt!

“Đợi một chút...” Quách Tiểu Bảo đột nhiên lại thốt ra một câu, cười cười ra vẻ bắt được sai phạm, “Cậu nói, đang yêu?”

“Ừm.”

“Với tên vừa nãy?”

“Ừm!” Ta gật gật đầu.

“...” Quách Tiểu Bảo nhìn chăm chăm vào ta. Mấy lần muốn nói lại thôi, không phát ra lời nào. Cuối cùng, hắn chần chờ một hồi mới hỏi. “Vậy sư huynh nhà cậu thì sao?”

Đại thần?

Ta híp mắt. Quả nhiên, ngay cả Tiểu Bảo cũng xem chúng ta là một đôi sao?

“Sáng nay anh ấy có việc nên đi trước rồi. Cậu có chuyện tìm anh ấy sao?” Ồi, tiếp tục giả ngu.

“...” Quách Tiểu Bảo lại nhìn ta, đột nhiên thở dài. “Cậu tự mình lo liệu đi.”

Ta cười, không nói.

Quách Tiểu Bảo lại đi ở phía trước, ta nhìn theo bóng lưng hắn, nghĩ rằng: Có đúng là đại thần thích ta không?

Có trời mới biết.

Người đó đối với ta vẫn luôn mập mờ không rõ. Nhưng nói thật ra, ta nghĩ hắn mập mờ như vậy cũng là một loại thói quen cho phép, hắn đã quen chọc ghẹo ta rồi.

Á, bây giờ ta đang đóng vai biến thái mà! Vì vậy, ta đau nhức sửa lại tâm tư, cười tủm tỉm xông lên vỗ vai Quách Tiểu Bảo. “Người anh em, cậu lớn rồi, sao lại sợ nói đến mấy chuyện yêu đương này quá vậy. Tiểu Bảo, cậu cũng nên tìm ai đó mà hẹn hò đi!”

Quách Tiểu Bảo liếc mắt lườm ta một cái. Đang muốn giáo huấn ta thì có một chiếc xe hơi chạy qua, khiến cho ánh mắt hắn không tự giác bay tới hình ảnh của mình trên thân xe. Mãi cho đến khi chiếc xe kia nghênh ngang rời đi, thật lâu sau hắn mới trở về trạng thái ban đầu, cong môi cười. Giống như vừa hiểu ra được điều gì, gọi ta một tiếng. “Tương Hiểu Mạn...”

“Có!” Ta đứng nghiêm chờ đợi.

Hắn dừng một chút, “Kỳ thật, ban đầu cậu chầm trúng tôi cũng vì khuôn mặt này của tôi đúng không...”

Trên cơ bản, khuôn mặt chỉ là ngòi nổ, nguyên nhân chính yếu là bởi vì tính tự kỷ của người thôi.

Nhưng mà ta cực kỳ phối hợp, chờ hắn tiếp tục lên tiếng.

“Cho nên mới nói, ông trời thật không công bằng. Ông ta đem tất cả những gì tốt đẹp nhất tặng hết cho tôi. Tôi biết mình chính là lễ vật trời ban tốt nhất.”

Ta vừa nghe liền kích động. “Phải đó, tôi thích nhất là cảm giác vui sướng lúc được mở quà!” Cười hì hì bổ sung một câu. “Cho dù món quà đó không phải của mình!”

Khuôn mặt Quách Tiểu Bảo co quắp, nhìn ta. “Nếu sau này tôi mà được làm đại biểu đại hội nhân dân toàn quốc...” Hắn hút không khí, “Đề nghị đầu tiên, chính là bóp chết cậu mà không cần phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

“Cách suy nghĩ của tôi không giống cậu.” Không thèm để ý chút nào đến lời hắn vừa nói, mỉm cười nhìn về phương xa, bắt chước hắn ước mơ về một tương lai tốt đẹp. “Suy nghĩ của tôi lại khá là đơn giản, chỉ muốn thành lập một công ty Nguồn nhân lực biến thái.”

“...”

Lúc tạm biệt, Quách Tiểu Bảo còn nghiêm túc nói thêm một câu. “Bộ tóc giả này, đẹp thì có đẹp đấy nhưng đem đội lên đầu cậu, thật sự là quá sỉ nhục nó.”

Đúng ha, ta nhớ lại lúc này hắn có nắm tóc ta!

Vì thế, ta cười càng thêm sáng lạn. “Vây cũng không sao, khuôn mặt và đầu óc của cậu, chẳng phải cũng đang sỉ nhục lẫn nhau sao?”

**

Bởi vì còn chưa tới giờ ăn tối nên ta đành phải vác mớ tóc rối, bò về ký túc xá chờ đến giờ cơm.

Đột nhiên nghe thấy tiếng tranh chấp không ai nhường ai từ trong phòng của ta truyền ra. Ta ngẩng đầu nhìn lên bảng số phòng. Sau khi đã xác định đây đúng là phòng của mình, ta hưng phấn hứng thú, kích động đi vào phòng nhìn xem.

Một bạn nữ mặc áo thun ba lỗ màu trắng, quần soóc ngắn màu hồng bó sát lấy cặp mông nở nang rắn chắc, bộ ngực vươn ra hùng vĩ đồ sộ nhưng khuôn mặt trông rất ngây thơ. Khi nói chuyện, đôi lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện.

Ta vừa trông thấy liền rút ra kết luận, đây chính là người có thân hình ma quỷ khuôn mặt thiên sứ – vũ khí bí mật sát trai một cách vô hình vô bóng trong truyền thuyết!

Ta tấm tắc, chép chép miệng.

Còn có một bạn nữ khác nữa... Hừm, sở dĩ có thể xác định được bạn ấy là nữ, chỉ bởi vì ta đang ở ký túc xá nữ...

Người này mặc T-shirt màu đen, quần jean màu xanh đen. Khuôn mặt gầy gò xương xẩu, mắt ưng mày kiếm, khí khái anh hùng lồng lộng, manly hết sức.

Lúc này, hai người đều muốn chỗ nằm ở gần cửa sổ, hiển nhiên vẫn còn đang tranh chấp không ngớt.

“Tôi chọn chỗ đó trước cậu nha!” Nữ thiên sứ ăn nói ngang ngược, kiên trì đến chết cũng không nhường.

“Cái gì, hành lý của tôi đặt lên giường trước.” Giọng nữ đầy nam tính hơi có vẻ trầm thấp, cũng không chịu thua kém.

“Cậu từ phía sau đột nhiên ném balô lên, tôi không tố cáo cậu có ý đánh người đã là nể mặt cậu lắm rồi.”

“Tối trước thì được. Có bản lĩnh, thì cậu đến mà đoạt!” Nữ anh hùng ước chừng cao đến một mét bảy lăm, nghênh cổ nhìn từ trên xuống.

Nữ thiên sứ tức giận đến mức hai tay nắm chặt, tòa núi đôi phập phồng hết sức sinh động.

Rất rõ ràng...Đây đã không còn đơn thuần là tranh giành giường ngủ nữa.

Ta đưa mắt ngắm nghía có giường đó.

Ôi, làm sao bây giờ

~Trông thấy bọn họ tranh giành hăng say quá, hại ta đột nhiên cũng cảm thấy hình như chỗ đó so với chỗ ta đã chọn, tốt hơn rất nhiều...

Cũng bắt đầu rục rịch...

Lúc này, một giọng nói rụt rè nhút nhát lặng lẽ vang lên bên tai ta, “Cái đó...”

Nương theo âm thanh nhìn lại, ta trông thấy một nữ sinh vóc người cực kỳ thấp bé. Trên mắt là đôi tròng kính gọng đen dày cộm như cái ván giường. Giọng nói nhỏ nhẹ như muỗi kêu.

Ta nghiêng người qua, “Sao?”

Ánh mắt của Nữ cận thị tự nhiên rơi xuống kiểu tóc của ta, từ phía sau đôi tròng kính cận, ánh mắt truyền ra vài phần cảm thán, sau đó ra hiệu bảo ta cúi người lại gần.

Đợi ta ghé lại gần, cô ta liếc mắt nhìn ta, rồi nhanh chóng bỏ qua những suy nghĩ không cần thiết, nhìn qua bên kia cất giọng cực kỳ nhẹ nhàng: “Bọn họ đang cãi nhau à?”

“... Cậu bị cận thị hả?!”

“Ừm.” Cô ta đẩy đẩy mắt kính, ngại ngần bặm bặm môi, nhẹ nhàng gật đầu, hình như đang cảm ơn ta đã quan tâm đến cô.

Hiểu lầm mất rồi!

Ta buồn bực, đáng lẽ phải nói cậu mù à mới đúng...

“Làm sao bây giờ?” Nữ cận thị lại hỏi ta, rõ ràng không có kinh nghiệm về mắt này, hơi có vẻ khẩn trương.

“Không sao đâu.” Ta cười cười. “Cậu đẩy tôi một cái đi.”

Hai người kia vẫn đang còn tranh cãi âm ỉ, không hề phân tán một chút chú ý nào sang bên này.

“...” Cô ta rõ ràng còn đang chần chờ, “Sao phải làm vậy?”

“Mình có biện pháp khiến các bạn ấy chấp dứt việc cãi cọ này!” Ta cười tùm tùm nhìn cô ta. Nhìn vào mắt ta đây này, chân thành biết bao!

“Được, được rồi...”

Ừm, ta vừa lòng gật đầu, “Tốt lắm, chờ mình đếm...” Một... hai... ba...

Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên bị người ta hung hăng cổ sức mà đẩy từ phía sau.

Vì vậy, trong tình huống ta không hề chuẩn bị, ta bị đẩy mạnh ra khỏi vị trí.

Giờ khắc này, ta quỳnh rồi. Ta rõ ràng không có nói thêm định ngữ “Cổ sức” mà.

Sau đó theo quán tính, ta đột nhiên ngã về phía trước. Tiếp theo, một màn kịch tính đã xảy ra...

Đầu tiên, chân bị vướng vào đồng hành lý chẳng biết của ai đang để dưới đất. Để bảo trì thăng bằng, ta lảo đảo vung vẩy hai tay, không ngờ lại quơ trúng một cái hộp da. Hộp da chẳng hiểu sao lại rất trơn trượt, rất hiển nhiên, ta lại lảo đảo ngã ra sau.

Nữ cận thị có lẽ cũng tự biết mình đã dùng quá sức, lại thấy ta không ổn liền đi lên đỡ ta. Sau đó, cô ta đi quá nhanh, trái lại còn bị vấp phải cái ghế gỗ, bổ nhào vào bàn học.

Trên bàn học có đặt một chậu nước, hình như do chính cô ta chuẩn bị để lau bàn.

Toàn bộ trút ào xuống, xối cả lên người cô ta.

Còn ta, trong quá trình lảo đảo về phía sau, tình thế cấp bách liền túm lấy cánh cửa tủ đang để mở, muốn ổn định lại...

Trên nóc tủ vốn để sẵn một chồng chăn bông. Không ngờ tủ không được chắc, ta chỉ mới dùng có chút xíu lực mà chồng chăn bông ấy đã thuận thế lắc lư rồi đột nhiên từ trên nóc tủ đổ ập xuống.

Đổ ngay xuống chỗ hai người kia đang đứng, vừa vụn rớt trúng đầu Nữ anh hùng đang bất ngờ, không kịp né tránh.

Khổ nỗi, Nữ anh hùng lại quá cao, chồng chăn bông rơi khỏi đầu cô lại bắn tiếp qua đầu Nữ thiên sứ.

Toàn bộ quá trình xảy ra vô cùng liền mạch lưu loát. Cả đám đều ngã nhào. Về phần ta, trong bi kịch này, ta bất hạnh bị đập trúng cái trán, trầy da chảy máu.

Ta không kịp kêu lên đau đớn đã biết tận dụng thời cơ!

Vội vàng ui da ui da vài tiếng, sau đó lão đảo vọt đến cái giường đang trong tình trạng tranh chấp. Việc này không thể chậm trễ! Lại gấp gáp dùng tay lau qua vết thương, bôi máu lên thành giường. Sau đó ôm mặt kêu la: “Ui da ~ làm sao bây giờ, mình làm dơ giường rồi!”

Tiếp theo đó, giữa lúc bầu không khí đang âm ỉ bỗng nhiên trở nên vắng lặng, ta nhìn Nữ anh hùng và Nữ thiên sứ đều bị chấn động đập trúng khiến đầu óc choáng váng, hùng hồn la lên: “Không sao! Cứ để mình dùng cho!”

Không hiểu à? Cuộc sống mà, hay lặn qua lặn lại vậy đó!

Mấy trò khôi hài này, hiển nhiên là ta thành thạo nhất.

Cuộc nổi loạn của đồ đạc đã kết thúc, sau khi nâng Nữ anh hùng và Nữ thiên sứ dậy rồi để bọn họ mạnh ai nấy ngồi xuống ghế, ta lập tức chạy đến bàn học nhặt mắt kính cho Nữ cận thị. Ta dùng khăn lau chùi sạch sẽ rồi đeo giúp cho cô ta, phát hiện mặt mũi cô ta cũng coi như thanh tú dễ nhìn.

Tiếp theo ta hắng giọng một cái, mỉm cười ngọt ngào, tình cảm đặc biệt mãnh liệt bắt đầu phát biểu cảm nghĩ. Quyết định dùng tài hùng biện để lại chút ấn tượng trực quan trong lòng các bạn.

“Chúng ta được tạo thành từ các tinh trùng cùng tế bào trứng khác nhau, chui ra từ các cơ thể mẹ khác nhau, đến từ các địa phương khác nhau! Nhưng chúng ta gặp nhau tại đây, trong cái mớ hỗn độn này, rất rõ ràng tất cả đều do ý trời đã định!”

Ta ngẩng cao đầu, vuốt ngược mái tóc rậm rạp rồi bù, cười. “Tôi là Tương Hiểu Mạn! Nhà tôi mở cửa hàng bánh bao, bán bánh bao xá xíu, bánh bao hạt sen, bánh bao dưa chua, bánh bao cải trắng, bánh bao rau hẹ, bánh bao đậu đỏ, ngoại trừ tiểu long bao (một loại bánh bao nhỏ nhân thịt chứa nước trái cây của Thượng Hải) giống mấy chỗ khác ra thì loại nào cũng có. Còn cậu?” Câu cuối là nói với Nữ anh hùng, ta cười hi hi nhìn cô ta.

“Nhà tôi không bán bánh bao.” Cô ta thẳng thắn trả lời. Sau đó liếc nhìn thiên sứ nữ, hiển nhiên vẫn còn có chút khó chịu, nhưng do dự một lát lại nói tiếp. “Tôi tên là Thẩm Lôi, bình thường mọi người hay gọi tôi là Lôi Chấn Tử.”

“Mình... mình là Tiểu Lâm.” Nữ cận thị rất tự giác, tiếp lời.

Cuối cùng, mấy người chúng ta đều nhìn về phía Nữ thiên sứ.

Ta nhìn ra được, thật ra cô ta rất không tình nguyện nhưng dù sao cũng ở cùng ký túc xá, cô ta cũng không tiện bộc lộ, đành phải nói cho có lệ: “Tôi hả, Lưu Mật Mật.” Lại hít sâu một hơi, giọng nói có vẻ dục lại, ra vẻ chuyên nghiệp: “Nhưng bạn bè vẫn hay gọi tôi là Tiểu Mễ ~”

Cái gì? Lưu Mật Mật, Tiểu Meo... Meo?

Hừm, ta đột nhiên cảm giận, thân hình của cô ta như vậy mà chỉ có thể gọi là mèo con?

Vậy chẳng lẽ phải gọi ta là hòn sỏi?

Lệ rơi...

Nhưng mà, ta lơ đãng liếc mắt qua Lôi Chấn Tử, toàn bộ nỗi cảm giận trong lòng đều bị down xuống. Còn sót lại, chẳng qua chỉ là sự đồng tình vô hạn.

Trên thế giới này, quả nhiên không có nhỏ nhất, chỉ có nhỏ hơn!

Cô ta, có thể nói là, nhỏ bé như hạt bụi.

Ta rất đồng tình, vô cùng đau xót cho tương lai của ‘ấy ấy’ của cô ta – xuân phong vô lực.

Vừa nghĩ như thế, ta lại cảm thấy rất đắc ý, cảm thấy ‘ấy ấy’ của ta, cũng được tính là có phúc đấy chứ!

...

Bất luận thế nào, cũng coi như mọi người đã quen biết nhau. Sau đó bưng bưng hứng khởi, bắt đầu chuyển đồ đạc đến giường mới.

Cảm thấy tự hào vô cùng, quả nhiên là tình thương cùng chỉ số thông minh của ta cũng không tệ, còn ngăn cản được cả một trận thể chiến bùng nổ!

Điện thoại ký túc xá đột nhiên vang lên.

Ta đứng lên bắt máy, khụ, không ngờ lại là đại thần...

Gọi đi ăn.

Tên này... Mạnh thật!

Bởi vì, chính ta còn không biết rằng ký túc xá của chúng ta có điện thoại!

Vừa bị kích động một chút lại cảm thấy cái trán đau đau, mới nhớ đến ta đang bị thương.

Ôi, thế này làm sao đi gặp thần?

12. Chương 12: Lần Thứ Hai Thân Mật

Gác máy xong, ta quay đầu lại nhìn. Đại khái là ba người kia cũng đã thu dọn xong xuôi.

Lôi Chấn Tử đang nằm ngửa trên giường, đột nhiên ngồi bật dậy, gây chấn động đến nỗi quyển sách ‘Lịch sử Trung Quốc tổng quát’ trên tay của Tiểu Lâm đang ở tầng dưới phải run lên kịch liệt.

Nhưng Tiểu Lâm vẫn không hề động dậy, đôi mắt nương theo tần suất rung động mà đảo qua đảo lại, vẫn đọc được như thường.

Thảo nào người ta luôn nói, ai ai cũng đều có sở trường của riêng mình. Trình độ cận thị của Tiểu Lâm cũng không có ai có thể bì kịp!

Tiểu Mễ ở tầng phía trên ta. Lúc này, cô nàng đang vắt vẻo đôi chân ngọc ra ngoài, đung đưa nhịp nhàng, trong tay cầm điện thoại đang kể khổ kể oán với ai đó. Thỉnh thoảng lại phát biểu vài câu đại loại như ‘Cô ta thật đáng ghét, này giờ cứ một mực quấy rầy mình.’

Sau đó, đột nhiên Lôi Chấn Tử bạo phát – tập thể dục. Thân trên cứ nằm xuống rồi lại cong mình ngồi dậy, kết hợp nhịp nhàng với tiếng hô lớn:

“Bốn mươi sáu!”

“Bốn mươi bảy!”

“Bốn mươi tám!”

“...”

“...”

Tiểu Mễ neho mắt lại, sau đó cũng trả thù bằng cách nói rất lớn tiếng: “Mình nói là, hôm nay mình đựng phải cực phẩm! Một người đặc biệt đáng ghét!”

“Năm mươi mốt!”

“Bộ dạng chẳng giống con gái chút nào!”

“Năm mươi... hai!” Hình như đã có chút cật lực.

“Thế nào là ‘Chẳng giống con gái’ hả?” m lượng của Tiểu Mễ lại tăng lên một quãng tám. “Chính là cái kiểu ‘Nhà vệ sinh nữ, miễn vào’ đó!”

“Năm mươi... ba!”

Lôi Chấn Tử đột nhiên ngồi thẳng dậy, thở hổn hển. Sau đó cũng lấy điện thoại ra, không cần bấm số đã trực tiếp xì một tiếng, “Này! là cậu phải không, tôi kể cho cậu nghe nha, hôm nay tôi gặp được một người, còn tưởng là nhìn thấy poster phim cấp ba Nhật Bản nữa chứ!”

Tiểu Mễ hít sâu, “Không ngờ cô ta còn dám xem phim cấp ba nữa chứ!”

Ồ, ta cũng muốn xem, nhưng khổ nỗi không có cơ hội.

“Poster thế nào hả? Chính là cái loại ‘ngực chà bá mà óc cà na’, đầu óc bã đậu đó!”

“Cậu chờ một chút...” Tiểu Mễ giận dữ, khói bốc lên tận trời, “Cô nói ai đó?”

“Kẻ nào ồn ào thì nói kẻ đó!”

Wow! Ta thật là tội nghiệp, sự tồn tại của ta bây giờ thật là thấp kém!

Hơn nữa, cũng không thể nào cứ để bọn họ chế tạo tạp âm mãi như thế được.

Cơ bản là không hề chần chờ, ta vọt tới chỗ nằm của hai người đó. Vừa đứng vững liền móc ra chiếc điện thoại di động mẹ ta mới mua cho, tùy ý nhấn một dãy số điện thoại.

Kết nối thật nê!

Sau khi nghe được âm thanh từ đầu dây bên kia, ta đặc biệt lớn tiếng gọi ‘Này!’ một cái, sau đó nhấn nút bật loa ngoài, tươi cười: “Chào bạn, tôi tìm Bất Tồn Tại (Không Tồn Tại)! ”

“Mai giá nhân (không có người này).” Đầu dây bên kia có vẻ lễ phép.

Ngược lại, Tiểu Mễ và Lôi Chấn Tử lại yên lặng hẳn đi, đồng loạt nhìn vào chiếc điện thoại trong tay ta.

“Cái gì? Mai Giá Nhân?” Ta vô cùng kinh ngạc, “Không thể nào là Mai Giá Nhân, rõ ràng tôi đang gọi cho Bất Tồn Tại mà!”

“...” Đầu dây bên kia im lặng một cách quỷ dị, lát sau mới hỏi: “Cô là ai?”

“Tôi là Hác Biến Thái!”

“...” Răng rắc.

Tút tut tut...

Ta còn chưa kịp buồn bực, một lát sau điện thoại di động trong tay ta lại rung lên. Ta miễn cưỡng nhấn vào nút nghe. Đầu bên kia mở đầu bằng một câu thô tục, tiếp theo rống lên: “Biến thái chết tiệt!”

Răng rắc.

Tút tut tut...

Ta nhìn ba người kia đã chìm vào trầm mặc, đưa tay sờ sờ mái tóc xoã tung mềm yếu, cười hì hì. “Ha ha a, cái chú này hung dữ quá ha~ ”

Sau đó phút chốc ngưng cười, ra vẻ bình tĩnh, mở miệng. “Thật sự làm mình sợ muốn chết.”

“Mai Giá Nhân...” Ta buông tay lắc đầu, “Bất Tồn Tại...” Thở dài, sau đó mỉm cười ngọt ngào. “Tôi đi ăn đây!”

Ồi, quả nhiên, ta chỉ ưa thích bầu không khí an tĩnh mà quỷ dị này thôi.

Sau đó, điện thoại di động lại rung lên, ta thuận tay nhấn nút nghe.

Nhưng không ngờ lại truyền đến giọng nói hiền hòa của đại thần, “Còn chưa xuống à?” Hình như trong nháy mắt lại trông thấy khóe miệng hằn cong lên, “Anh đang ở trước ký túc xá rồi nè, xuống mau đi. Anh chờ em.”

“Xin chào quý khách,” Ta nghe thấy mình lên tiếng, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không có ai nghe máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Sau đó ta tắt máy, nhìn thấy trên bàn Tiểu Mễ có một cái khăn lụa liền túm lấy, cầm trong tay vẫy vẫy Tiểu Mễ, cười cười, “Giang hồ cấp cứu, ỉnh mượn khăn tay dùng một lát nha! Cảm ơn!”

Sau đó dùng nó để buộc miệng vết thương, ặc!

Hùng hồn hy sinh đi!

Ra đến cửa phòng, nắng chiều đã phủ một vòng tà dương.

Ồ, đã là chàng vạng rồi.

Đi xuống lầu, ta thò đầu ra khỏi cổng ký túc xá. Sau đó liếc nhìn bốn phía, quyết định trước tiên thăm dò xem đại thần đang ở đâu.

Nhưng mà, hà tất phải thăm dò? Ta tin tưởng, giữa một đám sinh vật qua lại, cơ bản là chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể trông thấy hắc đầu tiên.

Nhất là giữa đám sinh vật giống cái.

Hắn đang đưa lưng về phía ký túc xá, đối diện với một lòng đỏ trứng gà (mặt trời).

Hoàng hôn chiếu những tia nắng đỏ hồng lên người hắn, tạo thành hình ảnh tựa như một vị thần vĩ đại. Cái bóng cũng bị kéo ra thật dài, cũng kéo dài cái tư thế oai hùng của hắn.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy tấm lưng kia hầu như cũng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng mà thanh nhã của hắn – Thanh thanh nhã nhã.

Thân thiết nhưng xa cách.

Ta nhún nhún vai, nhảy hai ba bước đã đến chỗ hắn, phô bày dáng vẻ tươi cười tiêu chuẩn nhất.

Một... hai... ba... bốn năm sáu bảy tám, tám cái răng nhất loạt chỉnh tề.

“Sư huynh!” Ta gọi hắn.

Hắn nhẹ nhàng xoay người.

Ánh nắng hoàng hôn từ phía sau lưng hắn chiếu lại, chỉ trong tích tắc đã khiến ta hoa cả mắt, ngẩng đầu nhìn hắn. Quả nhiên vẫn là dáng vẻ tươi cười thường ngày.

Mà còn là vô cùng thân thiết.

Khoảng cách gần hơn.

Ồi...

Đại thần đẹp trai quá!

Lại rất tốt!

Ta tiếp tục cười, “Ăn tối cái gì anh đều trả tiền hết sao?”

Nhưng tiếp theo, hắn vừa nhìn thấy tạo hình mới của ta liền giật mình, sau đó từ từ, từ từ nheo mắt lại.

Trừ lần đó ra, khuôn mặt vẫn luôn duy trì biểu tình ban đầu, ngay cả khóe miệng cũng duy trì một góc độ như nhau. Nếu có khác biệt, giới lăm cũng chỉ có 0.01 centimet. Ồi, nằm trong dự liệu cả thôi, đại thần luôn luôn rất – rất điềm tĩnh.

Ngẫm lại, ta quen biết hắn lâu như vậy, chưa từng được trông thấy bộ dáng thất kinh của hắn.

Sau đó suy nghĩ một chút. Heiz... Thở dài – Với óc tưởng tượng phong phú của ta, vậy mà không ngờ cũng không tưởng tượng ra được.

Đại thần nhẹ nhàng liếc ta. “Em thấy thỏa mãn lắm à?”

Ta tự hào nâng mớ tóc xoã tung lên, cười hắc hắc.

Đột nhiên đại thần ý cười càng đậm, “Em đã xuống cấp đến nỗi phải dùng đến hình dáng bên ngoài để chứng minh mình không giống người thường sao?”

“...”Ồ...

Chỉ thấy hần nhẹ nhàng lắc đầu. “Xem ra, đã nhiều năm rồi nhưng em vẫn chưa thật sự thông suốt, có thể là...” Hần lại nhìn ta, “Anh đã đặt kỳ vọng ở em quá cao.”

Hần liếc xuống đầu của ta, nói: “Kiểu tóc này, thoát nhìn giống như không ốm mà rên.”

Uh oh...

“Tối nay vốn định giới thiệu một thành viên cho em làm quen.” Hần lại dừng dừng như trước, “À, ý anh là, năm đó vừa vào đại học, anh đã thành lập một câu lạc bộ.” Lại cười cười, “Vốn định giao cho em quản lý...”

“...”

“Nhưng bây giờ...” Hần từ từ nói xong lại cười cười, sau đó lại liếc nhìn kiểu tóc của ta. “Anh hơi do dự...”

Ta quỳnh lên. Đại thần, người nhìn thấy không vừa mắt kiểu tóc của ta thì cứ nói thẳng ra là được rồi, cần gì phải quanh co lòng vòng như thế?

Nhưng mà, không phải là đại thần vẫn còn nhớ rõ chuyện Câu lạc bộ Biến thái đấy chứ...

Thế nào, thì ra hần không cảm thấy đây chỉ là giấc mộng của những đứa trẻ vô tri?!

Ta cười cười. Nhưng mà đại thần à, cách nhìn của ta và người không giống nhau. Bây giờ mọi chuyện đều đã kết thúc rồi.

Trên thực tế, ta thích những điều mới mẻ. Kiểu tóc mới, hoàn cảnh mới... đều khiến cho ta cảm thấy rất khoái trá.

Nhưng mà, kiểu tóc này, hình như đại thần không thích lắm.

Được rồi, ta thỏa hiệp.

Ta ra vẻ đáng thương, ngẩng đầu nhìn hần, hai mắt đắm lệ. “Sư huynh...” Do dự mãi, cuối cùng cũng khẽ khàng cắn môi mở miệng “Tiền bánh bao hai năm qua... Anh có thể đưa trước cho em hai trăm rưỡi được không?”

“Không được.” Không ngờ đại thần chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, làm như biết rõ mục đích việc ta đòi tiền hần vậy. Hần nói: “Con người, phải học được cách vì những lỗi lầm mình đã làm...” Hần hí hửng nửa mắt, “Mà chịu trách nhiệm.”

...

Hứ, thật nhỏ mọn.

Nhưng không sao, bốn cô nương ngoài sinh hoạt phí, còn có một khoảng dự trữ không nhỏ. Yêu cầu của ta về vật chất cũng không cao, không ăn vật không ham chơi. Cho nên từ trung học cho tới nay, tính cả tiền tiêu vật lẫn tiền mừng tuổi, đều để dành nhét ống hết.

Đại thần cũng nghiêm túc lại, nói tối nay bộ dáng của ta người không phải người, sau đó để ta giải quyết vấn đề tướng mạo trước.

Kết quả, ta chạy thực mạng đến tiệm cắt tóc.

Hôm nay là tuần thứ sáu, là tuần bắt đầu khóa huấn luyện quân sự. Cũng may, thời gian huấn luyện quân sự của trường chúng ta cũng không dài như mấy trường khác, chỉ nửa tháng thôi.

Nam sinh, tất cả đều được yêu cầu để tóc húi cua, nhưng đối với nữ sinh coi như thoải mái, chỉ cần cột lại gọn gàng, cột thành đuôi ngựa hay đuôi con gì đó là được.

Ngẫm lại, vẫn là đại thần mưu tính sâu xa. Với kiểu tóc này của ta, nếu muốn nhét cả vào mũ, quả thực là rất khó khăn!

Lúc sáng đến đây, công việc làm ăn cũng có vẻ thanh nhàn, nhưng bây giờ đến đã thấy bên trong có đầy người ngồi.

Ta nghĩ thầm, hay là để sáng mai quay lại vậy. Vừa định đi ra ngoài – không biết có phải do trời định trước hay không – trong lúc lơ đãng, ta lại thoáng nhìn thấy đôi mắt câu hồn mà ta luôn nằm mơ được thấy kia.

Ôi, là Nghiêm Tử Tụng!

Nhìn thấy hần tùy ý ngồi trên ghế sofa gỗ, trong tay cầm một quyển tạp chí. Ở góc nhìn của ta chỉ thấy được đôi mắt hoa đào luôn khiến người khác phải choáng váng của hần đang nhẹ nhàng di động trên trang sách. Khóe mắt hơi hơi ửng hồng, yêu khí lưu chuyển, dị thường say lòng người.

Hần đang ngồi bắt chéo hai chân. Chiếc dép lê trên chân trái nương theo động tác của hần mà nhịp nhàng đung đưa.

Nam sinh thường xuyên mang dép lê thì ở đầu ngón chân thông thường đều rất bẩn, nếu không cũng sẽ bị vụn vẹo thành dị dạng. Nhưng ngay cả ngón chân của hần cũng hoàn mỹ đến dị thường, móng chân gọn gàng chỉnh tề. Chỉ trong nháy mắt, ta cảm thấy đôi dép lê trên chân hần chắc hẳn phải rất hạnh phúc.

Ta gạt tất cả những người vây quanh để đi đến bên cạnh hần, nhưng vẫn chưa làm cho hần chú ý.

Vừa nghĩ tới chuyện mới mấy giờ đồng hồ trước ta còn cùng hần tiếp xúc thân mật, khóe miệng lại không kiềm được, cười vung lên.

Ta thích vầng trán tùy ý của hần. Đó là một loại thông dong chân chính.

Điểm đó cùng đại thần có phần bất đồng. Đại thần bề ngoài tuy rằng bình thản dịu dàng, nhưng kì thực lại là một gã rất nghiêm cẩn. Mọi việc đều chiếu theo mục tiêu định trước mà từng bước thực hiện.

Nói theo kiểu tự kỷ một chút, có lẽ ta chính là điều bất ngờ ngoài ý muốn nhất trong cuộc đời của đại thần. Cho nên, ta mới có thể có được vinh hạnh đó, lọt vào mắt xanh của hần.

Nhìn thấy nhân viên trong tiệm rõ ràng là không đủ, cũng may cắt kiểu húi cua cho con trai cũng khá đơn giản. Trong tiệm cắt tóc, chỉ cần người nào có chút kinh nghiệm, cầm cái tông đơ lên vung một đường là xong: Hoa rơi rụng, vô cùng hoành tráng.

Ta nghĩ thầm, dù sao Nghiêm Tử Tụng cũng là sư huynh, sẽ không tới mức nước chảy bèo trôi đến đây cắt tóc quy y đầu nhĩ. Bèn gọt giữa trau chuốt câu từ chuẩn bị chào hỏi. Đang còn trau chuốt chuẩn bị, đột nhiên thoáng nhìn thấy một vòi nước rảnh rang. Trong nháy mắt đã có quyết định, bèn vỗ vỗ vai hần, mỉm cười. “Quý khách, xin hỏi anh có cần gội đầu không?”

Hần từ sau quyển tạp chí ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, có một loại tản mạn lười biếng, nhưng đôi mắt khẽ nheo lại, rồi lại mở ra xinh đẹp, khiến cho trái tim ta cứ lặn qua lặn lại, bắn loạn muốn chết.

Hần vừa liếc nhìn ta một cái lại cúi đầu xuống, lười biếng lật một trang sách. “Tùy...”

Hình như hoàn toàn không nhận ra ta, cũng chẳng biểu thị bất cứ thái độ gì đối với lời chào ‘Quý khách’. Dáng vẻ hoàn toàn lơ đãng.

Thế nhưng...

Rất bá đạo! Ta thích!

Vì vậy, ta xích lại gần, cười hì hì. “Vậy quý khách chờ một chút nha.”

Bởi vì, chưa từng nhìn thấy heo cũng đã nếm qua thịt. Ta tìm trong tiệm cắt tóc các loại công cụ, thí dụ như khăn mặt, dầu gội, và một chai nước khoáng. Sau đó, bắt đầu âu yếm gội đầu cho Yêu quái đại nhân.

Nhân viên làm trong tiệm cắt tóc cũng không ngăn cản ta, hoặc có lẽ, căn bản là không phát hiện ra ta.

Nhưng thật ra, hai bên trái phải đều có năm ba người cũng đang ngồi đợi, một số cảm thấy bất mãn nói mình tới trước. Ta cũng làm như không nghe thấy.

Ta nhẹ nhàng xịt nước lên đầu hần cho ướt tóc, sau đó xoa dầu gội lên, bắt đầu gội một cách nhẹ nhàng. Ta gội đặc biệt tỉ mỉ, không dám dùng lực quá mạnh cũng không dám không dùng sức. Khéo léo đến mức hần

buông quyền tập chí trên tay xuống, tựa nửa người trên ghế sô pha. Chỗ tựa lưng của sô pha cũng không cao, còn chưa tới vai hắn.

Một lát lại nghe được giọng nói mang theo từ tính của hắn, “Có phải tôi đã từng gặp cô?”

“Ừm.”

“Ồ...” Hắn nhắm mắt lại, không nói tiếp nữa.

Ồi, không nhìn thấy được khuôn mặt hắn...

Ta dứt khoát đảo đến trước mặt hắn, đứng đối diện với hắn tiếp tục vân vê. Tiếp theo ở khoảng cách gần, đánh giá khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết của hắn. Ngay cả khi đầu đầy bọt trắng cũng có một loại mỹ cảm đặc thù —— Chỉ tiếc, đôi mắt ta thích nhất lại đang nhắm chặt.

Nhìn xuống chút nữa, wow... Người nói xem, nếu ta ngồi lên đùi hắn thì tư thế đó có tà ác lắm không nhỉ?!!

Chỉ có điều, tư thế gọi đầu của ta bây giờ cũng đã khiến xung quanh sản sinh một loại yên tĩnh quen thuộc rồi.

Một lát sau Yêu quái đại nhân cũng mở mắt ra.

Nhìn ta chăm chăm.

Ta chớp chớp mắt, chỉ thấy một giọt xà phòng từ trên trán hắn nhẹ nhàng trượt xuống, tạo ra một đường cong đặc biệt mê người...

Ta dùng phần mu bàn tay coi như sạch sẽ, cẩn thận tỉ mỉ lau đi, sau đó cười cười.

Chỉ thấy con người nửa mộng lung nửa suy nghĩ của hắn nhìn ta chăm chăm, sau đó nghiêng thân trên đến gần ta hơn, tựa hồ đang quan sát ta.

Chỉ trong nháy mắt, đột nhiên ta nhận ra điều gì, thốt lên một câu. “Quý khách, anh cận thị à?” Chẳng lẽ hắn bị cận mà không chịu đeo kính? Nếu như ngay cả hình dáng con người cũng không nhìn rõ, vậy lúc này hắn lật tập chí, rốt cuộc là xem cái gì?

Nhưng mà hắn lại khôi phục tư thế ban đầu, hỏi một đằng, trả lời một nẻo. “Giọng nói của cô, hình như tôi có chút ấn tượng.”

“À...” Ta vui vẻ, “Vậy có phải là đặc biệt dễ nghe, đặc biệt êm tai, đặc biệt...”

“Cô là ai vậy?!” Lời nói của ta đột nhiên bị cắt đứt. Quay đầu lại nhìn, nhân viên cửa hàng đang kinh ngạc nhìn ta.

Kinh ngạc? Bởi vì tay ta đầy xà phòng sao?

Nhưng Yêu quái đại nhân vẫn miễn cưỡng nói tiếp. “Còn nhớ sáng nay cô đã nói cái gì đó.” Tiếp theo, hắn không coi ai ra gì, tiếp tục dựa người trên ghế sô pha, còn nhẹ nhàng gấp một cái. “Tay nghề cũng không tệ lắm, tiếp tục đi.”

13. Chương 13: Giai Điệu Dưới Vực Sâu Không Đáy

Vừa nghe hắn nói xong, ta liền biết rằng Nghiêm Tử Tụng cũng không phải vật trong ao, bèn hé miệng cười cười sau đó hí ha hí hửng sát lại gần.

Cười đến cảnh xuân đầy mặt.

Nhân viên cửa hàng kia vốn đang muốn nói gì đó nhưng có vài tân sinh viên chờ lâu quá, nổi giận thúc giục hắn đôi câu, mà đoán chừng đây cũng là lần đầu hắn trông thấy một người không phải nhân viên cửa hàng lại đi gọi đầu cho khách, một lúc cũng chẳng biết nên phản ứng thế nào, bèn buông một câu: “Thôi bỏ đi, gọi nhanh lên nha!”

Không giải quyết được gì!

Ta liền lon ton chạy ra phía sau Nghiêm Tử Tụng. Không phải nói chứ tóc hấn sao mà đen quá thế, lại còn vừa mềm vừa mỏng. Ngón tay xuyên qua mái tóc hấn, cảm giác rất sung sướng, rất vui vẻ.

Xả nước cho hấn xong, lại cầm một chiếc khăn mặt giúp hấn lau tóc thật nhẹ nhàng. Sau đó lại nhin không được lau luôn mặt cho hấn, trông thấy tóc mái của hấn quá dài, che lấp gần nửa chân mày. Lúc sau, có lẽ hấn cảm nhận được đường nhìn nóng rực của ta, bèn chậm rãi mở mắt ra...

Đó là một ánh mắt ẩn chứa mê ly, như say như không. Lần thứ hai ta bị điện giật! Đúng thật là, người gì mà lúc nào cũng phóng điện được ha!

Thần thái đặc biệt này chất chứa trong hai tròng mắt của hấn, chỉ riêng hấn mới có.

Ta nhìn chăm chú – mê mẩn...

Nhưng chỉ một khắc sau, hấn đột nhiên đẩy tay ta ra, lôi tuột chiếc khăn xuống. Hiển nhiên cũng không thèm ngó ngang đến ta, đứng lên. Sau đó tùy tiện xoa xoa tóc, nhìn ta bằng nửa con mắt, “Tính tiền đi.”

Ta cười, “Cho anh thiếu đó!” Nói không chừng sau này sẽ là người một nhà. Đến lúc đó, bánh bao nhà em cũng cho anh hết, ăn đến chết cũng không lấy tiền!

Ôi, nếu như tình yêu là một cuộc chiến, xem ra ta đã thất bại thảm hại.

Mối tình này có nhật nguyệt chứng giám, đủ để rung chuyển đất trời!

Nghiêm Tử Tụng cũng không tỏ vẻ dị nghị, lướt qua mọi người rồi đi ra cửa.

Ta kiên quyết ném đại khăn mặt đi, đuổi theo.

Lúc đó, trời đã tối rồi. Nhưng trên bầu trời vẫn còn lưu lại một chút ánh sáng mơ hồ như khói. Có lẽ là do hai bên đường đã bật đèn cả rồi. Sân trường cũng không bởi vậy mà lảng xuống, tiếng huyền não vẫn còn ồn ào như trước.

Hấn bỏ hai tay vào túi, phóng khoáng mà hào hiệp, còn có một thái độ rất ngang tàng – đi nghênh ngang giữa đường.

Ánh sáng vàng của những ngọn đèn đường gián đoạn đứt quãng, khiến cho những chuyển động của hấn cũng trở thành một quá trình biến hóa rõ – mờ – rõ – mờ. Cái bóng vì thế mà biến ảo, lúc dài lúc ngắn.

Ta sải bước nhanh chóng đuổi theo phía sau, hạnh phúc dẫm chân lên cái bóng của hấn, khe khẽ lầm nhấm một bài hát quen thuộc.

Chẳng lâu sau, hấn đột nhiên mở miệng: “Không được hát bài này, đổi đi.”

Ta chưng hửng, không ngờ hấn lại nghe ra được giai điệu ta đang hát. Có lúc chính ta cũng không biết mình đang hát bài gì nữa mà. Quái thật!

Liền nhắc chân từ từ chạy lên sóng vai với hấn, “Đổi bài nào? Cần phục vụ ca hát sao?”

“Tùy.”

Ta bèn sung sướng hát lên. Người đi đường ai ai cũng nhìn chúng ta, thế nhưng Yêu quái đại nhân lại làm như không thấy. Có thể là... bởi vì bị cận thị, nên không thấy rõ?!!

Cũng không biết đã đi bao lâu, đột nhiên hấn dừng lại trước cửa một dãy nhà trọ, sau đó liếc mắt nhìn ta, “Được rồi, tôi đến nơi rồi, cô rút đi.”

Xem ra hấn đã quen dùng từ ‘cút’ rồi. Ta không thích chút nào, nhưng vẫn cười nói: “Nghiêm Tử Tụng, anh đưa em về đi.”

Hiển nhiên là hấn cũng không thấy bất ngờ khi ta biết được cả tên cả họ của hấn mà chỉ nhìn ta. Từ đôi môi mỏng gợn lên một điệu cười nhạt, mang theo một loại khinh khỉnh, kéo dài khoảng cách giữa ta và hấn. Sau đó xoay người, không thêm có phản ứng gì với đề nghị của ta.

Ta nhún nhún vai, “Thôi được rồi. Nghiêm Tử Tụng, anh hãy nghe cho rõ đây, em sẽ là...” là gì đây nhỉ? Người con gái mà anh không thể thiếu được trong cuộc đời này? Người con gái anh vừa yêu vừa hận? Yêu đến mức không thể buông tay?

“Không cần nói.” Hần nhẹ nhàng quay đầu lại, tùy ý khoát tay chặn lại, cắt ngang lời ta bằng một tiếng hừ nhẹ, “Sẽ là... Tiểu biến thái?”

Ồi chao?!!

Sau đó, hần lặp lại y trang những lời lúc sáng ta đã nói để xoa dịu đại thần. “Chẳng phải cô ghét nhất là nhìn thấy mấy người cao ráo như tôi sao, ánh mắt quá câu hồn, sống mũi quá thẳng, cái miệng quá căng...”

Mồ hôi tuôi ra xối xả như thác nước. Hóa ra, hần còn nhớ rõ giọng nói của ta là vì chuyện này...

Chuyện ta và hần ôm nhau thân mật, hần có nhớ không?

Khụ!

Ta hắng giọng, híp mắt cười. Dứt khoát tạo cho hần ấn tượng sâu sắc, liền khoa trương mở miệng. “Nghiêm Tử Tụng, anh đáng ghét quá đi! Anh biết rõ tất cả những gì khiến em...” xấu hổ một chút, “Thần hồn điên đảo ~”

Hần lơ đãng hừ một tiếng, tiếp tục bước lên cầu thang.

“Này! Nghiêm Tử Tụng, anh có thiếu tình thương của mẹ không?”

Trầm mặc.

“Đêm dài cô đơn trống rỗng, anh có thích nói chuyện với ai đó không?”

Trầm mặc.

“Thôi được rồi!” Ta thỏa hiệp, quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Anh nói cho em biết, đây là đâu đi?”

Mồ hôi xối xả...

Ta chỉ sợ tìm không ra đường quay về ký túc xá.

Nhưng Yêu quái đại nhân vẫn như cũ, ném bóng lưng về phía ta.

Bán cao! Vẫn là rất mê người ha!

Lúc chạy lại chỗ tiệm cắt tóc thì đã khuya, cắt và uốn cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hôm nay ta đã có mái tóc cắt ngắn chỉnh tề, canh suông mì sợi. Thoạt nhìn có vẻ trẻ hơn tuổi.

Ngoại hình của ta không dám nói là đẹp, nhưng khuôn mặt nhìn xa cũng không đến nỗi, nhìn gần cũng không thành vấn đề. Miêu tả về ta hử, đại khái là xinh đẹp thì thiếu nhưng thanh tú thì có thừa. Ha ha

Mong rằng đôi mắt cận thị Nghiêm Tử Tụng sẽ sản sinh mỹ cảm, thấy thuận mắt một chút!

Quay về phòng, phát hiện trên giường có đặt một bộ quần trang. Sau đó Tiểu Mễ và Lôi Chấn tử mỗi người ôm một thùng nước, đứng chắn ở cửa toilet, không ai nhường ai.

“Cô có ý gì đây? Tôi tắm xong rồi cô tắm!”

“Câu này tôi nói mới đúng đó!”

Ai u! Lại bắt đầu ầm ĩ!

...

...

Tiểu Lâm Tử đột nhiên tiến lại gần, đẩy đẩy mắt kính để nhìn ta cho rõ. Có lẽ không thích ứng nổi với kiểu tóc mới của ta, thật lâu sau mới thốt ra một câu. “Tiểu... Mạn?”

“Ừm!” Ta cười cười, sau đó không để lãng phí thời gian, nhanh chóng lấy quần áo và đồ dùng đi tắm, sau đó chạy ra ban công lấy thùng nước và khăn mặt. Xong xuôi, cuối cùng đưa cả cho Tiểu Lâm, len lén nói nhỏ vào tai cô ta, “Đợi lát nữa nghe được ám hiệu của mình thì đưa nó ỉnh nha!”

“Nước sôi, nước sôi ~” Ta cười hì hì chen vào giữa hai người kia, “Cần xả những gì đã thu nạp gấp, tránh qua một chút đi.” Sau đó chen vào toilet, “Rầm” một tiếng đóng cửa.

Vậy mới nói, con người có ba chuyện không thể nhịn được, chính là đại tiện, tiểu tiện và đánh rắm!

Ta cũng thật sự bị tắc nghẹn đã lâu.

Hô ~ thoải mái quá!

Chỉ có điều, hôm nay đúng là ngày xui xẻo của ta. Ta đang ngồi chồm hổm giải quyết công việc, đột nhiên điện thoại di động lại reo lên.

Rõ ràng không đặt chế độ rung, ta còn cảm thấy nhạc chờ rất hay nữa —— kết quả, lúc ta tìm được di động thì đột nhiên ‘bùm’ một tiếng.

Di động của ta còn chưa kịp hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp sáng lạn của nó, liền lao đầu vào vòng tay ôm ấp của cái hồ không đáy thần bí mà dơ bẩn kia.

Ngay cả tiếng chuông tươi vui của nó hiện giờ nghe cũng rầu rĩ hẳn, làm cho người ta...

Rất khó chịu.

Đầu tiên, ta rặn mạnh hơn một chút. Ta rất thích ngồi chồm hổm nhìn bồn cầu. Ta hưởng thụ một ít khoái cảm sau khi giải quyết, đương nhiên, ngoại trừ cái mùi...

Tiếp theo, ta đứng phắt lên, buộc lại dây lưng, thở dài. Sau đó mở cửa.

Không nghĩ tới Tiểu Me cùng Lôi Chấn Tử vẫn còn giằng co bên ngoài.

Nhưng bây giờ ta đang rất u buồn.

Lôi Chấn Tử trông thấy vẻ mặt của ta, đột nhiên dò xét hỏi một câu.

“Cậu... bị táo bón à?”

Ô ô... Ta lắc đầu.

Tiểu Mễ trừng mắt liếc cô ta một cái.

“Cô thật là ngu ngốc! Cậu ấy bây giờ rõ ràng trông như bị tiêu chảy!”

Ta nấc lên một tiếng, gục vào lòng Tiểu Mễ.

Vừa gục vào, ta lại càng thêm u buồn. Ngực cô ta vừa mềm vừa co dãn, hàng thật giá thật già trẻ không gạt...

“Heiz...” Hai mắt rưng rưng. “Bồn cầu nó...” Đã là nghẹn ngào khôn kể.

“Làm sao vậy!”

“Làm sao vậy?”

Tiểu Lâm cũng ôm thùng nước của ta vọt lên.

“Sao, chuyện gì vậy?”

“Bồn cầu nó...” Ta hút khí. “Nó... Nuốt chừng một miếng, ăn hết rất nhiều bánh bao của nhà mình rồi...”

Đồ chó sói độc ác!

Lòng muông dạ thú, sẽ bị trời tru đất diệt a!

Oa! Vừa rồi tên chết tiệt nào gọi điện thoại cho ta!

Nghĩ tới nghĩ lui, ta mới chỉ báo số điện thoại ột người, có lẽ phải nói là một pho tượng thần...

A, là hán!!

“Bánh bao?” Tiểu Mễ hơi rút ra, “Vậy thì có sao! Ta có ăn bào ngư thì cũng bị bồn cầu tiêu hóa thôi. Đây vốn là chức trách của nó mà.”

“...” Ách, đúng vậy... Híc, điện thoại di động, người thật đáng thương! “Nó nhất định sẽ bị bào ngư của nhà cậu kỳ thị!” Bởi vì người vĩnh viễn không có khả năng trở thành vật bị tiêu hóa!

“Nó?” Lôi Chấn Tử buồn bực. “Nó, là cái gì?”

Nhưng đúng lúc này, vật ở trong cái hồ lại bất ngờ reo lên một tiếng chuông bị méo mó một cách kỳ dị.

Ta cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu, sinh mạng của di động cũng có thể ngoan cường đến vậy.

Nhưng bất luận như thế nào, ta quyết định, không thể thấy chết mà không cứu được. Ta đeo bao tay vào, nhảy ra nấp điện khí, sau đó trở lại toilet.

Lôi Chấn Tử kinh ngạc mà nhìn tay ta đang đặt trên mặt bồn cầu “Cậu tính làm gì vậy?”

Ta đã nghĩ thông rồi, cho nên rất bình tĩnh. “Phải cho nó chết được toàn thân.”

“Cậu đúng là biến thái!” Tiểu Mễ chịu không nổi, la lên.

“Cái đó...” Tiểu Lâm Tử ghé vào một bên. “Có cái đó kia, có cần phải xả nước đi trước không?”

...

“Hay là nghĩ cách lấy lên đi.” Lôi Chấn Tử lúc này lại quả đoán đưa ra kết luận.

Tiểu Mễ nhìn ta, “Đây là trách nhiệm của cậu mà.”

Ta nhún vai. “Vì di động mà thò tay vào cái lỗ đó hả?” Ta lắc đầu. “Loại hành vi này rất không sáng sủa.”

Tiểu Lâm đặc biệt phối hợp với ta. “Ừm, bất luận là kiểu tóc hay cách nói chuyện, Tiểu Mạn đều rất có sáng ý.”

Wow, Tiểu Lâm Tử người rất hiểu ta nha...

“Nếu không, mình đi tìm bạn trai của mình đến giúp vậy.” Nói xong, Tiểu Mễ vừa bịt mũi vừa rút người lại, cách đưa tay phẩy phẩy mũi cũng đặc biệt phong tình

“Mễ Mễ, thì ra bạn trai cậu là chuyên gia hút hầm cầu!” Ta cảm khái!

Lôi Chấn Tử nở nụ cười.

Mặt Tiểu Mễ hơi đỏ lên, cũng sáng giọng. “Cái gì chứ, chỉ là, bạn trai của mình cái gì cũng biết thôi.”

Một lát sau, Tiểu Lâm Tử lại nói. “Chúng ta mượn cái gấp than gấp lên là được rồi.”

“Đó là cái gì?” Tiểu Mễ buồn bực.

“Mễ Mễ, bộ nhà cậu chưa từng đốt lò than hả!” Lôi Chấn Tử hừ. “Cái đó mà cũng không biết.”

Thấy bầu không khí hài hòa khi cả phòng chúng ta đều vây tụ trong một cái toilet nho nhỏ này, ta đột nhiên nghĩ: Di động ơi di động, người chết có ý nghĩa!

Không lâu sau, điện thoại ký túc xá lại vang lên.

Ta ra hiệu ọi người im lặng, sau đó chạy đến bắt máy. Không đợi đối phương mở miệng, ta lao đầu vào nói luôn. “Vương Đình Hiên!”

Đầu bên kia rõ ràng hơi chững hững

“Ngày mai anh không đóng gói di động của anh đưa qua cho em, em không để yên cho anh đâu!”

Con bà nó chứ, lão hồ không phát uy, người tưởng ta là hellokitty à!

14. Chương 14: Cố Ý Gặp Gỡ Ngẫu Nhiên

Rống xong, ta tự hào ba giây, bắt đầu tưởng tượng ra biểu tình kinh ngạc kinh hoàng kinh khủng của đại thần. Sau đó, ta trầm mặc ba giây, khuôn mặt trước sau như một luôn luôn mỉm cười của đại thần đã định hình thành công rồi. Cho dù ta có tưởng tượng ra bất cứ biểu tình của ‘Con người’ nào để áp đặt cho hắn, cũng đều là một loại khinh nhờn.

Nhưng cứ liên tục duy trì sự trầm mặc cũng khiến cho bầu không khí hai đầu điện thoại đều trở nên có chút quái dị.

Thậm chí ta còn cảm nhận được cả tiếng hô hấp rất nhỏ của đại thần ở đầu dây bên kia.

Thật là kỳ quái! Rõ ràng hắn còn chưa mở miệng nói chuyện, nhưng ta đã khẳng định chắc chắn, người ở đầu dây bên kia chính là hắn.

Quay về với chính nghĩa, điện thoại di động của ta bị rơi vào hố phân, dù thế nào thì hắn cũng phải lãnh trách nhiệm chính!

Nhưng mà...

Được rồi, thật ra là ta bị ép buộc. Bởi vì nếu ta tha thứ cho ngài thì di động nhà ta sẽ không tha thứ cho ta! Nhất định là ngài không đành lòng nhìn thấy ta bị một cái di động đánh đầy phân lấy mạng đầu ha...

Nhưng cho đến bây giờ, đại thần vẫn không nói lời nào, ít nhiều cũng khiến lòng ta không thể nhịn được nữa. Vừa định thêm thắt vài điểm, đột nhiên nghe được hắn ở đầu dây bên kia cười khẽ, “Đừng để anh đoán trúng nha, em mới từ trong toilet ra hả?”

“...” Ta rất quýnh.

Ngay sau đó, đầu dây bên kia truyền đến một trận cười ngặt nghẽo.

Oa! Đại thần, ta bị người làm cho tức nghẹn họng rồi, nghẹn chết mất thôi!

“Làm rơi vào đó rồi à?” Hắn cực kỳ nhẹ giọng, vừa cố gắng nén cười.

“...” Ta hít sâu một hơi, “Thực tiễn chứng minh, điện thoại di động bị chết chìm cũng đâu có gì đáng sợ! Bởi vì, toàn bộ gia tộc nhà chúng nó đều không biết bơi!”

Nhưng đại thần không nghe ta nói, hôm nay hắn làm như đã bị điểm huyết cười rồi hay sao ấy, cười mãi không ngừng. E rằng hắn có thể cười đến sáng mai luôn.

Trong lòng ta ngổn ngang trăm mối. Vì sao trong khi di động nhà ta còn đang phải chịu khổ chịu sở mà ta lại phải đi làm trò cho hắn cười thế này? “Em nói lại, di động của em thật ra là bị đại tiện làm nghẹn chết!”

“Phốc ——” Tiểu Mễ văng.

Đại thần tiếp tục cười. Dường như ta có thể nhìn thấy chân mày hắn đang giãn ra vì cười. Đột nhiên hắn lại thốt lên một câu, “Em thật sự rất đáng yêu.” Sau đó lại vì ta mà miễn cưỡng sửa lại: “Ý anh là, em thật sự rất biến thái...”

“Đình Hiên...” Mơ hồ nghe được đầu dây bên kia có tiếng nói kinh ngạc, “Có chuyện gì mà cậu cười dữ vậy?”

“Không có gì.” Đại thần đã ngừng cười một chút, nói với người đó: “Thực tiễn chứng minh, sau này phải cầm bạn gái cầm điện thoại di động vào WC.”

“Dục ~” nghe thấy bên kia vang lên những tiếng ồn ào hưng phấn, “Đình Hiên, hóa ra cậu thật sự có bạn gái ha?!”

Nhưng đại thần không trả lời tên kia mà quay lại nói chuyện với ta. Giọng nói đã khôi phục trạng thái bình thường, mỉm cười bình tĩnh kể chuyện. “Tuần trước, cô bạn gái của Tiểu Điền ở cùng phòng với anh cũng làm rơi điện thoại di động vào hầm cầu. Nhưng cũng chỉ đành coi như xui xẻo thôi, dính phải vật bài tiết rồi. Sau đó, Tiểu Điền bị ép buộc phải trao đổi điện thoại. Cho nên, cậu ấy đã trù ẻo rằng bọn anh ai cũng đều phải trải qua kiếp nạn này. Tiểu Mạn, em có biết anh đã nói thế nào không?”

“Cái đó...” Đại não của ta trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh, không thể để hần nói ra.

Nhưng không kịp nữa rồi, giọng nói nhẹ nhàng của đại thần đã vang lên, “Anh nói rằng, anh sẽ mua cho bạn gái anh cái mới...”

Lại nghe hần thoáng dừng rồi nhẹ nhàng hỏi, “Có cần anh mua cho em điện thoại mới không, Tương Hiểu Mạn?”

...

Im lặng mất một giây, “Không cần.” Đó là phản ứng đáp trả cực nhanh, sau đó đỉnh đặc mỉm cười, “Em sẽ quay lại vớt lên thử xem, không chừng còn có thể dùng được.”

Đại thần.

Đại thần.

Đại thần...

Người dọa được ta rồi đó.

Suy nghĩ một chút, ta lại thấy mình còn chưa nói xong, “Còn nữa,” Vì vậy bổ sung cho hoàn chỉnh, bí mật kèm theo một chút ảo não. “Phải rồi sư huynh, em mới thay đổi kiểu tóc. Ồ, đoán chừng cũng tựa tựa như kiểu không ốm mà rên. Heiz, với năng lực của em, e rằng câu lạc bộ kia em cũng quản lý không xong. Cho nên...” Ta tận lực dồn tiếc hận vào giọng nói: “Anh mời cao thủ khác đi.”

Nói xong ta dừng lại một chút.

Khụ, lời cự tuyệt của ta hần là rất rõ ràng ha. Đại thần, hần là ngài nghe xong sẽ hiểu...

Hơn nữa, chẳng phải chỉ là một câu lạc bộ thôi sao, chờ mấy tháng nữa ta thăm dò hoàn cảnh xong xuôi sẽ thành lập một câu lạc bộ riêng, mời các bạn cùng phòng cùng gia nhập là được rồi!

“...” Đại thần đã im lặng.

Được rồi, ta đành phải thừa nhận. Ta thật sự không có cảm giác với người.

Ồi, bầu không khí này thật quá ngọt ngào. Chịu hết nổi rồi, “Cái gì?” Ta đột nhiên để ống nghe ra xa, nói từ ngoài vọng vào, “Sắp xong rồi!” Sau đó lại nói, “Sư huynh, em cúp máy đây, bạn cùng phòng của em đang chờ điện thoại, bye!” Cụp một tiếng dập điện thoại xuống.

Ta muốn tưởng tượng ra các loại biểu tình có thể có của đại thần ở đầu dây bên kia, nhưng không có kết quả.

Quay đầu lại nhìn mấy người trong phòng. Chẳng lâu sau Tiểu Mễ đã mở miệng nói chuyện, cô ấy vô cùng kinh ngạc hỏi ta một câu: “Vừa rồi bạn nói chuyện với Vương Đình Hiên, là sư huynh năm hai của trường chúng ta sao?”

Ta gật gật đầu, nghĩ thầm, đại thần sẽ không làm ra chuyện gì xấu đấy chứ.

Chỉ thấy Tiểu Mễ phụng phịu bưng mặt, “Gào khóc, chẳng lẽ cậu là cô bạn gái tin đồn của Vương học trưởng đó sao?”

Ai cơ?!

Mễ Mễ, chẳng phải người chỉ là tân sinh viên thôi sao?

Vì sao ngay cả người cũng nghe nói đến tin đồn này?

Còn nữa, vì sao lên đại học rồi, ta vẫn còn là bạn gái tin đồn của đại thần chứ? Ta vẫn còn độc thân mà! Độc thân ới là độc thân, gào khóc!

Ồi... Chỉ vì kiểu tóc của ta mà bữa tối nay bị đổi thành mì gói.

Nhưng bây giờ ta lại phát hiện, một tô mì gói, căn bản là ăn không đủ no!

Cho nên ta thu dọn xong liền cười cười nói: “Các bạn cùng phòng thân mến, bây giờ chúng ta ra ngoài ăn khuya đi? Tôi mời!”

Con bà nó chứ, ta xem tiền tài như cỏ rác!

Bụi về bụi, đất về đất.

Cho nên, điện thoại ơi điện thoại, người chính là phân, người chính là bùn!

Cuối tuần đại thần cũng không tới tìm ta. Ta lại có cảm giác tức giận. Dù sao đại thần cũng không giống với các nam sinh khác. Ứng phó với hắn rất hao tổn tinh thần. Chỉ có thể tôn kính, không thể gần gũi.

Một cái điện thoại di động mà đòi đổi lấy một người bạn gái. Chuyện làm ăn khôn khéo như vậy cũng chỉ có đại thần mới nghĩ ra. Ta ngẫm nghĩ, thật sự phải chúc phúc cho cô bạn gái tương lai của hắn rồi.

Về phần chuyện tối qua hắn nói, ta coi như chưa từng nghe thấy là được.

Nói thật ra, bản lĩnh giả ngu của đại thần phải nói là hạng nhất. Về điểm ấy thì đoán chừng ta không thể bằng hắn được.

Còn về vấn đề điện thoại, xả nước một cái, nó đã thoát khỏi tầm kiểm soát của ta rồi. Mà cũng có sao đâu, mua lại cái khác là được rồi. Tiền tiết kiệm ta vẫn còn. Chăm chỉ học tốt học kỳ này, ta sẽ có thể nhận được học bổng, hoặc tìm một công việc để làm thêm cũng được, ta còn chưa chết đói nổi đâu.

Hơn nữa người ta thường nói, có tài thì sẽ tránh được tai họa, có lẽ ta sẽ vượt qua khó khăn này cũng nên.

Trên thực tế, ta cũng được tính là may mắn. Tiểu Mễ có một chiếc điện thoại cũ, vốn đang tính vứt đi rồi. Vừa lúc ta gặp nạn nên ném qua cho ta sai. Không sao, coi như ta mượn dùng trước vậy. Hơn nữa, ta cũng không có ai để cho số điện thoại.

Nhưng có một số điện thoại của một người ta rất muốn biết. Không sai, chính là số của Nghiêm Tử Tụng.

Ta quan sát thấy ánh nắng mặt trời tươi sáng, thời tiết trong lành, cảm thấy không nên lãng phí.

Tối qua đi theo tên yêu quái Nghiêm Tử Tụng kia đến Hắc Phong Động trở về, còn nhớ là đi không bao xa thì thoáng nhìn thấy một cái hồ nhỏ bên đường.

Lúc đó tối mù mù chẳng nhìn rõ lắm, nhưng bây giờ nghĩ thế nào cũng thấy nó giống một thánh địa hẹn hò.

Nhất thời nổi hứng, dứt khoát mang theo một cái túi nhựa đến cái hồ ở khu Đông của trường để câu cá vàng.

Ta ở trên bờ bề một cảnh liễu nhỏ, sau đó ngồi nửa giờ bên bờ hồ, trầm nghĩ: Đám cá vàng ở đây thật quá vô lễ, đáng về ta ngồi ở đây nhìn thế nào cũng giống một tiểu mỹ nhân ngư nha, chúng không chào đón thì thôi, lại còn nhổ nước bọt.

Nhưng mà thôi, ta cảm thấy mình rất giống Khương thái công (Khương Tử Nha trong Bảng Phong Thần).

Không mời câu cá, yêu quái mắc câu.

Hình dung như vậy có thể nói là “Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn” (*), liền ngồi thẳng lên, tạo thành một tư thế oai hùng chấn hưng.

Bên hồ nước gió thổi mát lạnh, hơn nữa trên đầu còn có bóng râm ngăn trở ánh mặt trời, rất là dễ chịu.

Lại nói, sở dĩ Tiểu Mễ biết được nhiều chuyện như vậy, bởi vì người bạn trai kia của nàng, trùng hợp làm sao, cũng là sinh viên năm hai.

Cho nên a, mặc dù Tiểu Mễ lúc thi đã cố gắng hết sức, nhưng nàng cũng chỉ vừa vắn đạt đủ điểm chuẩn. Sau đó bởi vì chuyện liên quan đến điểm số, nàng chưa kịp nói câu nào đã bị quăng đến khoa lịch sử của ta.

Thật ra ta nghĩ, với tư sắc của Tiểu Mễ, vị trí hoa khôi hẳn là sẽ không thể nhường cho ai được rồi.

Nhưng lại nghe Tiểu Lâm nói, năm nay khoa lịch sử giống như cây khô gặp mùa xuân. Có người nói lớp bên cạnh còn có đến mấy mỹ nữ đặc sắc. Nhất là cái người có tên là Trần Hữu Dung đó, hôm qua vừa xuất hiện đã làm toàn trường náo động. Nghe nói hậu viên hội cũng đang khẩn trương chuẩn bị.

Chưa nhìn thấy mặt thì không thể đánh giá được. Nhưng có một điều ta có thể chắc chắn, chính là địa vị của Tiểu Mễ có khả năng đang bị uy hiếp.

Bởi vì hữu dung nãi đại: hữu dung (có sắc), nãi đại (ngực lớn).

Ngồi suốt cả buổi trưa, ta bèn vỗ vỗ hông đứng lên, quyết định đi kiếm chút gì ăn trước đã.

Nhưng mà, ông trời rủ lòng thương, ta quả nhiên vẫn may mắn hơn Khương thái công. Quay đầu lại thoáng nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng, không biết từ khi nào đã đứng ở bãi cỏ cách đó không xa, sau đó ném mấy thứ gì đó xuống mặt hồ.

Gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc đen mềm mượt của hắn, tạo nên một thứ cảm giác phiêu dật.

Thật ra duyên phận, ba phần là do trời định, bảy phần còn lại là nhờ vào cố gắng.

Tối qua ta đã hỏi thăm Tiểu Mễ rồi. Nàng nói hàng ngày vào giờ trưa, Nghiêm học trưởng đều tới đây cho cá vàng ăn.

Lần này gặp nhau ở đây, chính là duyên phận, thật sự là duyên phận!

Nghiêm Tử Tụng, hóa ra anh rất có tấm lòng nhân hậu ha!

Sau đó, hình như hắn nhìn thấy ta.

Xoay người, chậm rãi dạo bước lại gần ta.

Tim ta đập thành thạch, rất là hưng phấn. Nói thật ra, ta cũng không biết vì cái gì, cứ nhìn thấy hắn là ta lại hưng phấn một cách khó hiểu, cứ bất giác muốn cười hoài.

Ta nghĩ thầm, dù sao ta cũng mang tiếng ác rồi. Bèn dứt khoát, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, xông lên ôm hắn. (!!!)

Nhưng không ngờ giờ trò ăn cướp trước mặt ta. Chỉ thấy hai tiểu cô nương đột nhiên không biết từ đâu nhảy tới, sôi nổi đón đầu trước, mỗi người một câu: “Tử Tụng, sao trùng hợp vậy!”

Nghiêm Tử Tụng lơ đãng, chỉ liếc các nàng một cái, cũng không đáp lời, lập tức đi thẳng đến chỗ ta.

Thật ra hôm qua ta đã đoán đúng rồi, hắn bị cận thị.

Người nào thường xuyên đeo mắt kính, lâu dần khi bỏ kính ra hai mắt sẽ hơi đại đại, viền mắt cũng sẽ hơi lõm vào một chút.

Nhưng mà hắn lại không hay đeo kính. Nghe Tiểu Mễ nói, Nghiêm Tử Tụng mà đeo kính thì đầu sẽ bị choáng váng, đó là chuyện mà toàn bộ vũ trụ đều biết.

Bởi vậy, rốt cuộc ta cũng đã hiểu, vì sao đáy mắt hắn luôn luôn có một loại thần thái mê ly khác thường đó.

Tiểu Mễ nói, ánh mắt của Nghiêm Tử Tụng rất thần kỳ. Nếu có mười cô gái đứng trước mặt hắn, hắn nhìn qua một cái, mỗi cô đều sẽ có cảm giác như hắn đang nhìn mình.

Nhưng trên thực tế, hắn lại chẳng hề nhìn thấy ai cả.

Cho nên a, ta đang suy nghĩ xem mình có nên nói lại hay không, phải nói là thật ra, Nghiêm Tử Tụng đang đi đến một nơi mà trùng hợp ta lại đang đứng đó.

Chỉ có điều, hắn rõ ràng dừng lại trước mặt ta.

Ta cười tươi như hoa, hai mắt chớp lia chớp lia.

Chỉ thấy hắn sờ sờ cằm, nhìn càn liêu trong tay ta, chậm rãi nói: “Cô đang câu cá à?”

Ta cười sáng lạn. “Anh cũng muốn thử sao? Không thành vấn đề, em dạy anh nha!”

Nhưng hần lại đột nhiên nheo mắt chỉ vào xung quanh, “Trên tấm bảng kia viết là ‘Cầm câu cá.’”
Tiếp đó lại hí hí mắt, hỏi. “Có phải tôi đã từng gặp cô rồi không?”
Ta nhìn theo hướng hần vừa chỉ. Thấy rõ rồi chứ, trên tấm bảng đó viết: “Thùng rác”!!!

Ghi chú:

(*) Là câu thơ của Kinh Kha đã làm trước khi lên đường thích sát Tần Thủy Hoàng bên bờ sông Dịch (biên giới nước Triệu):

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

Dịch:

Gió điều hiu sông Dịch lạnh lùng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về.

15. Chương 15: Nơi Nào Cũng Có Đại Thần

Nhìn cái thùng rác kia, ta đoán chừng Nghiêm Tử Tụng nhìn thấy mặt ai cũng đều giống như bánh mì.

Cho nên câu nói “Có phải tôi đã từng gặp cô không” đã thể hiện sâu sắc sự mưu tính sâu xa của hần.

Chỉ một câu nói mà có thể áp dụng cho tất cả mọi người!

Nghĩ vậy ta liền nhếch miệng cười, thật tài hoa!

Lại thấy khí huyết dâng trào. Nhìn quanh mình thấy liễu rủ bên cầu, trời xanh nước biếc, còn có một bãi cỏ xanh tươi, suy nghĩ xem tiếp theo ta nên làm thế nào mới có thể khiến hần khắc cốt ghi tâm.

Ồ, nghĩ thế nào cũng thấy cảnh hô hấp nhân tạo là tuyệt mỹ nhất!

Ta vô cùng e thẹn liếc mắt nhìn đôi môi mỏng của hần. Ôi! Trau chuốt kịch bản...

Nhưng nghĩ lại, thị lực của Yêu quái đại nhân không tốt, nếu ta nhảy cầu mà lỡ xui hần lại đi cứu lên một đồng rong rêu rác rưởi thì đúng mất nhiều hơn được. Cho nên ta liền ưỡn ngực, quyết định viết lên một câu chuyện tình yêu lãng mạn tươi đẹp nhất, huy hoàng nhất, truyền kỳ nhất và cũng khó tưởng tượng nhất từ trước đến nay.

Câu chuyện bắt đầu trong một ngày mưa gió bão bùng, sấm chớp ầm ầm.

Nội dung chính bắt đầu từ khi ta đập Yêu quái đại nhân xuống nước ——

“Nghiêm Tử Tụng!” Ta đột nhiên chỉ sang bên cạnh, “Anh nhìn xem, có cái gì kia!”

Hai tiểu cô nương vốn đang đứng bên cạnh, đồng loạt quay phắt đầu lại nhìn.

Chỉ là...

Nghiêm Tử Tụng lại không chút nhúc nhích.

Hần chỉ liếc nhìn ta, liếc nhìn ta bằng nửa con mắt, ánh mắt hơi trào phúng.

Ta kinh ngạc sợ hãi ——

Người thật sự hồ hững đến vậy sao!

Sau đó hiểu ra ——

Thật ra, hần là cái gì người cũng đều không nhìn rõ! (cho nên mới dứt khoát không thèm nhìn)

Được rồi, là lỗi của ta. Vì vậy, ta tiến lên đứng ở trước mặt hấn.

Nhìn nhau không nói năng gì.

Hấn cao xấp xỉ đại thần. Ta đột nhiên mỉm cười ngọt ngào, không nói hai lời, nắm tay lại hung hăng gõ ngay vào trán hấn!

“A ——” Hai tiểu cô nương không tìm thấy gì, đang buồn bực quay đầu lại thì vừa khéo nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, đưa tay lên áp hai bên má, thét lên chói tai.

Đó là tiếng thét ẩn chứa thâm ý khiến người nghe cảm thấy đau thương.

Nhưng Yêu quái đại nhân của chúng ta thì...

Khụ, đoán chừng phản ứng hơi chậm...

Ta đã cố tình thừa lúc hấn không đề phòng mà lập tức ra tay. Ngón tay ta rõ ràng còn cảm thấy hơi đau vì đã dùng sức quá độ.

Hấn hấn sẽ phải gào khóc kêu đau.

Sau đó ta sẽ thừa dịp hấn chưa chuẩn bị, đột nhiên ra tay đẩy.

Hấn ngã vào hồ nước.

Ta làm mỹ nhân cứu anh hùng.

Sau đó...

Hô hấp hô hấp...

Nhưng mà không ngờ hấn vẫn không hề nhúc nhích, cứ như vậy tiếp tục liếc nửa con mắt nhìn ta...

Ta cam đoan, hấn thật sự đang liếc ta!

Mặc dù không phải là ẩn tình đưa tình.

Đôi mắt xinh đẹp của hấn kia rốt cục bắt đầu chậm rãi nói lên những biến hóa trong tình cảm của hấn.

Không biết vì sao ta lại cảm thấy tình cảnh này rất có ý vị. Nhếch miệng cười. Rống! Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần tiếp tục cố gắng!

Đó là nhảy tại chỗ lấy đà, phút chốc hung hăng đạp mạnh xuống bàn chân hấn.

Trên cơ bản là toàn bộ trọng lực cơ thể đều tập trung lên chân hấn...

Máu chốt là...

Bán cao! Ta quên mất tiêu, chân hấn chỉ mang dép lê!!

Hai tiểu cô nương kêu gào tại chỗ.

“Tử Tụng, anh không sao chứ?”

“Anh không sao chứ? Tử Tụng!”

...

Ai u uy, Yêu quái đại nhân của ta

~Gạt lệ, ta cũng đau lòng, nhưng tất cả đều chỉ vì tương lai tốt đẹp của chúng ta thôi mà. Vì sao người vẫn vững như Thái Sơn vậy hả? !!

Hấn hấn là phải bưng chân nhảy dựng lên.

Ta thừa dịp hấn không xong, đột nhiên ra tay đẩy.

Hấn ngã vào hồ nước.

Ta mỹ nhân cứu anh hùng.

Sau đó...

Hô hấp hô hấp...

Thế nhưng...

Người cứ đứng trơ trơ ra đó, ta làm sao mà đẩy người xuống nước được chứ!

Lại thất bại...

Chỉ thấy hần rớt cục có phản ứng, chậm rãi giơ cánh tay lên. Ngay khi ta tưởng hần sẽ cho ta một chưởng bắn ra xa thì hần chỉ túm lấy sau áo ta, kéo ta ra sau.

Sau đó, ta đứng cách xa hần một khoảng.

Sau một khắc, hần nhăn trán nhú mày, từ từ nhấc cái chân bị đập lên. Sau đó nhện nhàng dí dí đầu ngón chân xuống bãi cỏ. Đầu thoáng quay sang một bên, chậm rãi thở hắt ra một hơi.

Rất rõ ràng là đang muốn giảm bớt cơn đau mà ta đã gây ra cho hần.

Sau đó mới quay đầu lại trừng mắt nhìn ta, nghiêng răng nghiêng lợi. “Chết tiệt, như vậy rất đau!”

Trông thấy biểu tình không rõ là đang tức giận hay đau đớn của hần, ta rất không phúc hậu, mỉm cười.

Sau đó hình như hần cảm thấy làm như vậy không có lực sát thương, lại tựa hồ là muốn nhìn cho rõ mặt ta, bất ngờ túm lấy gáy áo ta kéo sát lại gần hần vài phân.

Một khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ liền vì vậy mà phóng đại ở trước mắt ta.

Ta còn chưa kịp thưởng thức đã nghe thấy trong âm điệu của hần thoáng có chút biến hóa, “Tôi tuyệt đối đã từng gặp cô!”

Gào khóc, thật thông minh a Nghiêm Tử Tụng. Ta híp mắt cười, làm ra một hành động biến thái nhất trong cuộc đời của mình: Hai tay bất ngờ nhân tiện đáp nhẹ lên hai vai hần, chủ động tiến lên trước, kiễng chân, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán hần.

Hô hấp của hần, ta đều có thể cảm nhận được.

Làm xong, ta cũng chẳng hiểu tại sao mình lại cảm thấy thẹn thùng, nhưng vẫn cứ cười cười nhìn hần một cái. Sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ lên má trái của hần. Ôi, chính là làn da màu lúa mạch mà ta thích nhất!

Thật ra, ta vẫn cứ muốn đẩy hần xuống hồ.

Cái hồ này vừa nhìn cũng đủ biết, ta đoán nó sâu cũng chỉ nửa thước là cùng, không thể chết được. Quan trọng là, dù sao ta vẫn muốn kiểm tra nhân phẩm của người kia một chút, chí ít cũng sẽ không thể đánh nữ sinh chứ nhỉ, miễn cho đến lúc đó đánh không thắng ta lại phải chạy.

Nhún nhún vai, nhưng sau khi ta làm hai việc kia xong, hần không túm áo mà ném ta xuống nước, ta nghĩ hần cũng không phải là gã tồi.

Liền dứt khoát nhìn hần, chớp mắt lia lịa, ân hử! Kế hoạch hô hấp nhân tạo à, đợi sau này ta bố trí hoàn mỹ rồi người hãy ngóc đầu trở lại đi nha!

Nghiêm Tử Tụng bởi vì ta vừa hôn vừa vỗ má, còn đang giật mình đứng ngây tại chỗ, chưa kịp hoàn hồn.

Trái lại, hai tiểu cô nương kia lại rất phối hợp, hét lên chói tai.

Bị ta nhanh chân đến trước cướp đoạt rồi đúng không. Hứ, đáng đời!

Ha ha ha ha...

Ta cười hì hì rời khỏi cánh tay của Nghiêm Tử Tụng, sau đó bắt đầu chạy bộ

...

Bạch bạch bạch...

Ôi ha ha...

Ồi ha ha...

Ồi ha ha...

Bạch bạch...

Chỉ có điều, ngày mai phải học quân sự rồi. Ngẫm nghĩ một chút lại xoay người lại, giọng điệu khoa trương:

“Nếu muốn được em yêu!”

Lại phát phát tay, “Phải thủ thân như ngọc nhé!”

Lại híp mắt cười.

Quả nhiên duyên trời đã định. Nghiêm Tử Tụng hần nhìn không rõ ta, cũng không thể đi đường vòng!

Nhún vai. Ông trời, ta đã hiểu lầm ngài, ngài quả nhiên vẫn là chỗ dựa vững chắc lớn nhất của ta!

Từ Bàn Ti động của Yêu quái Nghiêm Tử Tụng kia đến ký túc xá của ta khoảng chừng hai mươi phút. Sau tối hôm qua ta tự mình mày mò lục lọi, hiện giờ dù có che mắt ta lại, xoay tròn ta ba mươi vòng, ta vẫn có thể nhớ được từng gốc cây, ngọn cỏ ven đường.

Ánh mặt trời rất là sáng lạn. Dọc đường nghe thấy đám tân sinh viên oán giận: Sao lại phải phơi nắng a? Làm sao bây giờ a? Sao trời không đổ mưa a?!!

Sau đó ta lại vui vẻ, nửa tháng phơi nắng ngoài trời, cho dù không phải là cà phê Lam Sơn thì cũng thành than đá Tây Sơn chứ ha.

Heiz...

Thở dài, ta sẽ không may mắn như vậy đâu!

Ta phơi nắng thế nào cũng không thể đen được!

()

Ăn cơm no, quay về ký túc xá. Mới vừa uống một hớp, ghé ngồi còn chưa ấm chỗ, đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một bạn nữ làm ọi người đều chú ý, ồn ào cả lên: “Không xong rồi, Thẩm Lôi phòng các cậu đang đánh nhau với người ta ở dưới lầu kia!”

Tiểu Mễ nghe xong liền đập bàn đứng lên, cười đến xuân quang sáng lạn. “Trò vui như vậy? Mình phải đi xem mới được!”

Lôi Chấn Tử đánh nhau? Ồi, đúng là rất thú vị, ta cũng đi xem!

Kết quả cái gì gọi là đánh nhau với người ta, rõ ràng là quân tình báo cáo láo. Đây đúng ra phải nói là Lôi Chấn Tử đơn phương đánh người. Tay chân lưu loát, đánh cho người ta đứng cũng đứng không nổi.

Ta buồn bực, sao Lôi Chấn Tử không đi thi công an, lại chạy tới khoa lịch sử làm tướng quân cái gì chứ!

Nhưng mà Tiểu Mễ từ lúc bắt đầu nhìn thấy màn này, da đầu liền tê dại đến sững sờ. Sững sốt mất một lúc mới đột nhiên dùng khuỷu tay huých ta, cố gắng trấn định mở miệng, “Tiểu Mạn này, cậu nói xem thái độ trước đây của mình đối với Thẩm Lôi có phải có chút đối chọi gay gắt không?”

“Đâu có!” Ta kiên định lắc đầu.

Khẳng định không chỉ là một chút!

Đợi Lôi Chấn Tử ngoan độc đá người nọ một cước nữa, cô ta lại tiếp tục hỏi. “Cậu nói xem, một ngày nào đó Thẩm Lôi có thể đánh mình không?”

Đúng ha!

“Cái này có khả năng.” Vì thế ta nhúu mày lo lắng, vỗ vỗ cô ta, bắt đầu cố vấn. “Vậy cậu mua hai đôi giày chạy đua đi là được rồi.” Một đôi lấy ra luyện chạy, một đôi dùng khi chạy trốn. Cùng lắm ta sẽ làm người chấm điểm cho người, làm đội cổ động viên miễn phí cho người.

“Cậu...”

Ta vừa cười vừa giả vờ nghiêm túc. “Nếu thật sự không được thì cậu dùng ngực đẩy cậu ấy ra!” Khoảng cách đó hẳn là rất khả quan!

“Tiểu Mạn này...”

“Ủm?” Ta không chút để ý, Lôi Chấn Tử thật sự hạ thủ không lưu tình a.

“Mình thật sự rất muốn đánh cậu!”

Nói thì mau chứ khi đó thì chậm, đột nhiên có một người tiến lên kéo nam sinh bị Lôi Chấn Tử đánh trên mặt đất ra, sau đó đứng chắn giữa cậu ấy và nam sinh kia, nhúu mày, “Tại sao cậu lại đánh người này?” Tiếp theo có chút hồ nghi, liếc mắt nhìn nam sinh mặt mày bầm tím dưới đất.

Ta cảm thấy cái liếc mắt ấy rất có ý nghĩa. Ý hẳn muốn hỏi là nam sinh đang nằm dưới đất kia vì cái gì không phản kháng.

Chỉ thấy Lôi Chấn Tử đặc biệt thông dong hất đầu, lại đặc biệt anh tuấn tức giận phủi phủi quần áo, khoe miệng nhếch lên, cười nhạt. “Đáng đời! Ai kêu hắn dám giở trò lưu manh!”

Nam sinh bị đánh kia lúc này mới hơi lảo đảo đứng lên, sau đó quay mặt phun xuống đất, ra vẻ xui xẻo rống lên, “Mẹ nó, cô ta chẳng phải đàn bà!”

Lúc này nam sinh đến giải hòa vô cùng kinh ngạc, “Hoàng Vinh, không phải cậu lại bụng đói ăn quàng đây chứ!”

Chờ một chút...

Hoàng Vinh? Chẳng lẽ đây là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công? Chẳng lẽ thế giới này lại nhỏ bé như vậy sao?

Ta phấn khởi.

“Kháo!” Lúc này Hoàng Vinh lại rống lên một tiếng. “Xui!” Tiếp theo trừng mắt nhìn Lôi Chấn Tử. “Mẹ nó, bạn tao cứ cực mày là nữ ... Kháo! Là nữ thì đừng có giả bộ thành nam!”

“Mày nói cái gì?”

Ta phút chốc vọt tới, hai tay đặt trước ngực Lôi Chấn Tử đang phập phồng kích động...

Ách, bi ai! Rất... Bi ai!

Gạt lệ, thảo nào người ta cứ hay nói Thiên Lôi Thiên Lôi, bởi vì bẩm sinh hay vì không cố gắng a!

Cảm giác này... Mồ hôi tuôn ra như thác, thật đúng là tra tấn tính xung động của nam nhân...

Ta quay đầu lại trừng mắt với Hoàng Vinh. “Sao cậu lại nói như vậy! Tiểu Lôi nhà chúng tôi sao lại không dùng được.” Cô ta không giả bộ cũng rất giống rồi có được hay không!

Ta cũng không quản nữa câu sau có ai nghe hay không, quay về với chính nghĩa, ta cau mày không ngừng cố gắng. “Lại nói, Hoàng Vinh, sao cậu lại có thể giở trò lưu manh với Tiểu Lôi của chúng tôi!” Lắc đầu thở dài, lời lẽ nghiêm khắc.

“Nhà cậu thì dài bao nhiêu chứ?!”

Bất chấp trên trán mọi người nổi hắc tuyến, ta làm rõ. “Tôi là nói Nghiêm Tử Tụng đấy? “

“...”

Ta quan sát phản ứng của hắn. Ủm, khẳng định hắn có quen biết Nghiêm Tử Tụng, không sai được.

Hoàng Vinh nhìn ta thật lâu, lát sau lại nghiêng đầu nhìn qua nam sinh đến hoà giải, hít vào một hơi, nhú mồm. “Cậu hỏi anh họ tôi sao?”

Sau đó sờ sờ cổ, lại chạm đến vết thương, nhăn nhó, “Sao tôi nghe cậu nói cứ thấy không tự nhiên thế nào ấy nhỉ?”

Ta cười thầm, vẫn giả vờ nghiêm túc nhìn mọi người. “Tất cả giải tán đi.” Sau đó đi đến chỗ Hoàng Vinh đang đứng, cười, “Xem ra tôi thật sự cần phải cùng cậu —— cẩn thận nói chuyện.”

Mà phía sau ta, vẫn như cũ, là một mảnh hoàn toàn yên tĩnh...

Tiếp theo, ta lặng lẽ tới gần Hoàng Vinh, mỉm cười quỷ dị. Khóe mắt nhìn lướt qua Thẩm Lôi, nói nhẹ, “Cậu muốn báo thù không? Tôi có thể giúp cậu ~”

Thông thường, con đường đi đến thành công luôn quanh co khó đi! Hoàng Vinh rốt cuộc có thể là một bước ngoặt.

Hoàng Vinh cũng là một nam tử hán, không có cự tuyệt ta.

Chỉ có điều, hóa ra chỉ là ta đơn phương tình nguyện gọi người ta là Hoàng Vinh. Người ta tên thật là Dư Hoàng Nhung. Phỏng chừng ta đã từng thấy cái tên này rồi, nhưng bởi vì tên viết và tên gọi hoàn toàn khác nhau nên cứ lặt qua thôi chứ không hề lưu ý.

Anh em họ là cách hần xưng hô với Nghiêm Tử Tụng. Hai người là anh em bà con.

Ta nhắc lại chuyện chìa khóa cửa hôm đó, hần nói Nghiêm Tử Tụng từ nhỏ đã sống nhờ ở nhà hần.

À, có lẽ bên trong còn có một câu chuyện khác...

“Cậu nhìn trúng Tử Tụng rồi à?” Chỉ thấy Dư Hoàng Nhung đột nhiên hừ một tiếng. “Lại thêm một nữ sinh theo đuổi hần. Chỉ có điều...” Hần liếc mắt ngắm nghía ta, “Cho đến bây giờ vẫn chưa có người nào có thể làm cho Tử Tụng nhớ mặt được!”

Không nhớ được mặt?

“Hần là một tên không có tính nhẫn nại lại chậm chạp, tôi khinh.” Hần xoa nhẹ vết thương, “Cái người như con trai vừa nãy thật sự ở cùng ký túc xá với cậu à?”

“Ừm.” Ta cười ngọt ngào, gật đầu.

“Nhưng mà, cậu cũng chẳng khá hơn cô ta bao nhiêu.” Ánh mắt Hoàng Nhung nhìn ta thật không đáng gật bừa, ý nói ta vì yêu mà bán đứng bạn bè.

Ôi, ta không định dạy dỗ hần. Thật ra ta chỉ cảm thấy sống trên đời, khắp nơi đều là niềm vui. Vừa rồi nhìn thấy cảnh hần bị đánh cảm thấy thật sáng khoái, nói không chừng một cô gái ngực phẳng bạo lực, cũng có thể tìm thấy mùa xuân của mình.

Nhất cử lưỡng tiện, đúng vậy! Ta thích!

Ngày hôm sau là huấn luyện quân sự.

6 giờ rưỡi tập trung tại thao trường, ta mang theo mũ quân trang, đứng hiên ngang với một tinh thần cực kỳ phấn chấn.

Khoa chúng ta một chuyên ngành có hai lớp. Lớp chúng ta có 44 người, một sĩ số rất hài hòa.

Mới hai giờ, đã muốn tuyển ra được đâu là hoa hậu đâu là cỏ dại.

Luận về ngoại hình, Tiểu Mễ thật sự không xinh đẹp bằng Hữu Dung tỷ.

Thẩm Lôi bị đánh rớt xuống hàng cỏ dại...

Nhưng ta tuyệt đối không kinh ngạc chút nào. Khoa lịch sử có rất nhiều nam sinh, ta đoán, có lẽ cứ trâu cũng không muốn ra mặt giúp bọn họ nói chuyện.

Nhân tâm bất cổ (Lòng người không còn như xưa)

Ta nghĩ, nói không chừng bọn hấn trong lòng còn ôm hận, muốn đi đào bới phần mộ của cổ nhân.

Hơn chín giờ là thời gian giải lao.

Đột nhiên có một bóng người thon dài xinh đẹp chậm rãi đi vào dưới ánh mặt trời.

Toàn trường ồ lên.

Ta không nói gì.

Thật sự là trên đời, nơi nào cũng có đại thần...

Hôm nay hấn đứng dưới ánh mặt trời, cười đến là ấm áp.

“Tôi là người thay mặt thầy chủ nhiệm khóa quân sự của khoa lịch sử các bạn. Tôi ở khoa pháp luật – Vương Đình Hiên.”

“Bây giờ có chút thời gian.” Hấn cười cười. “Tạm thời đề cử một người đại diện đứng ra làm lớp trưởng của khóa huấn luyện quân sự này. Có chuyện gì tôi sẽ liên hệ với lớp trưởng của các bạn...”

Sau đó...

Hấn nhìn về phía ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-nguoi-deu-noi-ta-bien-thai>